

Deníček z Austrálie

Pátek- Sobota 12-13.8.2005

Ve čtvrtek večer jsme, relativně bez problémů, zabalili věci do Austrálie. V pátek ráno jsme vstali hodně brzy a vyrazili na letiště. Kufr i velký batoh jsme, z hlediska váhy, zabalili téměř dokonale – kufr vážil 19,9kg a batoh 20,7kg, přičemž limit byl 20kg. Po vyzvednutí palubních vstupenek jsme zjistili, že místo námi objednaných míst vzadu u okna jsme dostali sedadla vepředu uprostřed. Zkoušeli jsme to reklamovat, ale marně. Prý to v systému už nejde změnit.

Z Prahy odlétáme malým vrtulákem. Ve Vídni máme 10 minut zpoždění, ale let do Sydney v pohodě stíháme. Ještě si zkusíme změnit místa v letadle, ale marně. Z Vídně odlétáme včas. Letadlo Boeing 777 je moderní, každý cestující má vlastní obrazovku i místo na nohy ujde. Objednali jsme si předem kromě míst i speciální menu a to seafood. Naštěstí toto fungovalo a všechna jídla jsme měli s rybou a navíc jsme jídlo dostali jako první. A stejně jako před dvěmi lety byla ryba vynikající.

V Kuala Lumpur přistáváme ve 4 hodiny ráno. V terminálu je v tuto dobu liduprázdno. Máme hodinu času, a tak protahujeme těla znavená 11 hodinovým sezením. Neodoláme a svezeme se vlakem bez řidiče, který automaticky jezdí mezi dvěmi terminály.

Po dalších 7,5 hod letu přistáváme v Sydney. Počasí je nádherné a skvělá viditelnost. Škoda, že nejsme u okna. Na letišti velice rychle projdeme pasovou i celní kontrolu. Na formuláři se přiznáváme, že vezeme jídlo - sušenky. Musíme je ukázat a quarantine officer nám je povoluje vzít do Austrálie. Rentgenují nám všechny kufrы a musíme je ujistit, že stan i kolíky jsme umyli. To vše kvůli strachu před zavlečením nějaké nemoci nebo bakterie na kontinent. Na letišti chvíli čekáme na strejdu Jožku a pak už se vezeme k našim příbuzným do Glenbrook na okraji Modrých Hor.

V Glenbrook jsme okolo páté místního času. K našemu překvapení slunce zapadá už před šestou hodinou. Teta připravila k večeři „pravý“ australský hovězí guláš s houskovým knedlíkem. Večer ukazujeme naše fotky z letošních výletů. Povídáme až do půlnoci. Chce se nám sice hodně spát, ale snažíme se to překonat, ať si co nejdříve srovnáme čas.

Neděle 14.8.2005

Trochu si přispíme a vstáváme po osmé hodině. Nejprve opět povídáme a pak něco instalujeme strejdovi na počítač. Také začínáme pomalu do garáže přinášet věci, které budeme brát sebou na výpravu. Petr se strejdou se vydají na nákup do města. Koupí nějaké jídlo na cestu, telefonní karty, abychom mohli levně volat domů, a také australskou předplacenou SIM kartu do mobilu pro volání po Austrálii. Na oběd jsme naplánovali opékání masa na grilu na zahradě. Přijedou také náš bratranec i sestřenice s dětmi, takže je nás celkem deset.

Na terasu domu přilétá zvědavý australský ledňáček Kookaaburra. Chvíli ho pozorujeme a dáme mu kousky masa. Přiletí hned další dva ledňáčci a jeden z nich se dokonce nechá pohladit. Vidíme prolétnout i pár papoušků, prostě jsme v Austrálii. Oběd je výborný a celé odpoledne povídáme a popíjíme. Navečer návštěvy odjedou domů, my chvíli povídáme a pak už jdeme spát.

Pondělí 15.8.2005

Dnes vstáváme dříve. Skoro celé dopoledne připravujeme věci k naskládání do auta. Máme půjčený Ford Escape s třílitrovým benzinovým motorem ve velmi pěkné výbavě. Jen kufr není moc velký a máme strach, jestli se nám tam vše vejde. Nejprve zkoušíme naplnit auto se sklopenými sedačkami. Zjistíme, že musíme část zadní sedačky demontovat aby bylo v autě místo. Po obědě ještě dáváme většinu věci do auta a kontrolujeme, co ještě nemáme. Chceme další den vyjet hned ráno bez balení.

Před večeří jedeme autem do nedalekého národního parku na krátký výlet. Sejdeme z parkoviště k potoku a pozorujeme papoušky kakadu jak vylupují semínka z šišek. Dělají při tom velký hluk. Večer se ještě díváme na strejdovy fotky z jeho letošní velké výpravy v australské poušti. Jel několik týdnů pustinou po prašných a písečných cestách. Fotek je skoro tisíc. Stejně jako včera popíjíme australské červené víno. Necháme si ještě doporučit od strejdy s tetou pár zajímavých míst k návštěvě a jdeme spát.

Úterý 16.8.2005

Vstáváme už před šestou, nasnídáme se, sbalíme posledních pár věcí a těsně před sedmou vyrážíme na cestu. Venku zrovna svítá. Tachometr auta ukazuje 51448km. Odhadujeme, že najedeme 20 tisíc kilometrů. Ráno je krásné počasí, modrá obloha bez mráčku a teplota kolem 10°C. Protože je tak krásně, tak se zastavujeme na vyhlídce na skalní útvar Three Sisters a útesy v Blue Mountains. Chvíli se kocháme výhledy a pak jedeme dál.

Silnice přes Blue Mountains je samá zatáčka a kopec. Vystoupáme až do 1100m, teploměr u silnice ukazuje nulu a blikající světlo varuje před náledím. Stavíme v městečku Blackheath, kde na radu příbuzných kupujeme chleba, který vypadá a chutná téměř jako český. Na konci Blue Mountains je prudký sjezd a pak už jen pár menších kopců.

Osídlení začíná řádnout a převládají farmy a pole. Zatím projíždíme kopcovitou krajinou a silnice se vine a zatáčí krajinou. Počasí je stále super. Uháníme dál na západ, kde začne to pravé dobrodružství. Občas vidíme jehličnaté stromy, ty jsou tu však vysázené. Jinak tvoří většinu stromů různé druhy eukalyptů. Australané jim říkají „Gum tree“ a k tomu různé druhy. Typicky není mezi poli nějaký hustý les, ale spíš pár stromů nebo sem tam osamělý strom.

Asi po 200km se krajina začne měnit na pláň a kopce pomalu mizí. Můžeme sice jet rychleji a je to i jednodušší. Avšak je krajina nudná. Často jedeme i 5 kilometrů po úplně přímé silnici. Projíždíme pár městeček, ale nic zvláštního tam není. Na oběd chceme zastavit na pěkném odpočívadle. V jednom

městečku tak dlouho vybíráme park na zastávku, až jsme za městem. Nakonec stavíme na malém odpočívadle kus za městem. Je to tam fajn. Kolem létá a křičí spousta ptáků. Vidíme jich několik jak sají z květů keřů nektar. My si dáváme řízky s chlebem a moc dobře chutnají. Také děláme pár fotek květů. Přijeli jsme do brzkého jara a tak vidíme spoustu kvetoucích rostlin.

Nakonec přijedeme na úplnou planinu. Je zde jen silnice a kolem pole a pastviny. Občas je odbočka k farmě a to je vše. Také provoz za městem Cowra hodně zeslábl. Přestože je vynikající viditelnost, po celém obzoru je úplná rovina. To se nikde u nás nevidí. Oživením je příjezd do městečka Hay, které leží na břehu řeky. Jdeme na odpolední svačinku a vyhlídku k řece. Jsou tam lavičky, v pěkném eukalyptovém lesíku, hned u vody. Voda je úplně hladká a krásně se v ní odrážejí stromy. Také už vylezl měsíc. Chvíli pozorujeme stromy a na druhé vyhlídce fotíme růžového papouška. Ještě se zastavíme koupit nějaké tekutiny. Hlavně pivo a vodu.

Dnes chceme dojet co nejdále, takže jedeme až do západu slunce. Po silnici valíme asi 120 km/h a podle mapy vyhlížíme, kde bychom mohli přespát. Chceme postavit stan alespoň při troše světla. Nakonec zastavíme kousíček od silnice na odpočívadle s lavičkami. To je kousek od jezera, které ale nevidíme. Už je šero. Vybíráme místo na stan a hned ho stavíme. Pak ještě fotíme večerní fotku siluety stromů a našeho „kempu“. Na obloze už se ukazují hvězdy, včetně Jižního kříže. Měsíc svítí tak silně, že vrhá stíny. Večeři máme opět chléb s řízkem a klobásou. To vše zavlažíme pivem. Už se dělá dost zima, teploměr ukazuje +12°C a tak se těšíme do spacáků. Alespoň tu skoro není, jinak všudypřítomný, hmyz.

Dnes jsme ujeli 783 km. Stav tachometru je 52231 km

Středa 17.8.2005

Jak jsme si předsevzali, vstáváme již před šestou hodinou. Venku je dost zima, teploměr ukazuje jen +2°C a začíná svítat. Ještě ve stanu balíme věci a pak rychle i mokrý stan. Ranní rosa ho trochu namočila. Bez snídaně a za tmy vyrážíme na cestu. Dnes máme před sebou opět dlouhý přejezd.

Po půl hodině již vychází slunce a začne auto trochu ohřívat. Míříme k největší a nejdelší australské řece Murray, kde bychom rádi posnídali. Nejprve přejíždíme starý most, který má ještě dřevěná prkna na vozovce. Vedle už se buduje nový betonový. Hned za mostem přes řeku odbočujeme a zastavíme na odpočívadle na břehu řeky, vedle kempu. Jsou tam i toalety s tekoucí vodou, tak se můžeme umýt. Na vodě ladně plují pelikáni a ve stromech zpívá spousta ptáků. Parádní ráno! Jíme chleba a přitom pozorujeme jak na okolních stromech posedávají papoušci. Vidíme dva druhy. Nejprve nejběžnější, větší papoušky s růžovým břichem, pak i dvojici žlutých papoušků. Ti se usídlí přímo nad námi a věnují se milostným hrátkám. Vše v klidu pozoruje několik ledňáček Kookaburra. Ani se nám nechce spěchat dál.

Vyrážíme opět na cestu a míříme do města Mildura. To je opět na řece Murray. Ve městě se jdeme na chvíli projít k břehu řeky. Vidíme tam množství luxusních hausbotů a jiných lodí a také krásný park. Jdeme nakoupit nějakou zeleninu a něco sladkého pečiva. Vezmeme si i 4 litrovou krabici australského vína na dlouhé večery. Kousek za městem jsou velké plantáže citrusových plodů. Vidíme pomerančovničky obsypané plody a u jednoho stánku kupujeme síťku pomerančů. Chceme se zastavit na jedné vyhlídce na řeku Murray, kde jsou útesy, ale přístup k okraji je uzavřen. Tak se rozhlížíme alespoň z okraje parku nad útesy.

Pokračujeme dále až na hranice státu Jižní Austrálie. Zde bohužel přijdeme o všechno nakoupené ovoce a zeleninu. Je zde kontrola a každé auto musí zastavit a odevzdat čerstvé ovoce i zeleninu. Je to kvůli zabránění zavlečení nějaké mouchy do vedlejšího státu (líhne se totiž z ovoce). Takové kontroly bývají prý skoro na všech hranicích států Jižní Austrálie. Musíme si příště lépe nákup zeleniny a ovoce plánovat, protože podobné kontroly jsou i v jiných státech. Uháníme dál nudnou krajinou, kde jsou jen pole a pastviny. Alespoň je to dnes trochu zelenější a občas i les. Míjíme i několik lagun a zátopových pásů kolem řeky. Na oběd stavíme u dalšího mostu přes řeku Murray, která nás první část dne provází. Je tam zajímavý výhled na lagunu plnou mrtvých stromů.

Za městem Waikerie odbočíme z hlavní silnice a jedeme zkratkou. Cesta se trochu kroutí mezi farmami a poli s pomerančovničky, ale je to asfaltka a téměř bez kamionů. Přijíždíme opět k řece Murray a zjistíme, že je zde přívoz. Je jako náhrada mostu, takže zadarmo. Je to přímo zážitek řeku překonat na lodi. Opět vidíme spoustu zakotvených hausbotů. Po chvíli cesty se v dálce konečně začnou ukazovat hory. Také podle GPS zjistíme, že jsme již vyšplhali přes 400 m nad hladinu moře.

Poslední úsek cesty je již zajímavější krajina s kopci a pastvinami. Jednotlivé hřebeny se postupně zvyšují. Nejprve to byly jen travou porostlé kopečky, později už jsou hory i bez porostu. Jedeme po silnici, kde skoro není provoz ani velké kamióny. To se nám líbí. Jeden truck předjíždíme a pak vidíme, že to je „road train“. To jsou velké a hlavně dlouhé nákladáky, co jezdí pouze mimo velká města a aglomerace. Podél cesty vede opuštěná a částečně rozebraná železniční trať. Také vidíme několik opuštěných domů, z nichž zbyly jen ruiny. Přejíždíme několik menších hřebenů a v dálce už vidíme Flinders Ranges.

Dnes to přímo do hor již nestihneme. Zítra tedy budeme opět brzy vstávat a zbylou hodinku dojedeme ještě před svítáním. V městečku Hawker, přesně se západem slunce, vjíždíme do pěkného kempu. Mají tady krásné sociální zařízení, pěkná místa na stan i kuchyni. Vaříme si velké porce rizota a pijeme trochu vína. Také necháváme nabíjet naše elektronické hračky. Zjišťujeme, že nám v tašce spolu s ovocem zabavili i prodlužovací kabel, který jsme si koupili. Večer naštěstí není taková zima jako včera. Nakonec ještě teplou sprchu a hurá do stanu.

Dnes jsme ujeli 748 km. Stav tachometru je 52979

Čtvrtek 18.8.2005

Vstáváme dnes ještě před šestou hodinou ráno. V noci už nebyla moc zima a tak jsme spali dobře. Venku je ještě tma. V kuchyni vaříme čaj a dáváme si buchtu. Rychle balíme stan a vyrážíme ještě za šera z kempu. Hned uháníme dál po silnici. Asi po pěti minutách jízdy zjistíme, že jedeme špatným směrem. Rychle se obracíme, protože obloha už začíná světlat a rádi bychom viděli svítání. Petr najde pomocí GPS zkratku na správnou cestu. Je to sice po cestě bez asfaltu, ale nevadí. Uprostřed zkratky nastává ten správný čas na focení mraků osvětlených vycházejícím sluncem. Zrovna je na obzoru větrná pumpa na vodu, tak typická pro farmy v Austrálii. Je to parádní podívaná.

Jedeme dál směrem do národního parku Flinders Ranges. Zatím je šero, ale slunce rychle stoupá vzhůru. Začínají se prosvětlovat okolní hory a my občas zastavíme na focení. Také na několika místech vidíme klokánky. Náš první nám málem přeběhl přes cestu. Již projíždíme rozmanitou krajinou s lesy a loukami. Kolem cesty je sem tam skupina kloanů na ranní pastvě. Stavíme také na jedné vyhlídce a fotíme si skály osvětlené ranním sluncem. U vjezdu do parku dáváme poctivě do obálky poplatek za vstup a pozorujeme pasoucího se klokana.

Projíždíme již územím parku a po lesnatém úseku začínají louky. Nejprve vidíme první skupinu kloanů šedých. Jsou na pastvě a celkem daleko od silnice. Sotva se rozjedeme, hned je tu další skupinka. Ta už je blíž a tak si je fotíme. O kousek dál zase narazíme na klokany rudé. Ti jsou podstatně větší než ostatní klokani. Je to nádhera. Během deseti minut vidíme přes 50 kloanů tří druhů. Kromě již zmíněných šedých a rudých, také lesní klokánky s téměř černým kožíškem.

Přijíždíme k informačnímu centru a jdeme se zeptat na cesty a počasí. To by mělo být dnes pěkné a také je nám tepleji než včera. Rozhodneme se jít na vyhlídkovou horu St. Mary Peak. Je to zároveň nejvyšší hora státu Jižní Austrálie. Vyrážíme v kraťasech a tričku, jupííí. Nejdřív jdeme údolím Wilpena Creek pod obrovskými eukalypty. Cestou opět vidíme několik kloanů. Pozorujeme, jak si malý klokánek hraje se svojí mámou a nakonec jí vleze do kapsy.

Cesta pomalu stoupá lesem a každých 200 metrů je sloupek s údajem o vzdálenosti do výchozího a cílového bodu. Značení cesty je velmi dobré. V lese ještě vidíme další rodinku klokánků. Malý je opět schovaný v kapse. Dospělí se nás nebojí, tak získáme dobré záběry. Po chvíli les řídne a obdivujeme okolní rudé skály. Dál je krásná cesta lesem s výhledem na okolní skály. Les je většinou jehličnatý, občas obohacený eukalyptem. V jednom místě zahlédneme krásné papoušky, ale rychle mizí v lese. Také již vidíme mohutný vrchol St. Mary Peak. Po svačině opouštíme les a stoupáme po velkých kamenech vzhůru do sedla. Už se nám otevírají výhledy zpět do údolí, odkud jsme přišli. Těsně pod sedlem dohoníme početnou skupinu školáků a je po klidu.

Ze sedla pokračujeme po hřebeni směrem k vrcholu St. Mary's Peak. Hodně tam fouká. Vrchol se zdá blízko, ale obcházíme ho z druhé strany, protože tam

je mírnější svah. Jdeme řídkou vegetací a občas musíme překonat skalní stupně. V jednom místě procházíme pod sytě rudě zbarvenými skalami. I přes den mají červenou barvu a uzavírají menší údolí. Cesta je značena spoustou modrých reflexních odrazek. Přemýšlíme, k čemu jsou ty odrazky dobré. Možná chodí na vrchol hodně lidí na východ nebo západ slunce.

Okolo půl jedné jsme na vrcholu. Je tam krásný rozhled na uzavřené údolí Wilpena Pound i na další části Flinders Ranges. Také si prohlížíme údolí, kterým pojedeme večer do další části parku. V dálce jsou vidět solná jezera. Viditelnost je přes 100km. Fotíme panorama a vrcholové foto. Stihneme to těsně než dorazí školní zájezd. Na vrcholu hrozně fouká a tak si sedáme na oběd kousek pod vrcholem do závětrí. Samozřejmě jsme si vybrali místo s krásným výhledem. Nebýt toho větru, tak je krásně teplo.

Po obědě vyrážíme zpět. Na chvíli ztratíme cestu, Pavel to chce vzít na značenou cestu přes velké kameny, jenže uklouzne a zapadne do trnitého křoví. Naštěstí se mu nic nestane a díky mikině se ani moc nepoškrábe. Téměř všechny keře mají ostny, proto je třeba dávat si pozor, aby se člověk při chůzi o ně neotíral. Všimneme si, že někteří turisté mají ochranné návleky až pod kolena.

Po půl hodině jsme zpět na křižovatce v sedle. Můžeme jít dvěma cestami. Buď stejnou cestou zpět (6km), nebo oklikou přes Wilpena Pound (12km). Je už docela pozdě, tak se rozhodneme vrátit stejnou cestou. Po kamenech nám to jde pomalu, ale jakmile se dostaneme pod skály do lesa, tak už cesta ubíhá rychle. Přes cestu nám dvakrát přeletěli zelení papoušci Ringneck Parrot. Bohužel se nám je nepodařilo vyfotit.

Něco po půl čtvrté jsme zpět u auta. V obchodě u návštěvního centra kupujeme pohledy, magnet na lednici, jablka, rajčata a nanuk. Ten byl strašně sladký. Díváme se na předpověď počasí a není nejlepší. Zítra se má citelně ochladit a občas pršet. Nasedáme do auta a vyrážíme směrem k Brachina Gorge.

Kousek od kraje hor vidíme na louce skupinku pštrosů Emu. Rychle si je fotíme a prohlížíme. Také vidíme několik skupin klokanů. Po chvíli končí asfaltka a začíná prašná cesta. Ani se nestačíme rozjet a zastavujeme u nejznámějšího eukalyptu ve Flinders Ranges, který je pojmenován po australském fotografovi, který ho v roce 1937 vyfotil a s jeho fotkou vyhrál fotografickou soutěž. Tento rozeklaný eukalypt je nádherně osvětlený odpoledním sluncem. Jsme rádi, že jsme se zde stavili.

Pokračujeme dále po prašné cestě a každou chvíli stavíme na focení nebo natáčení videa. Cesta je ze začátku velmi dobrá, ale postupně je horší, klikatější a užší. Stavíme na několika vyhlídkách. Nejkrásnější úsek cesty je průjezd Bunyeroo Gorge, kde projíždíme mezi vzrostlými eukalypty a kličkujeme mezi kalužemi vody. Slunce už bude brzy zapadat a okolní kopce jsou krásně osvětlené.

Přijíždíme do Brachina Gorge. Slunce už téměř zapadlo, proto jedeme do prvního kempu který potkáváme. Jmenuje se East Brachina bush camp. Je zde asi 14 míst na kempování, mezi kterými je tak 80 metrů, takže každý má své soukromí. Vybíráme si poslední místo v řadě kousek nad vyschlým korytem

potoka. Kolem jsou eukalypty a také menší stromky. Je to nádherné místo. Nejbližší sousedé jsou asi 200 metrů daleko a máme úplný klid.

Postavíme stan a poprvé i stolek a židle. Uděláme si polévku a po ní sledujeme nádherné přírodní divadlo, kdy zapadající slunce zbarvilo, drobnými mráčky posetou, oblohu do ruda. Překrásné. Naše místo má kovové ohniště a rozhodneme se udělat oheň a upéci klobásy. Pavel nasbíral dřevo na oheň.

I přes nedostatek papíru na podpal nám oheň hned chytil. Klobásy se sice trochu připálily, ale zase se nám báječně povedly topinky. Oheň krásně hoří a vytváří příjemnou atmosféru.

Venku je okolo +20°C, na obloze svítí měsíc v úplňku a Jižní Kříž. Všude dokola je ticho, popíjíme australské víno a připadáme si jak v ráji. Takhle jsme si představovali naší dovolenou. Doufáme, že dnů jako ten dnešní bude co nejvíc. Něco po deváté jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 108 km. Stav tachometru 53087 km.

Pátek 19.8.2005

Okolo půlnoci nás budí silný vítr, který zmítá naším stanem. Vylezeme ze spacáků a jdeme připevnit vypínací šňůrky na stan. Nemůžeme ale usnout, protože vítr velmi hlučí. Naštěstí máme špunty do uší, se kterými se nám po chvíli lépe usíná.

Vstáváme kolem šesté. Venku je ještě šero, ne moc zima a vítr se celkem utišil. Obloha je celá šedá a je nám jasné, že dnes žádný krásný východ slunce neuvidíme. Přesto vylézáme ze stanu na snídani. V šeru jsme málem přehlédli, že hned za autem se pasou dva klokani, z nichž jeden má v kapse mládě, které zvědavě vykukuje. Klokani máma s mladým se vůbec nebojí, dokonce přijde loudit něco k snědku. Pohladit se ale nenechá. Dostane kousek buchty a pak se odskáče pást na vedlejší trávník.

Po snídani přebalíme auto, už tam byl příliš velký nepořádek. Rozloučíme se s klokany, kteří se celou dobu pasou vedle nás, a vyrážíme prozkoumat další části Flinders Ranges. Jedeme do údolí Aroona Valley. Cestou stavíme na dvou vyhlídkách s krásným rozhledem. Škoda, že díky šedé obloze skály nejsou tak barevné jako na přímém slunci. Začíná pršet. Otáčíme auto a rozhodneme se opustit Flinders údolím Brachina Gorge na jehož začátku jsme spali.

Cesta podél vyschlého potoka Brachina Creek je zajímavá. Několikrát se přejíždí řečiště, kde rostou staré eukalypty. Okolo jsou vysoké skály různých barev. Marně vyhlížíme vzácného malého klokana, který by se zde měl vyskytovat. Déšť pomalu sílí a kazí nám náladu. Za jasného počasí to musí být úchvatná projížďka.

Na konci údolí ještě chvíli pokračujeme po prašné cestě a pak zatočíme na sever na asfaltovou silnici. Podél silnice vede i železniční trať. V Leigh Creeku nabíráme benzín a vyrážíme na prašnou cestu, známou jako Oodnadatta track. Chvíli jedeme ještě po asfaltu, ale pak začíná široká prašná cesta dobré kvality, po které v pohodě uhaníme okolo 100 km/h.

Na první odbočce zastavíme u skal s názvem Ochre Pits. Jedná se o barevné skály, kde domorodci těžili barvivo. Skály hrají všemi barvami od bílé přes žlutou až po červenou. Jen v dnešním dešti barvy tolik nevyniknou.

Necháme se zlákat i další odbočkou, tentokrát k vyhlídce na velký povrchový uhelný důl. A opět nelitujeme. Kromě vyhlídky na opuštěný lom je zde k vidění i obrovský nákladák s příznačným jménem Titan, který odvezl najednou 150 tun materiálu. Zvlášť je vystavena pneumatika, se kterou Titan najezdil téměř 300 000 km. Nejzajímavější je ale těžební stroj, který je otevřený a přístupný veřejnosti. Zajímavé je, že stroj se posouval po lyžinách na boku, takže vlastně kráčel. Prohlížíme si vnitřní vybavení a fotíme se v kabině řidiče.

Pokračujeme na sever a déšť pomalu ustává. Obloha je nadále šedá bez modrého flíčku. Projíždíme vesničku Marree a měníme směr na severozápadní. Zastavíme se krátce u Dog fence, který probíhá centrální částí Austrálie. Vypadá stále dobře udržovaný. Kilometry ubíhají a počasí nás začíná naplňovat optimismem, protože se od západu pomalu vyjasňuje. Stavíme na vyhlídce na solné jezero Lake Eyre South. Bohužel se k němu nesmí a tak ho fotíme alespoň z parkoviště. Je to téměř nekonečná bílá pláň v okolní pouštní krajině. Jeho hladina je 12 metrů pod hladinou moře. Nám ukazuje GPS výšku cca 8-10 m nad mořem. Dáváme si oběd v autě, protože venku je silný vítr a spousta much.

Po obědě pokračujeme dál směrem na William Creek. Obloha je nyní polojasná. Odbočujeme do malé chráněné oblasti, kde vyvěrá několik pramenů uprostřed pouště. Pramen jménem Blanchet Cap se nachází na vrcholku malého kopečku, kde je jezírko o průměru asi dva metry, obrostlé trávou. Dokud se člověk nedostane až na vrchol netuší, že ho čeká pěkné jezírko. Další pramen se nazývá Bubbler, protože ze dna unikají bubliny. Z bublajícího jezírka teče potok obklopený zelení.

Jedeme podél původní železniční trati do Alice Springs. Ta se už dlouho nepoužívá. Několikrát se zastavíme prohlédnout si most či zbytky budov podél trati. Ve William Creeku kupujeme benzín a ani není tak drahý (na rozdíl od nafty), jak jsme v této pustině čekali. Prohlédneme si vystavený zbytek britské kosmické rakety, která startovala z odpalovací rampy v blízké poušti. Loučíme se s Oodnadatta trackem a odbočujeme směrem na Coober Pedy. Soukromá prašná silnice je zde také dobrá. Projíždíme územím největší dobytčí farmy na světě Anna Creek Farm. Má rozlohu jako Belgie a pase se na ní přes 40 000 kusů dobytka.

Krajina se postupně mění. Nejprve jedeme savanou, kde jsou stromy a keře a občas nějaké údolí potoka. Pak už ubývá vegetace, až zůstane jen písek s kameny a pouštní trávou. Opět projíždíme Dog fence, což je nejdelší plot na světě, určený k ochraně jižně položených farem před pronikáním psů dingo. Vede napříč Austrálií od Indického oceánu na západě až k Pacifiku na východě. Venku příšerně fouká. Slunce už je hodně nízko nad obzorem a znepríjemňuje řízení, protože jedeme přímo na západ. Chtěli jsme dojet před západem slunce do Coober Pedy, ale je jasné, že to nestihneme. Asi 20 km od města je již slunce přímo nad obzorem. Zastavujeme, kocháme se obarvenou oblohou a fotíme si ji. Také i vycházející měsíc.

Za šera dojíždíme do Coober Pedy, města opálů. Zastavujeme hned v prvním kempu. Nabízí možnost stanovat pod zemí. Ve městě totiž hodně lidí bydlí v domech částečně vykopaných v zemi. Je to kvůli velkým vedrům v létě. Stojí to přijatelných 11 dolarů na osobu a tak to bereme. A nelitujeme. Venku je zima a velice silný vítr. V tom bychom nechtěli stavět stan. Kemp je skoro prázdný, jen tři auta. Na večerní tmavě modré obloze vychází měsíc v úplňku. Spolu s barevnými skálami to je krásná podívaná.

Ve společné kuchyni umístěné venku si uvaříme k večeři těstoviny a zapijíme je vínem. Jsme nabalení jako pumpy, protože je zima. Dáváme se do řeči s dvojicí, která večeří u vedlejšího stolu. André je z Berlína a v Austrálii žije pět let. Agnes je Francouzka, která přijela jen na dovolenou. André procestoval celou Austrálii křížem krážem a dává nám rady, která místa navštívit. Povídáme si skoro až do půlnoci. Na radu Andreho nestavíme v jeskyni stan, ale na plachtu dáme jen karimatky a spacáky. Vychutnáme si teplou sprchu a jdeme spát. Pod zemí nefouká a je o dost tepleji než nahoře.

Dnes jsme ujeli 607 km. Stav tachometru 53694 km.

Sobota 20.8.2005

Rozhodli jsme se přispat si a vynechat plánovaný ranní výlet na východ slunce. Bylo to dobré rozhodnutí, protože obloha venku je zatažená. Alespoň že dnes fouká výrazně méně než večer. Dáme si čaj na zahřátí, během chvíle máme sbaleno a vyrážíme do města.

Okolí města je známé jako jedno z největších nalezišť opálů na světě. Na cestě do města fotíme několik těžebních strojů a haldy vytěžené hlušiny. Ve městě vyjedeme na vyhlídkový kopec s názvem Big Wrench, podle velkého rumpálu, který je na jeho vrcholu. Všude kolem vidíme výsypky po těžbě opálů a cedule o nebezpečí propadnutí do štol. Výhled není nic moc, ale radost nám dělá lepší se počasí. Mraky se začínají trhat.

Najíždíme na hlavní silnici středu Austrálie-Stuart Highway, ale po pár kilometrech odbočujeme ke skalním útvarům, nazývaným The Breakaways. Po 10 km kamenité cesty jsme na první vyhlídce. Dole pod námi je údolí se stromy obklopené barevnými skálami. Škoda, že nemáme čas jít tam na kratší výlet. Vycházka mezi barevné skály a stromy musí být super. Alespoň se rozhlížíme a pilně dokumentujeme. Popojíždíme autem k hlavní atrakci této oblasti, ke skalnímu útvaru s názvem Castle.

Tu tvoří dvojice skalních útvarů umístěných vedle sebe. Jeden je krásně bílý a druhý žlutý. Sluníčko již svítí naplno a skály jsou nádherně zabarvené. Fotíme si další barevné kopce a zkoušíme i malé panorama. Pak již spěcháme zpět na dálnici, dnes chceme dojet až k Ayers Rock.

Silnice je pěkná a jede se dobře na tempomat. Chvilími je vidět, vedle vedoucí, nová železniční trať. Vlak jsme bohužel nezahlédlí. Zastavujeme u krajnice a fotíme si kvetoucí žluté keře, které rostou podél silnice. Také vidíme naše první

termiště. Charakter krajiny je proměnlivý. Chudá pouštní, pak trochu zajímavější, porostlá stromky a keříky. O kus dál vidíme u silnice velkého dravce. Hoduje tam na mrtvém klokanovi. Zkoušíme ho fotit, ale je dost plachý, tak ulétá z mršiny. Zase se nám povedla fotka v letu. Nakonec vyjde i foto dravce na stromě.

Dojíždíme do stanice Marla, kde končí Oodnanatta track. Objednáme si k obědu fish and chips. Typické australské občerstvení. Smažená ryba a tlusté hranolky. Trvá to přes 15 minut než je to hotové. Ještě nakoupíme zeleninu a jdeme ven jíst. Už je tepleji, ale na kraťasy a tričko to ještě není. Jíme u stolu na parkovišti. Za chvíli přijde ušpiněný domorodec a něco na nás nesrozumitelně mrmlá. Zřejmě žadoní o pivo, které pijeme. Snažíme se ho ignorovat, ale on u nás sedí a pořád něco opakuje. Rozhodli jsme se nic mu nedávat, nebudeme ho v žebvání podporovat. Nakonec odtáhne, ale nadává nám. Nasedáme do auta a vyrážíme po silnici směr rudý střed kontinentu.

Jedeme dále na sever po dálnici. Za hodinku přejedeme do státu Northern Territory. Již se nikde nestavíme a jedeme dál. U odbočky z dálnice směrem k Ayers Rock (Uluru) se zastavíme pouze nabrat benzín a také kupujeme nějaké pohledy. Chtěli jsme si koupit maso na opékání, ale žádné nemají. Zkusíme to ještě na další zastávce. Směrem k Ayers Rock hned nevidaně zhoustl provoz. Nyní potkáme auta a autobusy mnohem častěji.

Zastavíme u jedné pumpy a koupíme alespoň vajíčka na večeři. Jsou pekelně drahá, 8 AUD za 12 ks. Asi trojnásobek běžné ceny v supermarketu. Ale to je cena za poušť a blízkost Ayers Rock. Frčíme dál na západ a nyní již víme, že západ slunce stihneme. Asi v půli cesty předjíždíme naše známé z Coober Pedy a máváme jim. Jedou podobnou trasu jako my a možná se ještě několikrát potkáme. Také pozorujeme velkou stolovou horu Mt. Conner. Ta je uprostřed soukromé farmy a za přístup se musí majiteli zaplatit.

Kolem silnice jsou velké duny a v odpoledním sluníčku mají nádherné barvy. U několika z nich přerušíme cestu a fotíme. Zvláště vlnky na písku vypadají krásně v kombinaci s keříky. Zde není krajina tak vyprahlá jako předtím. Jsou tu téměř pořád keříky a stromy. Moc se nám to líbí. Až najednou za jednou z dun vidíme náš cíl, Ayers Rock. Nejprve jako vzdálený kamenný blok v krajině, ale čím jsme blíže, tím větší detaily rozeznáváme.

Přijíždíme ke vstupu do parku. Vstupné opět podražilo a už chtějí 25 AUD za osobu. To je jednoznačně nejdražší národní park v Austrálii. Tady využívají toho, že sem jezdí statisíce turistů. Přijíždíme k velkému parkovišti určenému pro pozorování západu slunce. Parkoviště je už téměř plné a do západu slunce zbývá asi 20 minut. Jedeme ještě kousek dál po silnici a z krajnice si fotíme Ayers Rock z jiného úhlu. Těsně před tím správným časem se vracíme na parkoviště. Už je úplně plné. Tolik lidí jsme nečekali. Stavíme auto úplně na kraji a je to dobrá volba. Nejsme mezi tolika lidmi a máme pěkný výhled se stromkem, jako ozdobou před monolitem Ayers Rock.

Vyndáme si foto a video náradí a také otevřeme každý láhev piva. Skála se pomalu začíná vybarvovat z denní červené do tmavě žluté. Střídavě fotíme a natáčíme a užíváme si přírodní podívanou. Nakonec je skála fialová a jen na vrcholu je trochu světlejší barva. Vidíme západ slunce na Uluru již podruhé.

Poprvé nám to přišlo trochu lepší. Dnes je to zase úplně bez mraků. Již za tmy vyrážíme ve vláčku aut do jediného kempu v parku.

Kemp je také z těch dražších, ale zato pěkně vybavený a dokonce travnaté plochy na stany. Také kolíky jdou, při stavění stanu, do země lehce zapíchnout. Měsíc krásně vyšel nad kempem a tak ho zkoušíme fotit,. Snad nějaká fotka vyjde pěkně. K večeři máme vajíčka se salámem. Večeře se nám povedla a spokojeně dlabeme. Vedle nás si postaví stan Andre a Agnes, které jsme potkali včera. Po večeři opět povídáme a když nám začne kolem desáté být zima, jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 794 km. Stav tachometru 54488km.

Neděle 21.8.2005

Chystáme se na východ slunce a tak opět nastavujeme buzení těsně po šesté hodině ranní. Spalo se nám krásně a moc se nám vylézt nechtělo. Venku je úplně jasno a tak se těšíme na další zážitek. Stan zatím nebalíme a jen si rychle vezmeme cereálie s mlékem a vyjíždíme. Do parku už opět míří spousta aut. Stavíme na dvou místech a pozorujeme i fotíme ještě potmělou Ayers Rock. Obloha je zatím tmavá, jen na východě už bledne. Na horizontu za skálou jsou již pěkné červené pruhy.

Zastavíme se asi 300 m od hlavního parkoviště pro ranní pozorování a jsme tam opět sami. Dokonce jsou z našeho místa vidět útvary Olgas, vzdálené cca 40 km. Svítání se blíží a skála získává jasně rudou barvu a září. Postupně se barva Ayers Rock projasňuje a je to parádní. Východ slunce se nám opravdu moc líbil.

Ještě se párkrát zastavíme na focení a míříme k místu, kde začíná výstupová cesta na vrchol skály. Bohužel je tam cedule, že kvůli silnému větru na vrcholu, je cesta zavřená. Doufejme, že se to během dne změní. Tady dole se nepohne ani lísteček. Rozhodneme se jet podívat na Olgas neboli Kata-Tjuta, podle domorodců. Nejprve se zastavíme na vyhlídkové plošině, která je umístěna na duně a tím pádem vyvýšená. Z tohoto místa máme fotografické panorama, které visí v obýváku. Nyní nejsou Olgas tak hezky osvětlené. Je přece jen brzy ráno a stíny jsou ještě dlouhé.

Přijedeme až ke skalním útvarům a jdeme na krátký výlet mezi dvě homole. Jedna z nich je úplně ve stínu a na druhé slunce postupně osvětluje stěnu. Jdeme po stejném materiálu z kterého jsou Olgas vytvarovány. Je to slepenina kamení a hlíny, ztvrdlá v hory. Na velkých kamenech podél stezky je to krásně vidět. Přitom z dálky vypadají podobně jako Ayers Rock, což je monolit. Údolí se pomalu zužuje a dokonce v něm teče malý potůček. Kolem něj jsou samozřejmě stromky a keře. Je to pěkné, jen by to chtělo slunce.

Tady už trochu fouká vítr a tak se obáváme, zda se dostaneme na vrcholový výlet, jak jsme chtěli. V jednom místě je bazének vody a v něm se krásně odráží osvětlená homole. Jen počkat na chvilku bez větru a zajímavá fotka je na

světě. Osvícená homole má ještě pěknou ranní barvu. I druhá homole má pěknou tmavě červenou barvu. V bocích mají různé trhliny a otvory. V některých hnízdí ptáci. Dojdeme až na konec, kde si na vyhlídkové plošině dáme svačinku. Zpět u auta jsme asi za 50 minut.

Cestou k Ayers Rock se opět zastavíme na vyhlídkové plošině. Tentokrát je již osvětlení lepší a tak ještě děláme pár záběrů. Jedeme k informačnímu centru, zeptat se na vrcholový výlet a také na stav a sjízdnost jedné nezpevněné cesty, kterou bychom možná jeli dál. Cestou vidíme, že na skálu šplhají lidé, takže je asi cesta otevřena. Uvnitř nám to potvrdí. Cestu po které jsme chtěli jet, nedoporučí. Je prý hodně rozbitá a není to kolem ní tak zajímavé.

Rychle si dáváme studený oběd a spěcháme na vrchol. Celkem fouká, tak se bojíme, aby to opět nezavřeli. Na parkovišti nastupujeme rovnou po skále nahoru. Ceduli s doporučením domorodců, aby se nahoru nechodilo jen přelétneme očima. Po pár metrech začínají řetězy, zatím je nepotřebujeme a stoupáme sami. Je to dost prudké, ale skála není úplně hladká, takže to jde. Pak přicházejí dva nejstrmější úseky na celém výstupu. Na pár metrech se řetězu přidržujeme, pak to jde opět bez řetězu. Dolů to bude asi obtížnější.

Po první části stoupáme dále po úzkém hřebeni až na vrcholovou partii. Zde už svah není tak strmý a končí řetězy. Stále však jdeme hodně nahoru a začíná docela foukat. Cesta je nyní značena bílými čarami. Přecházíme jeden hřeben a tam fouká jak ve větrném tunelu. Je to totiž na kraji Uluru a zezdola po skále se žene sluncem ohřátý vzduch. Bereme si další vrstvu oblečení a říkáme si, jak se asi cítí ti co vyrazili v šortkách a tričku bez dalšího oblečení.

Cesta se stáčí doleva a už jdeme po horní části skály. Postupně dále mírně stoupáme a překračujeme jednotlivé menší i větší hřebeny na povrchu skály. Na několika místech vidíme v prohlubních ještě zbytky vody. Asi to není tak dlouho co pršelo. Skála má zajímavý povrch, který eroduje spíše po slupkách a plátech než drolením. Když se na ní poklepe, tak to také zní zvláště. Jako by byla skála skoro dutá. Výstup je parádní a Ayers Rock nabízí každou chvíli jiné pohledy, jiné tvary. Také struktura skalního povrchu je zajímavá.

Za 55 minut jsme na vrcholu. Je zde kovová deska, se směry k horám na horizontu. Viditelnost je skvělá. Vidíme až 150 km vzdálené hory. Jako na dlani máme Olgas a také vidíme stolovou horu Mt. Conner, asi 90 km daleko. Neuvěřitelně nádherný výhled. Nahoře se na několika místech uchytilo pár keřů a tráva. To nás překvapilo. Sníme jablko a sušenky a ještě chvíli se kocháme krajinou. Nahoře stále fouká, ale ne tolik jako na některých pasážích při výstupu.

Sestup nám jde dobře. Občas ještě fotíme a filmujeme. Scházíme k nejprudšímu úseku a díváme se turistům, jdoucím nahoru v páskových sandálech. My jsme rádi, že máme trekové boty. Pevné a s dobrou podrážkou. Podél řetězu to jde překvapivě dobře. Přidržíme se jen na ca 10ti metrech celé trasy. Jinak se dá jít podél řetězu opatrně dolů. Když jsme dole, ještě se ohlédneme po cestě nahoru. Bylo to skvělé!

Jedeme ještě zpátky do kempu. Fotíme ještě pár záběrů Ayers Rock od silnice. Na střídačku se sprchujeme. Je to prima pocit se osvěžit a smýt prach. Balíme

rychle věci a opět na cestu. Rádi bychom ještě stihli západ slunce v Rainbow Valley. Bude to dnes opět hodně těsné. Spěcháme, a tak jedeme přes 120 km/h a stavíme jen pro benzín. Po návratu na Stuart highway, která prochází Austrálií od jihu na sever, jedeme dál na sever. U silnice je najednou stádo velbloudů. Zastavíme a rychle uděláme pár záběrů. Velbloudi si nás zvědavě prohlížejí.

Slunce se sklání k obzoru a my odbočujeme na prašnou cestu, na poslední úsek k dnešnímu cíli. Silnice je ze začátku dobře upravená, ale postupně se zhoršuje. Pavel jede jak to jde nejrychleji, abychom to stihli. Nakonec při vjezdu do parku ještě musíme otevřít bránu a jsme tam. V dálí již vidíme stěnu Rainbow Valley a víme, že to stíháme. Hned jak zaparkujeme, vezmeme si věci na focení a jdeme pozorovat hru barev při západu slunce. Stěna je úžasná a opravdu hraje všemi barvami. Skála má barvy od temně červené až po bílé. Vše umocňuje pozdní sluníčko. Před ní je vyschlé jezero s rovným dnem. Užíváme si, že jsme to zvládli. Jsme rádi, že jsme si tuto odbočku udělali.

Spíme v kempu hned kousek od stěny. Je tam docela plno, i když jen asi 15 míst. Země je tvrdá a tak poprvé, skoro všechny kolíky, musíme zatloukat tupou stranou sekery. Druhým koncem sekery to jde dobře. U stolu si dáváme večeři a posedíme pod hvězdnou oblohou. Ještě si fotíme pěkně žlutě zabarvený měsíc.

Dnes jsme ujeli 544 km. Stav tachometru 55032km.

Pondělí 22.8.2005

Ráno vstáváme až před sedmou hodinou. Venku už je docela světlo a během snídaně vychází slunce. Je však hrozná zima. Podle jinovatky na střeše usuzujeme, že v noci mrzlo. Teploměr to potvrzuje, je mrazivých -2°C, brrr. Bereme si rukavice i čepice. Ještě, že jsme si je vzali sebou. Zahříváme se čajem a vyhlížíme stoupající slunko, které nás snad brzy ohřeje.

Jdeme se projít ke stěně Rainbow Valley a mezi okolní skály. Trasa nás zavede ke skalnímu útvaru jménem Mushroom (česky houba). Skála se opravdu podobá velké houbě. Jdeme údolím a pozorujeme krásně osvětlenou skalní stěnu. Skály tu mají zajímavou strukturu plnou děr. V údolí roste spousta stromů a keřů a zpívá tam hodně druhů ptáků. Na písku vidíme mnoho stop ptáčků a dalších zvířátek.

Rozhodneme se vystoupat od houby na hlavní skalní stěnu, kterou jsme včera obdivovali při západu slunce. Je to jen kousek po svahu pokrytém pískem. Shora je krásný výhled na kemp a vyschlé dno jezera, které se naplní pouze po dešti. Vracíme se k autu, balíme stan a vyrážíme po písčité cestě zpět na Stuart Highway.

Na Stuart Highway ale zůstaneme jen chvíli a hned odbočujeme na další prašnou cestu, která vede údolím Lawrence Gorge, podél řeky Finke River až do vesnice Owen Springs. Začátek cesty je poměrně kvalitní. Všude okolo kvete spousta žlutých květů, které místy vytváří dlouhé žluté koberce. Po asi 20

km odbočujeme k Redbank waterhole. Jdeme se na chvíli projít, ale žádnou vodu nenajdeme. Jedeme dál rozkvetlou polopouští až narazíme na pohoří James Range, kterým se prodírá Finke River údolím jménem Lawrence Gorge.

Cesta se výrazně zhoršila. Kamenité úseky se střídají s přejezdy prázdného řečiště, které místy tvoří hluboký písek. Naše auto to zvládá s menšími problémy, ale projedeme bez hrabání. Na konci údolí jsou ruiny farmy, kterou tam před 130 lety založili bílí osadníci, ale je již opuštěná a zchátralá. Za pohořím je cesta zase lepší a za chvíli jsme na asfaltce. Ta má sice vyasfaltovaný jen pruh pro jedno auto, ale pořád lepší než prašná cesta.

Po asfaltce dojedeme až do města Hermannsburg. Je zde k vidění skanzen starých budov, ale za 5 dolarů nás to neláká. Nové přízemní domky postavené pro aborigince jsou vybydlené a všude kolem nich jsou vrstvy odpadků. Trochu nám to připomíná mostecký Chánov. Nabereme u pumpy benzín, dáme si k obědu kuře s hranolky, nakoupíme potraviny a zavoláme do Sydney, jestli táta dorazil v pořádku. Kuře sníme na terase před obchodem za soustavného loudění místních psů. Když jsme dojedli, tak dostali kosti.

Z Hermannsburgu jedeme do Palm Valley. Cedule varuje, že cesta je hodně rozbitá a je dlouhá. Z počátku se nám jede dobře. Míjíme několik stád zdivočelých koní. Asi v půli cesty se silnice stáčí do koryta vyschlé řeky a některé kamenité úseky musíme jet krokem. Ovšem posledních pět kilometrů je nejhorších. Chvillemi se jede po skále se spoustou děr a výmolů, chvillemi po velkých kamenech. Kilometr před koncem to vzdáme. Zaparkujeme auto ve stínu pod skálou a zbytek dojdeme pěšky.

Palm Valley je údolí kde je unikátní mikroklima, díky kterému zde jako na jediném místě v centrální Austrálii přežily palmy z doby, kdy celou Austrálii pokrýval deštný prales. Nejbližší další palmy rostou asi 850 km daleko na pobřeží Tichého oceánu. Zvolíme si velký dvouhodinový okruh a vyrazíme. Procházíme krásným údolím plným palem, které je obklopeno rudými skalami. Moc se nám to líbí. Na několika místech jsou vodní plochy, ve kterých se skály a palmy krásně odrážejí. Palmy přežily díky vodě vyvěrající ze skal a díky tomu, že rostou v chráněném údolí. Na konci údolí vylezeme na skálu a vrátíme se po hřebeni zpět k autu. Kolem je pravá australská pustina řídce porostlá trsy trávy keříky.

Autem se vrátíme pár kilometrů zpět do kempu. Vybíráme si místo na trávě kousek od potoka a postavíme stan. Kemp je na krásném místě u vody pod eukalypty. Dokonce tam jsou i sprchy. Stanujeme na písku a kolíky se zapichují jedna radost. K večeri si na plynovém grilu upečeme maso a k tomu si dáme vařené brambory. Popíjíme víno a koukáme na hvězdy. Pohodička. Zkoušíme fotit hvězdy a jižní kříž.

Dnes jsme ujeli 187 km. Stav tachometru 55219

Úterý 23.8.2005

Vstáváme okolo sedmé. Slunce ještě nevyšlo, ale venku už začíná svítat. Vaříme si čaj a pomalu snídáme. Přiletí nám na stůl pták loudit něco k snědku. Vůbec se nás nebojí, klidně běhá po stole u kterého oba sedíme. Za chvíli přiletí zelení papoušci se žlutým obojkem a tmavě modrou hlavou.

Rozhodneme se vynechat výlet na místní vyhlídku a jedeme zpět do Hermannsburgu, odkud voláme tátovi. Domlouváme se s ním, než zmizíme mimo dosah civilizace. Jedeme dál po prašné cestě směrem na západ až do kráteru Gosses Bluff, kde na hodinu zastavujeme. Před 140 milióny let zde narazil do země meteorit. Stejně jako většina zajímavých míst, i tento park je registrovaná posvátná půda aboriginců, proto je možnost výletů omezena na jednu vyhlídku a krátkou naučnou stezku. To nám ale nestačí a proto vylezeme na skálu nad parkovištěm, odkud je lepší rozhled. Kolem nás jsou skály vyzdvižené nárazem meteoritu a dole údolí zarostlé vegetací.

Pokračujeme dále směrem na Glen Helen. Najednou jedeme několik kilometrů po krásné široké asfaltce, která se ale za chvíli změní v prašnou cestu. Je to divné, nikde žádná vesnice a ze všech stran prašné cesty. Další prašná cesta je ve velmi dobrém stavu a tak uháníme stovkou. Ještě zastavíme na vyhlídce v sedle Tyler Pass a pak jedeme až na křižovatku, kde odbočíme na Redbank Gorge. Při minulé návštěvě Austrálie patřila tato odbočka k nejhorším cestám, co jsme zažili. Tentokrát je ale cesta bez problémů průjezdná. Asi ji nedávno uhrabávali. Také posledně to bylo krátce po povodni a nižší úseky byly zanesené kamením a pískem.

Z parkoviště vyrážíme na 8 km výstup na horu Mt. Sonder (1330m). Je už půl druhé, musíme natáhnout krok, abychom se vrátili za světla. Cesta se první kilometr vine přes řídký les, pak vystoupá na hřeben, po kterém vede cesta až na vrchol. Cestou vidíme hodně termitišť. Za necelé tři hodiny jsme na vrcholu. Je zde krásný rozhled. Zapisujeme se do vrcholové knížky, posvačíme a vyrážíme zpět.

Zpátky jdeme po stejné cestě a je to únavné. Krajina není moc zajímavá a výhledy nás už omrzely. Navíc se přihnaly mraky a zatáhla obloha. Alespoň že už nás neobtěžuje tolik much. K autu dorazíme notně znavení něco po sedmé. Slunce už zapadlo a začíná se stmívat. Popojedeme autem do nejbližšího kempu, vybíráme místo a stavíme stan. Půda je hrozně kamenitá a nedaří se nám zatlouct kolíky.

Jsme docela unavení a nechce se nám vařit. Večeříme tedy ohřátou konzervu. Pavlovi není dobře, bere si prášky. Něco po deváté jdeme spát. Ale nedá se usnout, protože u sousedů hučí generátor na elektřinu. Pavel si jde stěžovat a sousedi po chvíli generátor vypnou a můžeme v klidu spát.

Dnes jsme ujeli 131 km. Stav tachometru 55350 km

Středa 24.8.2005

Ve 4 hodiny ráno nás budí silný vítr, který lomcuje naším stanem. Postavili jsme stan na velmi kamenité hlíně a kolíky nešly pořádně zatlouci ani kladivem. Proto také většina nevydržela nápor sílícího větru. Pro přenocování jsme si zvolili kemp Redridge, který je přímo v sedle a nabízí krásné výhledy, ale je vystavené působení větru. Petr pomocí kamenů opevňuje stan, ale dlouho to nevydrží. Až výměna malých kamenů za velké pomůže a stan se tolik nekymácí. Stejně toho k ránu moc nenaspíme.

Ráno vstáváme okolo sedmé. Vaříme čaj a snídáme. Je krásně teplo, teploměr ukazuje +14°C. Jen kdyby tolik nefoukalo. S potížením i balíme stan a odjíždíme bez placení. Za tuto kamennou a větrnou horu se nám nechce platit.

Popojedeme asi 3 km do Redbank Gorge. Obloha je téměř celá zatažená a skály tedy nejsou moc zbarvené. Dojdeme až na konec údolí, které se velmi zužuje a vytváří hlubokou soutěsku. Obvykle se soutěskou dá plavat, ale dnes je voda ledová a venku není moc teplo. Alespoň že vítr roztrhal mraky a údolí má hned mnohem jasnější barvu. Fotíme okolní červené skály poseté eukalypty a jdeme zpět k autu.

Další zastávkou je vyhlídka na horu Sonder, na kterou jsme včera vylezli. Pak stavíme v Glen Helen Gorge. Je to jedna z 6ti tůní na řece Finke River, kde se i v době sucha trvale drží voda. Je zde celkem velké jezero, které láká ke koupání, ale voda je opět studená. Řečiště Finke River je dnes úplně vyschlé. Jedeme k další tůni v údolí Ormiston. Jdeme po okružní trase, která nás nejprve vede na vyhlídku nad údolím. Tam stojí osamělý eukalypt, známý z pohledů. Dále jdeme nad soutěskou a postupně kolem skal klesáme až na její dno. Poté se korytem říčky kolem několika tůní vracíme zpět. Cestou zahlédneme na skále malého klokana. Je hodně daleko, tak ho pozorujeme dalekohledem. Na tůni k našemu překvapení loví pelikán. U parkoviště je kemp, kde se osprchujeme a vyrážíme k Ochre Pits.

Mezitím se opět obloha zatáhne. Jdeme kousíček od parkoviště ke skalám, kde domorodci těžili oker na rituální malování. Bohužel bez slunce nejsou barvy tak jasné. I tak vidíme krásně jednotlivé vrstvy s barvami od bílé, přes žlutou až do tmavě červené. Jednotlivé vrstvy barevné horniny jsou zde uspořádány vertikálně, jak je vyzdvihlo vrásknění. Zde je zatím nejvíce much, co jsme zažili. Někteří turisté dokonce nasadili sítě.

Z Ochre Pits pokračujeme k další stálé tůni jménem Ellery Creek, kde se rozhodneme přespat. Nejprve si uvaříme polévku, pak postavíme stan a dnes ho pořádně zajistíme proti větru. Jdeme se projít k tůni, která je sotva 200 m daleko. Je zataženo a tak to nevypadá moc zajímavě. Je vidět průrvou až za hlavní hřeben hor. Dnes nespícháme a tak si v klidu vaříme večeři. Kemp se hodně plní. Přijelo několik dalších aut a pár skupin si zapaluje ohně.

Zde mouchy tolik nezlobí a tak je tu příjemně. Okolo kempu šmejdí malý dingo. Dokonce nám drze ukradl sáček s odpadky, sotva jsme odešli k autu něco si vzít. Daleko ho nedonesl, neboť jsme ho hned naháněli. Musíme si dávat pozor na jídlo nechávané venku.

Po večeři vyrážíme na výpravu za klokany. Zkusíme, zda nějaké objevíme poblíž tůně na večerní pastvě. Hledáme dalekohledem a obcházíme okolí tůně.

Ale dnes večer nám štěstí nepřeje. Klokánci se asi pasou jinde. Vracíme se zpět a u stolku dopijíme víno a užíváme teplý a dokonce bezvětrný večer.

Dnes jsme ujeli 87 km. Stav tachometru 55437

Čtvrtek 25.8.2005

Budík nás vytáhne ze spacáku už v půl šesté. Venku se teprve začíná rozednívat. Balíme stan a jdeme se ještě jednou podívat k vodě za klokany. Opět ale na ně nemáme štěstí. Odjíždíme bez snídaně a směřujeme do Simpsons Gap, kde lze údajně často po ránu vidět vzácné klokánky

Black-footed rock wallaby. Přestože jsme v parku před osmou, nejsme první. Lidí tam je ale jen pár. Marně dalekohledem pročesáváme travnaté svahy, nikde ani chlup. Na začátku soutěsky je svah plný kamenů, kde konečně zahlédneme prvního wallabiho. Postupně jich dalekohledem objevíme 6. Je neuvěřitelné, jak obratně se dokáží po skále pohybovat. Točíme je pilně na video a poté, co se přiblížíme blíže i fotíme. Mají na bocích hlavy pruhy a jsou hodně malincí. Jsme spokojeni, že jsme tyto klokánky nakonec viděli.

Na parkovišti potom rychle snídáme a také přebalujeme auto. Musíme udělat místo pro tátu, který dnes přiletí na 5 týdnů cestovat s námi. Okolo desáté vyjíždíme směr Alice Springs. Po týdnu bez zásobování potřebujeme nakoupit. Také bychom rádi poslali emaily známým a rodině. Zastavujeme u supermarketu Coles a šup mezi regály. Postupně plníme koš a utratíme skoro 90 AUD. Sotva to všechno nacpeme do auta. Pak posíláme pohledy a z internet café také emaily s fotkami.

Jedeme z města na letiště pro tátu. Jsme tam akorát a jen čekáme chvíli na zavazadlo. Poté co táta nastoupil spolu s věcmi, je auto totálně plné. Každý den teď budeme muset opatrně cokoli z auta vyndávat. Míříme nyní do východních MacDonnell Ranges. Kousek za odbočkou se krátce zastavíme u Emily gap. Je to malá soutěska a pro nás již jako pátá v řadě a tak nás ničím nepřekvapí. Je tu ještě menší tůň s vodou. Je zde zatím nejvíce much, co jsme zažili, Jsou dotěrné a dost nám procházku znepříjemňují.

Ještě se na chvíli zastavíme v druhé průrvě Jessie Gap. Tam už voda není a jsou tam jednoduché malby od domorodců. Rychle jedeme dál i kvůli otravným mouchám. Dojíždíme do Trephina Gorge, kde budeme kempovat. Hned na začátku je odbočka k mohutnému Ghost gum tree. To jsou eukalypty s bílou kůrou, které obvykle rostou v tropech a v centrální Austrálii jich moc není. Tento je navíc největší známý exemplář, ca 33 m vysoký.

Pokračujeme po prašné cestě dobré kvality až ke kempu u začátku soutěsky. V kempu vybíráme místo a stavíme stan. Ještě do večera stihneme dva kratší výlety. Nejprve vyrazíme na panoramatický okruh. Jdeme strání plnou kvetoucích keřů na kopec nad údolím. Je zde krásný výhled na soutěsku a okolní pohoří. Jdeme chvíli po hřebeni nad údolím a pak zpět dolů. Vracíme se vyschlým řečištěm po písku mezi eukalypty.

Druhý výlet také nejprve šplhá nahoru. Tentokrát jdeme přímo nad hlavní částí soutěsky kolem pěkně červeně zbarvených skal. Je polojasno a pofukuje vítr.

Much je hodně, ale ještě se to dá vydržet. Na některých místech je skála úplně tmavě červená. Scházíme dolů a Pavel špatně odbočí do kamenné úzké soutěsky. Tou jde dolů po kamenech a potom prudkých kamenných schodech až do soutěsky. Kluci mezitím sejdou po správné trase kousek dále také do údolí. Již spolu se vracíme zpět do kempu. V této soutěsce již žádná voda nebyla.

V kempu vybalujeme další věci a zjišťujeme, že už je hodně plný. Vyplatilo se zabrat místo pro stan již odpoledne. K večeři si děláme na grilu maso. Kuřecí maso se nám povedlo výtečně. Hovězí steaky byly také dobré. Sedíme pod hvězdnou oblohou v pohodovém kempu a popíjíme vínko. Nefouká a je teplo a tak máme příjemný večer.

Dnes jsme ujeli 202 km. Stav tachometru 55639

Pátek 26.8.2005

Podaří se nám i bez budíku vstát již před sedmou. Noc byla teplá. Ráno je přes +10°C a to je pohoda. Ještě za šera se objevují mouchy, naštěstí je jich ráno méně. Po snídani popojedeme asi deset kilometrů do John Hayes Rockhole. Poslední 4 km je hodně rozbitá kamenitá cesta a tak musíme jet pomalu.

Jdeme nakouknout do kaňonu, kde začínají jednotlivé tůně. Voda opět mrazivě ledová a jsou v ní pulci. Pak vyrážíme na delší výlet Chain of Ponds. Začínáme stoupáním nad kaňon a můžeme se do něj dívat shora. Je hodně úzký a divoký. Po chvíli sejdeme obloukem dolů a dále pokračujeme přímo kaňonem. Je to nejlepší část cesty. Občas přelézáme nějaké kameny, míváme několik různých velkých tůní. Někde vidíme pulce, jinde žádní nejsou. Údolí je kamenité s velkými červenými kameny. I stěny kolem jsou tmavě červené a je to pěkná divočina. Jsme tu úplně sami a užíváme si dlouhý kaňon, jiný než ostatní soutěsky.

V jednom místě musíme po skalách obejít velkou tůň. Potom si prohlédneme skalní amfiteátr v boční soutěsce. Na konci už se údolí rozšiřuje a skal ubývá. Cesta se stáčí doprava a pomalu stoupá nad údolí. Obloukem se vracíme kolem kvetoucích keřů zpět k začátku kaňonu. Na dvou místech si ještě vychutnáváme pohledy do soutěsky z jiné perspektivy. U auta si dáváme sušenky jako svačinku a pak opět na cestu. Cestou z parku se ještě stavíme nasbírat dřevo na večerní oheň. V národních parcích je většinou sbírání dřeva zakázané.

Jedeme ještě jednou přes Alice Springs a tak se na chvíli zastavíme na vyhlídce Anzac Hill nad městem. Vítr příjemně pofukuje a odhání pocit vedra i mouchy. Oběd si dáváme na kraji města v rychlém občerstvení. Z parkoviště vidíme dva dlouhatánské road trainy. Jeden má dokonce 21 os, 5 na tahači a pak 4 návěsy, každý se čtyřmi osami. Když se rozjíždí, tak musí každých pár metrů řadit a průjezdem zabere celou křižovatku na dálnici. Za chvíli vyjedeme i my a míříme na sever do tropů.

Cesta jde dobře a poprvé na delší dobu pouštíme klimatizaci, jelikož venku už je hodně teplo. Asi za necelou hodinu nad Alice Springs, zastavíme u

monumentu označujícího obratník kozoroha. Po jeho překročení už jsme v tropech a snad dojde brzy i na nějaké to koupání. Dále jedeme po dálnici a jedinou zajímavostí jsou asi třikrát vidění draví ptáci. Zvláště jeden orel měl rozpětí křídel dva metry. Taky jsme vyrušili mrchožrouty na hostině přímo na silnici.

Před pátou hodinou přijíždíme k Devils Marbles, kde budeme dnes kempovat. Vybíráme místo na stan a hned zjišťujeme, že dnes kolíky moc nezatlučeme. Doneseme opět kameny na zatížení vypínacích šňůrek. Mouchy jsou tady obzvláště otravné. Bohužel je oblačno a sluníčko se ukáže jen na pár okamžiků. Snad bude zítra ráno jasno.

Procházíme se mezi koulemi a balvany. Je neuvěřitelné, že tvrdá žula erodovala takovým způsobem, že výsledkem jsou někdy téměř dokonalé koule. Občas je skupina balvanů na sobě. Vidíme i pár rozpadlých koulí. Na dvě si vylezeme a také se fotíme v puknuté kouli. Na chvíli zasvítí slunce, tak rychle fotíme za slušného světla. Spousta balvanů se loupe jako cibule a vrstvy kamene odpadávají kolem. Nakonec ještě slunko vykukne na pár minut při západu slunce. Pozorujeme ho z vrcholu jednoho balvanu.

Konečně přestanou otravovat mouchy a máme pohodu. Zapálíme si oheň pod roštem a čekáme až se krycí plech rozežřeje. Děláme si velkou porci smažených vajíček se salámem a paprikou. Na grilu to jde dobře a moc si pochutnáme. Při ohni sedíme u stolku a užíváme klidu. Naše lampa láká noční hmyz a také jednoho dravce. Kolem šmejdí kudlanka a vidíme jí ulovit několik mušek, které hned kusadly trhá a vysává. Pořád je krásně teplo a ve stanu ani nezapínáme spacáky.

Dnes jsme ujeli 483 km. Stav tachometru 56122

Sobota 27.8.2005

Zapomněli jsme si natáhnout budík, ale i přes to už kolem půl sedmé vylézáme ven. Počasí nám úplně nepřeje, je téměř zataženo. Východ slunce nakonec trochu osvětlí mraky do růžova. Nebylo to tedy tak beznadějně. Vaříme si čaj a už za šera se na nás vrhají mouchy. Nějak si dnes přivstaly, mršky. Rychle snídáme a balíme věci. Na chvíli se ještě zastavíme prohlédnout pár balvanů a za jedné slunečné minuty stihneme udělat ještě pár pěkných záběrů.

Pokračujeme dál na sever po Stuart Highway a dnes skoro celý den pojedeme autem. Kolem cesty je spousta termitišť. V jednom místě tak hustě, že to vypadá, jako budovy v nějakém zmenšeném městě. Počasí se lepší a už je polejasno. Těšíme se na večer, kdy bychom se měli koupat v řece a termálním bazénu.

Cesta nám uběhla docela rychle a kolem půl třetí jsme v Matarance. Parkujeme auto ve stínu, protože slunce pořádně pálí. Venku je určitě přes +30°C. Jdeme se vykoupat do vyhlášeného termálního pramene, který má +34°C. Voda je příjemně teplá a neuvěřitelně průzračná. Škoda jen, že je tam tolik lidí. Po několika dnech prachu a hejn much si dopřáváme očistu těla i duše ve stínu palem v čisté vodě. Voda z mohutného pramene teče hned do řeky, kde se dá

také koupat. Ze břehu tam vidíme ryby, želvy a spoustu ptáků. Petr si tam zaplave a přímo před ním se ledňáček vrhne do vody a chytí malou rybu.

Nasedáme do auta a jedeme dál podél řeky Roper River. Každou chvíli je parkoviště a místo na koupání na břehu řeky. První dvě zastávky nás nenadchnou a koupeme se až na třetí, kde jsou ve vodě velké kameny a na druhém břehu, je místo bujné vegetace skála. Mezi kameny je i menší peřej. Pěkné místo a voda je perfektní. Po vykoupání dojedeme až na konec silnice do kempu, který je kousek od řeky. Těsně před kempem nám přes silnici přeběhne, tedy přeskáče, malý klokan. Místa na stany jsou velká a roztroušená v řídkém lese. Vybíráme si místo se stolem a lavicemi.

Potom jdeme opět k řece na podvečerní koupání. Nejprve trochu bloudíme, ale po chvíli místo najdeme. U břehu řeky jsou ukotveny pontony a žebřík z nich vede přímo do hloubky. To je super. Jinak je obvykle u kraje hodně řas. Řeka je hodně klidná a přes 50 metrů široká. Vychutnáváme si plavání s výhledem na břeh s palmami a eukalypty. Slunce se rychle kloní k obzoru a tak po půl hodině vyrazíme udělat večeři. Pavel ještě zůstává na pontonu a fotí si siluety stromů při zapadajícím slunci. K večeři je obrovský kotel špaget, které přes velkou snahu nesníme. Ale bylo to výborné. Venku je stále teplo více než +27°C. To jsou tropy. A noc bude asi také teplá. Ani nevytahujeme spacáky.

Dnes jsme ujeli 682 km. Stav tachometru 56804

Neděle 28.8.2005

Teplo v noci opravdu bylo. Sice k ránu si Pavel i Petr brali další tričko a ponožky, ale spacáky jsme nemuseli vytahovat. Vylézáme ještě za šera. Po rychlé cereálně-chlebo-vajíčkové snídani kluci balí a Pavel jde k řece na fotografický lov. Sedí tam skoro hodinu a nějaké úlovky má. Podél vody se brouzдал šedomodrý vodní pták. Na břehu na písku se ohříval varan. Je to druh, který se potápí a plave, a tak po vyrušení zdrhnul do vody. Na protějším tmavém břehu se chodili napít klokani. Byli běžoví, menší velikosti s pruhem na hlavě.

Již před devátou vyrážíme přímo z kempu ke 4 km vzdáleným Mataranka Falls. Jde se po rovině podél řeky. Občas přejdeme nějaký potůček. Cesta je zajímavá. Jde se po písčité cestě mezi keři, za chvílemi zase pod palmami. Na několika místech zastavíme a prohlédneme řeku. Asi v polovině jsou malé peřeje, kde by se při cestě lodí (to také jde) muselo přenášet. Pavel vidí v křoví klokani mámu s malým v kapse. Je docela blízko a to je u tohoto druhu vzácné. Tito klokani jsou hodně plaší. Zkoušíme někde zachytit na snímek velké motýly, ale oni neposadí. Ke konci cesty je více palem, a vodopády slyšíme několik ze vzdálenosti několika set metrů.

Vodopády jsou vlastně jedna kaskáda asi metr vysoká, přes celou šířku řeky. Asi zde vznikl nějaký zlom ve skále. Pěkně přes ně teče voda a okolní palmy umocňují pohodový pohled. Už je hodně teplo a tak neváháme s převlečením do plavek. Voda je teplá a osvěžující. Plaveme proti proudu pod kaskádu. Je to dost namáhavé, přeci jen přímo pod vodopádem je proud silný. Přeploveme na

druhou stranu a lesem přejdeme nad vodopád. Pak k němu doplaveme a chvíli si užíváme na hraně. Nakonec se spustíme dolů a s proudem plaveme zpět. Parádní koupání. Potom ještě svačinka a hurá zpátky.

Jdeme stejnou cestou se slunkem v zádech. Už je opravdu vedro a je nám jasné, že se budeme chtít u kempu ještě koupat. U cesty jsou velká termiště. Některá přes 1,5 m vysoká. Uděláme si u nich pár záběrů. Také fotíme tropické stromy se žlutými květy a plody jako hrušky. Za hodinku jsme u kempu a jdeme znovu do vody. V tom vedru je to snad ještě lepší, než u vodopádů. Kupodivu tam jsme téměř sami. Čekali bychom kvůli víkendů více lidí.

Jedeme autem do cca 150 km vzdáleného parku Katherine Gorge. Cestou se stavíme nakoupit ve městě Katherine. Hned v místním parku sníme celé grilované kuře a litrovou vaničku zmrzliny. Je neděle a v obchodu s alkoholem mají zavřeno. Budeme holt večer na sucho. Zkoušíme ještě volat domů, ale nefunguje nám telefonní karta.

Do Katherine Gorge přijíždíme kolem půl čtvrté. Zrovna kropí trávu a barevní papoušci se nechávají sprchovat vodou a řadí ve stromcích. Postavíme v kempu stan a jdeme na vyhlídku nad řekou. Musíme zdolat rozpálené kamenné schody a během chvíle jsme celí zpocení. Konečně jsme nahoře. Překvapivě výhled tam není až zase tak zajímavý. Sejdeme dolů k řece a jdeme se koupat. Cestou pozorujeme několik klokanů, kteří se pasou na zavlažované trávě. Většina jsou samci, jen jedna samička má v kapse malého. Holka z půjčovny kanoí nám tvrdí, že voda v řece je pitná. Také nám potvrzuje, že výlet pro který jsme se rozhodli je hezký.

Po osvěžující koupeli (dnes již potřetí) se vracíme do kempu a vaříme si večeři. Okolo projde pár klokanů, kteří zkouší něco vyloudit, ale jsme neoblomní. Rizoto se úplně nepovedlo, tak to zachraňujeme kečupem. Nakonec jsme vše snědli. Okolo půl desáté jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 155 km. Stav tachometru 56959

Pondělí 29.8.2005

Dnes vstáváme velmi brzy, už v půl šesté. Za tmy vaříme čaj, snídáme a balíme věci na výlet. Na cestu vyrážíme ještě před východem slunce, abychom se vyhnuli chůzi ve vedru. Směřujeme do Butterfly Gorge, který je asi 6 km daleko. Nejprve vystoupáme po široké cestě na planinu. Pak už jde cesta po planině s řídkou vegetací a vysokou suchou trávou. Po 4 km začneme pozvolna klesat k řece. S klesajícími metry houstne vegetace a údolí je čím dál užší. Obdivujeme spoustu krásných motýlů, kteří dali tomuto údolí jméno. Bohužel je obtížné je vyfotit, protože si nechtějí sednout. A když už si sednou, tak mají zavřená křídla.

Už kolem půl deváté jsme na břehu Katherine River, která v tomto místě protéká úzkým, hlubokým kaňonem. Po sklaní římse vylezeme na místo, odkud se řeka s okolními skálami dobře fotí a pak už jdeme do vody. Voda je příjemně teplá, ani moc, ani málo. Plaveme na nedalekou skálu, kde nahlížíme dále do údolí. Je brzy ráno a celou řeku máme jen pro sebe. Když se ale oblékáme,

přichází dva Němci a projíždí první výletní loď. Jdeme stejnou cestou zpátky. Zkoušíme znova fotit motýla, snad nějaká fotka vyjde slušně. Táta jde napřed a vyplaší zelenožlutého hada. Rychle se otepluje a z nás už kape pot.

Rozhodneme se vrátit do kempu oklikou přes vyhlídku nad řekou, ale není tam moc dobrý a zajímavý výhled. Sejdeme po schodech dolů k řece a zamlouváme si na odpoledne půjčení kajaků. Holka z půjčovny nám nabízí, že si klidně můžeme vzít loď hned, i když platíme půjčení až na odpoledne. V kempu se rychle naobědváme, převlékneme a o půl hodiny dřív vyrážíme na řeku.

Jedeme na dvou lodích. Táta má jednomístný kajak a Petr s Pavlem dvojkajak. Petr dřel na háčku, zatímco Pavel máčel pádlo na zadákovi. Zase bez Pavla bychom jezdili pořád v kruzích. Ze začátku se dvojkajak opozdí, a zatímco táta suveréně jede kupředu, kluci mají s udržením směru trochu problémy. Časem se to zlepší a cesta ubíhá rychleji. První úsek cesty nebyl tak zajímavý, Řeka téměř neteče, údolí je skalnaté se spoustou větších či menších písčinych pláží. Na většině z nich se ale nesmí zastavit, protože tam v tuto dobu kladou krokodýli vejčka do písku a lidé by je mohli zničit. Žádného krokodýla ale nikde nevidíme. Žijí zde jen sladkovodní krokodýli, kteří nejsou pro lidi nebezpeční.

Po hodině plavby, která byla ze začátku víc klikatá, než rovná, přijíždíme k prvním peřejím. Peřeje to teda moc nejsou, spíš velké kameny, přes které loď musíme přenést. Petr to zkouší bosý, ale písek je tak rozpálený, že si musí vzít boty. Po přenesení lodí se dostaneme do druhé sekce, která se nazývá prozaicky second gorge. Celkem je na Kathrine River 13 sekcí, které jsou mezi sebou odděleny peřejemi či mělčinami. Prvních pět je přístupných výletními loděmi. Loď jsou vždy v každé soutěsce a tak je nutné postupně projít pěšky přes peřeje a přestupovat v každé soutěsce na další loď. Dle chlapíka z půjčovny lodí je nejhezčí druhá a pátá sekce. A musíme souhlasit, v druhé sekci se nám líbí více. Řeka je uzavřena do skalnatého kaňonu, kde jsou místy kolmé stěny od hladiny řeky až na náhorní plošinu. Po chvíli připlouváme k Butterfly Gorge, kde jsme se ráno koupali. Občas vybíhá do strany malá soutěska zarostlá vegetací. Jedna strana kaňonu je skoro pořád pouze skála. Pokračujeme dále až k další mělčině, kde začíná třetí sekce. Jsme na cestě už dvě hodiny a jsme unavení, proto dále nepokračujeme a po krátké přestávce se vracíme zpět. Je nám to trochu líto, protože mělčina za druhou sekci je podstatně kratší než ta, která nás čeká na zpáteční cestě.

Táta jede napřed a my pomalu za ním. Přesto že jedeme po proudu, necítíme žádný rozdíl. Začínají nás bolet ruce a cesta zpět ubíhá pomalu. Alespoň už víme kudy nejlépe přenést loď. I tak se ale s přenášením nadřeme. Poslední část cesty se vyloženě táhne. Zkoušíme hledat na břehu odpočívajícího krokodýla, ale marně. Kolem půl páté vracíme kajak a zjišťujeme, že táta ještě nedorazil. Museli jsme ho předhonit při přenášení lodí. Dorazí půl hodiny po nás. Nepřenášel kajak po souši jako my, ale táhnul ho mělkou vodou a čekal tam na nás. Vše se vysvětlilo a šli jsme se vykoupat. Od řeky jedeme zpátky do kempu a rozhodneme se přenocovat v druhé části Katherine Gorge zvané Edith Falls. Je to tam necelých 100 km. Cestou se stavíme ve městě Katherine nakoupit a zavoláme domů. Opatrně jedeme tmou, abychom nepřejeli nějakého klokana. Potkali jsme jen dva a ti naštěstí utekli hned do lesa. Do kempu

přijíždíme až za tmy. Překvapí nás krásnými travnatými místy pro stan, i oddělenými místy. Stavíme stan a vaříme si jednoduché, ale dobré fazole.

Ujeli jsme 93 km. Stav tachometru 57052

Úterý 30.8.2005

Dnes jsme si nenařídili budík a po včerejším namáhavém dni spíme až do svítání. Kemp je opravdu pěkný, včetně teplých sprch a pračky. Hned u snídane se na nás vrhají mouchy, ale naštěstí to není tak hrozné. Jen prvních pár minut je jich nějak moc. Jelikož jsme včera odjížděli naspěch a táta je tu už pár dní, je nutné přebalit auto. Skoro všechny věci vyndáme, uspořádáme a znovu dáváme dovnitř. Jde to naštěstí rychle a za půl hodinky je sbaleno. Opět jsme úplně plní i díky dvěma krabicím vína a krabici piva. Ještě hygiena a vyrážíme na výlet.

Půjdeme asi 1,5 hodiny okruh k vodopádům Upper Falls. Nejdříve projdeme kolem dolního jezera, Ještě je ve stínu. Pomalu stoupáme nahoru hodně vysušenou krajinou. Jsou zde stromy i keře, ale tráva je úplně žlutá a suchá. Podle informace od správce kempu naposled přšelo v dubnu, a do října asi pršet nebude. To jsou dvě místní sezóny, buď prší každý den v období dešťů (listopad-únor) nebo neprší vůbec.

Nejprve se podíváme z vyhlídky na oba vodopády a pak již sestoupíme do údolí pod vrchním vodopádem. Je tam nádherně. Voda protéká mezi kameny a sem tam roste pěkný stromek. Celé je to zelené. V kontrastu se suchem kolem. U jezírka pod vodopádem už je pár duchodců ve vodě. Než uděláme pár fotek a než se převlékneme jezírko je prázdné. Vodopád má dost vody i nyní. Nad ním jsou totiž prameny. Moc se nám tu líbí. Voda je osvěžující, teplota akorát. Plaveme přímo pod vodopád a pak zpět. Pěkně jsme se zchladili. Pokračujeme okruhem k autu a ještě si fotíme spodní jezero. Po cestě vidíme ještěrku. Je na kameni hned u cesty a vůbec se nebojí. Natáčíme na video, jak si protahuje jednu přední nožku.

Naší další zastávkou už bude známý národní park Kakadu. Nakoupíme cestou v Pine Creeku a vyjíždíme do Kakadu. Projíždíme řídkou vegetací, která vyrůstá z vysoké suché žluté trávy. Místy je tráva spálená požárem a země je černá od popela. Naší první zastávkou je informační centrum u vjezdu do parku. Není tam žádná stálá obsluha, musíme zaklepat na dveře rangerů. Dovídáme se, že prakticky všechny vodopády jsou bez vody, protože letos je mimořádné sucho. Překvapí nás, že na vstupu do parku neplatíme žádný poplatek.

Odbočujeme první odbočku po prašné cestě směrem k vodopádům Gunlom. Je to celkem 39 km daleko. Petr dostal asi v polovině cesty smyk, nezvládl řízení a vyjeli jsme autem z cesty do buše. Naštěstí v tom místě byly jen tenké stromky a keře, které jsme přelámali. Posádce ani autu se nic nestalo. Navíc jsme sjeli se svahu téměř přímo na boční cestu, která se v tom místě připojovala. Museli jsme sekerkou pročistit kus cesty, vytahat pár větví z podvozku a mohli jsme pokračovat.

Táta nás už bezpečně a pomalu dovezl až k vodopádům, které ovšem byly téměř suché. Ve stínu u parkoviště obědváme a pak už jdeme pod vodopády, kde je nádherné jezero plné vody. Cedule sice varují, že by zde teoreticky mohli být krokodýli, ale my víme, že to je jen reakce na dva roky starou událost u jiných vodopádů. Správa parku má ve zvyku zkontrolovat po každoročních záplavách přítomnost nebezpečných krokodýlů v oblastech, kam chodí hodně turistů a pak tyto oblasti prohlásit za bezpečné. Nicméně před dvěma lety, u Twin Falls, zabil zatoulaný krokodýl německého turistu v oblasti, která byla prohlášena za bezpečnou. Následkem toho je teď ve všech brožurách i na všech cedulích informace, že jediné bezpečné koupání je v bazénu, a že úplně v celém Kakadu hrozí napadení krokodýlem. Stále ale pokračuje systém kontroly a odchyťování krokodýlů pomocí pastí v nejnavštěvovanějších oblastech, takže koupání je zde bezpečné.

Jezero pod vodopádem Gunlom bylo naprosto úžasné. Nádherně čistá voda plná ryb, které se vůbec nebály. Některé měly až půl metru. Byla tam spousta malých rybiček, které kolem nás neustále kroužily. Jezero mělo písčité dno, bylo lemované palmami a po strmé skále tekla čírek vody – zbytek vodopádu. Venku bylo pěkné vedro, teploměr ukazoval +33°C ve stínu, a tak osvěžení přišlo víc než vhod. Chvíli jsme si zaplavali a vyrazili zpět na hlavní silnici.

Další zastávkou byly Barramundi Falls. K nim vedla prašná cesta jen 12 km dlouhá. Z parkoviště jsme museli k vodopádům ještě kilometr pěšky. Cesta vedla zeleným pralesem podél potoka se spoustou ryb. Když jsme vešli do pralesa u potoka, pocítili jsme, že je zde vlhčí vzduch. Kousek od vody už opět byl normální bush. Vodopády měly o dost víc vody, ale byly už ve stínu. Jezero pod nimi nebylo zdaleka tak hezké jako pod Gunlom Falls. Navíc zde byla spousta lidí a tak jsme koupání vynechali. Ještě jsme vystoupali na vyhlídku nad vodopády, která ovšem nebyla moc zajímavá. Cestou zpět na hlavní silnici jsme se zastavili vyfotit obrovská termitiště. Některá měla přes 4 metry. Jsou stavěna jako komín s žebry. Je to kvůli chlazení v horkém podnebí.

Těsně před západem slunce dojíždíme do střediska Yellow Waters. Je zde velký kemp u řeky a velké zatopené oblasti. Kupujeme si lístky na ranní vyjížďku lodí. Měli bychom vidět hodně ptáků a asi i krokodýly. Rychle jedeme asi kilometr k zaplavené části parku na pozorování západu slunce. Již tam je několik desítek lidí od cestovních agentur. Slunce rychle zapadá za stromy a pěkně se odráží ve vodě. Zpět v kempu stavíme stan poprvé bez vrchního tropika, snad tím nepřivoláme déšť. Jdeme do bazénu, ale po super přírodním koupání, nám chlorovaná voda moc nevoní. V koupelně jsou na zdech gekoni. Jsou to naši oblíbení ještěři, kteří číhají na zdech a střepech na hmyz. Po výborné večeři (vajíčka, salám, paprika, koření, cibule) popijíme portské a užíváme pohody. Ani tolik neotravují slibování komáři.

Ujeli jsme 323 km. Stav tachometru 57375

Středa 31.8.2005

Budík nás vytáhne ze stanu už v půl šesté. Je ještě tma. Vaříme čaj, snídáme a po ranní hygieně vyrážíme na autobusovou zastávku, ze které nás autobus odveze k výletní lodi. Pojedeme na vyjížďku po zatopené oblasti zvané Yellow Waters billabong. Sedneme si všichni k zábradlí, abychom mohli dobře fotit. Od břehu odplouváme těsně před svítáním. Svítání už pozorujeme z vody a je báječné. Všude se povaluje asi metr tlustá mlha, která se ve slunci rychle rozpouští. Vegetace a stromy se odráží v klidné hladině.

Po pár minutách plavby vidíme prvního krokodýla. Sotva se ale k němu přiblížíme, tak zmizí pod hladinou. Pokračujeme podél břehů osvětlených ranním sluncem. Průvodce nás každou chvíli upozorní na nějaké zvíře. Nejvíc je zde ptáků, vidíme ale i dinga, klokany a buvoly. Nejvíc jsme viděli Heronů, což jsou malí zavalití ptáci, kteří nehybně číhají, na větvích u břehu, na ryby. Dále je zde spousta ptáků zvaných Darter. Tento pták na rozdíl od většiny ostatních vodních ptáků nemá peří chráněné tukem před vodou, proto ho lze často vidět, jak si po lovu ve vodě na břehu suší roztažená křídla. Také jsme viděli tři druhy ledňáčků, z nichž ten nejhezčí měl oranžové břicho a modrá záda. Také jsme viděli několik dravců, včetně majestátních mořských orlů. Hlavní atrakcí této plavby je však pozorování krokodýlů. Nám štěstí moc nepřálo a viděli jsme jich jen pár. Za zmínku stojí jeden asi 3 m dlouhý na břehu a pak asi dva metry od naší lodi plaval asi čtyř metrový kus. Pěkně jsme viděli, jak zabírá ve vodě ocasem a nohama. Výlet trval asi dvě hodiny a velice se nám líbil.

Zpět do kempu jsme šli cestou po okraji zatopené oblasti. Viděli jsme znovu pár volavek a také ledňáčka. Jinak to, po zážitku z lodi, nebylo moc zajímavé. V kempu balíme věci a plníme kanystr vodou. Jedeme na vyhlídku na Nourlangie rock. Od parkoviště se stoupá asi deset minut po nakloněné ploše skály. Je už velké vedro, a tak i na tomto krátkém výletu je potřeba pít hodně vody. Rozhlížíme se po okolních savanových lesích, které tvoří většinu parku. V dálce vidíme zlomové pohoří, kde začíná Arnhem Land. Blízko je ještě jeden billabong a jdeme juknout na ptáky. Jsme asi 50 m od břehu, ale bohužel jsme nevzali dalekohled. Pozorujeme je tedy z dálky. Blízko byl opět jen jeden ledňáček. Vodní plochu brázdí hejno pelikánů. Vidíme jak nabírají vodu do zobáků, a takto prosívají zmenšující se vodní plochu. Ryb asi nyní nachytají spousty.

Nyní jsme objeli částečně naši skálu a půjdeme se podívat na kresby domorodců. Stezka je udržovaná a je na ní hodně cedulí s vysvětlením, nebo s příběhy z dávných časů. Jdeme kompletní okruh asi hodinu. První malby nás moc nenadchnou. Pouze různé, barevné schématické plochy. Zato vidíme u skály ptáka, jak loví hmyz. Číhá pod skalou a pozoruje její povrch, pak najednou vystartuje a chňapne mouchu. Těch tam je dost. Další malby jsou již lepší a to nejlepší přijde nakonec. Různá zvířata a mystické postavy spolu s lidskými.

Pokračujeme dále na sever po Kakadu Highway do městečka Jabiru. V supermarketu kupujeme pár věcí a hlavně maso na večerní grilování. Ještě na čtvrt hodiny zastavíme u silnice a nasbíráme nějaké dřevo. Musíme přebírat, jelikož starší suché větve jsou již rozežrané od termitů. Ti tady v severní části parku staví menší a šedivá termiště. Tvar je jednoduchý a do špičky. Dojedeme do kempu a v pohodě za světla vybíráme místo na stan. Máme trochu oddělené, obrovské místo s ohništěm a stolem s lavicemi. Kolem stromy a klid, jen zpěv ptáků, co víc si přát.

Protože je teprve po 4 hodině a pojedeme ještě na dva výlety. Nejprve jdeme na okruh u South Alligator River. Vede částečně tropickým deštným pralesem. Je to hned poznat, že jsme v deštném lese. Uvnitř je šero a úplně jiné vlhko než v okolním lese. Na začátku cesty je velké hejno kaloňů, rozvěšených po stromech. Jsou hodně hluční a pořád se hádají o lepší místo. Je sranda jak šplhají po stromech a ovívají se křídlem, aby se ochladili. Bohužel je tu také hodně komárů a poprvé velké mouchy, co nepříjemně koušou. Naštěstí sedají, na člověka jen když se nehýbe. Procházíme různými typy lesa i okolo řeky. Létá kolem nás několik druhů motýlů, jen jejich focení je opět problém. Zahlédneme i plaché klokany, prchající pryč sotva nás zahlédnou. V jednom místě je mohutný strom. Má kořenový systém kolem sebe různě propletený ve vzduchu i na skále. Pěkná procházka.

Na západ slunce půjdeme na vyhlídku v místě zvaném Ubirr. Jsou zde také malby domorodců, tak se na ně jdeme podívat. Turistů je tu hodně, vyhlídka je všude doporučována. Zde vidíme postupně několik druhů maleb. Nejprve barevné malby na velké ploše. Potom velkou malbu tancujících lidí. Nakonec nejznámější, tzv. rentgenové malby zvířat. Jsou zde zobrazení klokani, želvy i krokodýli. Šplháme na skálu a vychutnáváme výhled a západ slunce. Je to parádní místo. Můžeme vidět okolní skály s lesem. V dálce savany a zátupovou oblast. Všechny biotopy v jediném panoramatu. Díky průvodci jedné skupiny s dalekohledem, Pavel může natočit velmi plaché klokanky skalní a stepní klokany Wallabi. Slunce se ponořuje do savany, s odlesky ve vodní hladině.

Do kempu dorazíme za šera. Jdeme vařit brambory, jako přílohu ke grilovanému masu. Vaříme brambory a pak pečeme maso. Vše se povedlo a pochutnáváme si na pořádné večeři spolu s vínem. Dnes prohlížíme rekordní várku 275 fotek. Ještě rádi využijeme teplé sprchy, a šup do stanu.

Ujeli jsme 132 km. Stav tachometru 57507

Čtvrtek 1.9.2005

Ráno je kupodivu chladněji než v předešlých dnech. Je „pouhých“ +19°C, a to je co říci. Přes den zde bývá okolo +34°C ve stínu. Probouzí nás začínající svítání a také zpěv ptáků. Během snídani vidíme přes deset druhů ptáků. Kolem prolétávají s hlasitým křikem papoušci. Dokonce nás navštívil i jeden dravec. To hned ostatní ptáci utichli. Dnes jsme spali na místě nejbližší rovníku na naší cestě. GPS přijímač prozrazuje, že jsme jen 12°25' jižně od rovníku.

Zajímavé je, že pouze 11 m nad hladinou moře. Balíme si věci a vyrážíme na kratší výlet.

Jdeme po okruhu zajímavou krajinou s pískovcovými útvary. Hned na začátku vyplašíme několik klokanů na ranní pastvě. Kolem nás se objevují první pískovcové skály a věže. Je to trochu podobné jako u nás v Labských Pískovcích. Zde ovšem pískovec eroduje v horizontálních rovinách, takže vypadá jako na sobě naskládané placky. Skály jsou žluté i černé. I zde je několik domorodých maleb. Jedna z nich je opravdu povedená.

Kličkujeme mezi skálami a moc se nám tu líbí. Vidíme i přírodní mosty. Dokonce jako akvadukt v jedné rovině. Také vstoupíme do mělké jeskyně a procházíme tunelem. Každou chvíli odněkud z křoví vyběhne klokan a peláší pryč. Na fotku nebo natočení není šance. Občas ho jen slyšíme dupat ve vysoké trávě. Další část trasy jdeme v blízkosti řeky. Zahlédneme krásného modro-černého ledňáčka. Také jednoduché bahenní plazy. Nakonec i na nás se usměje štěstí a jeden klokan má chvíli strpení na krátký záběr.

Cestou na západ do Darwinu se ještě zastavíme na jednom vyhlídkovém místě. Tentokrát je to vyhlídka na zatopenou oblast s ptáky. Díky kryté plošině se můžeme dostat hodně blízko. Vidíme několik, pro nás nových druhů, ptáků. Většina jsou různé husy ve skupinkách. Na stromě hlídají kormoráni, a volavky se procházejí trávou. Na parkovišti přes cestu přehopká klokan. Opouštíme Kakadu a jedeme do Darwinu, hlavního a zároveň největšího města ve státu Northern Territory. Parkujeme u supermarketu a jdeme se projít po městě. Nejprve zajdeme do obchodu se suvenýry a koupíme dvě trička. Poté uděláme krátký výlet po městě. Je zde hodně informací ohledně japonského bombardování za druhé světové války a ohledně ničivého tajfunu Tracy, který na vánoce roku 1974 prakticky srovnal Darwin se zemí. Město je čisté a hezky upravené, ale nijak nás neuchvátilo. Po prohlídce se zastavíme na oběd v pasáži s několika rychlými občerstveními. Dáváme si thajské a malajské jídlo. Všechno co máme je vynikající.

Po pozdním obědě šel Pavel na Internet a Petr s tátou nakoupit. Pak už opouštíme Darwin. Ještě se stavíme nechat si vyvážit přední pneumatiky, protože nám hodně vibruje volant. Vyvážení kol pomohlo a vibrace zmizely. Dobře investovaných 10 minut a 13 dolarů. Je něco po páté odpoledne, všichni jedou z centra z práce a tak uvízneme v menší dopravní zácpě. To je dost nezvyk, po opuštěných silnicích přes poušť. Naštěstí kolona popojíždí a za nedlouho jsme za městem.

Čas pokročil a je jasné, že dnes už do národního parku Litchfield nestihneme dojet. Zastavujeme v Berry Springs, kde jsou známé termální prameny. Bohužel jsou už zavřené. Popojedeme ještě 8 km a zůstaneme zde v kempu. Stavíme stan mezi palmami a jdeme se vykoupat do místního bazénu. Je sice malý, ale zase má krásně teplou vodu. Je zde také jezero, kde mají sladkovodní krokodýly. Už se stmívá a tak se tam půjdeme podívat zítra. K večeři si dáme čerstvé bagety, bramborové chipsy a nadměrné množství portského vína. Spát jdeme v lehce podroušené náladě.

Ujeli jsme 371km. Stav tachometru je 57878km.

Ráno si pěkně vyspáváme a ze stanu lezeme až se svítáním. Při snídani kolem nás brousí páv a také perličky. Když jim hodíme kousek chleba, hned se na něj vrhnou. Dnes nepospícháme a vyjíždíme po malém přebalení až kolem deváté. Ještě předtím voláme sestřenici a blahopřejeme jí k narozeninám.

Jedeme do parku ze strany, kde vede prašná silnice. Nepotkáváme skoro žádná auta a cesta je pěkně upravená. Také potkáváme pracovníky ze správy silnic. Dokonce předjíždíme stroj na úpravu těchto cest (grader). Zahlédneme naše první magnetická termiště. To jsou termiště, která mravenci staví štíhlá jako ploutev a všechna jsou orientována na sever. Je to prý kvůli chlazení, aby slunce při poledním žáru co nejméně ohřívalo povrch. Chvilku pozorujeme termity při práci a pak zpět do auta. Je, jako obvykle, krásně a teplo.

První zastávka v oblasti národního parku Litchfield je opuštěný důl na cín. Jdeme krátký okruh se zastávkami a popisem těžby. Těžilo se až do roku 1951 hodně primitivně. Ruda se pouze drtila a pak setřásala nebo propírala, aby se získal koncentrát. Vidíme ruiny budov a také zbytky štol i strojů na úpravu rudy. Podaří se nám konečně udělat pěkný záběr barevného motýla. A hned s modrými znaky. Ten není tak běžný. Viděli jsme už spoustu krásných motýlů, ale vyfotit je téměř nemožné, protože si málokdy sednou a když už náhodou sedí, tak mají obvykle zavřená křídla.

Další zastávkou budou Wangi Falls a koupání v laguně pod nimi. Je už hodně teplo a tak se do vody těšíme. Laguna je kousek od parkoviště a je tam hodně lidí. Jdeme na hodinu na okruh kolem vodopádů. Nejprve kousek deštým pralesem. Na začátku sídlí v korunách stromů kaloni a zase dělají hrozný hluk. Také vidíme u vody několik sítí s velkými nohatými pavouky. Vzhledem k víc než slušnému počtu much se mají určitě dobře. Procházíme tropickým lesem a obdivujeme pár potůčků. Je v nich také, jako zde všude, hodně teplá a pitná voda. Zvláště jeden, na horní straně vodopádů, protéká nádherným údolím. Petr lituje, že si nevzal stativ. Má pro lesní potůčky slabost. Vracíme se již sušší krajinou se spoustou kusů spáleného lesa.

Hurá do plavek a do vody. Koupání je skvělé. Voda pěkně osvěží a plavání pod vodopády nás baví. Vodopády jsou dva. Vpravo hlavní, širší a padající přímo na hladinu laguny. Vlevo je menší, padající v kaskádě. U tohoto vodopádu je chladnější voda než u hlavního vodopádu. V pravém vodopádu je i hojnost vody. Voda v laguně je krásně teplá. V jednom místě uprostřed laguny je písčitá mělčina, kde je možné pozorovat ryby. Pod menším vodopádem je velká vymletá prohlubeň s vodou asi 2 metry nad hladinou jezera. Vylezli jsme tam po skále, a chvíli tam odpočívali. Pavel si pak skočil do jezera šipku.

Pokračujeme dál na vyhlídku nad Tolmer Falls. Už v tuto roční dobu už moc vody vodopádem neprotéká. Voda padá do hluboké strže a kaňon řeky vypadá velmi nepřístupně. Nad vodopádem v dálce vidíme velký skalní most, pnoucí se přes celou soutěsku. Tady se koupat nesmí, jelikož v kaňonu se vyskytují vzácní netopýři, kteří jsou chráněni. Nakonec se rozhodneme jít další malý okruh. Zajdeme si na odbočku ke skalnímu mostu. Pavel jde dokonce přímo na oblouk, který se pne přímo nad soutěskou, kde teče potok do vodopádu. Tůňky

v soutěsce vypadají lákavě, ale nesmí se tam také. Dokončíme okruh řídkým lesem a u parkoviště ve stínu si dáme svačinu a pivo. Je vedro, ale v Kakadu bylo určitě ještě větší vedro.

Další zastávkou jsou Florence Falls. Kousek od parkoviště je plošina s výhledem na vodopád, ve kterém teče hodně vody. Padá do uzavřené laguny ve dvou částech. Sejdeme dolů po schodech a jdeme do vody. Voda je opět krásně teplá. Laguna je menší a má u břehu velké kameny, na plavání to moc není, ale koupání to je opět báječné. Když je vedro, tak nás voda vždy parádně ochladí. Jsou zde poněkud agresivní ryby, které nám okusují drobná zranění na nohou. Petrovi ryba vykousla centimetrový, rozmočený strup. Po koupání jdeme zpátky k autu po krátké naučné stezce podél potoka Shady Creek s křišťálově čistou vodou. Trasa se vine po dlážděném chodníku hustým tropickým pralesem. Jsme nadšení. Zvláště časté přechody přes potok nabízejí úchvatné pohledy do zelené vegetace. Marně vyhlížíme skalní klokánky, kteří na okolních skalách pobývají.

Po procházce jsme se jeli podívat do 4WD kempu, kam vedla hodně hrbolatá cesta. Kemp byl uprostřed lesa a jediné vybavení představovaly obvyklá ohniště a suchý záchod. Líbí se nám tu, proto si zabíráme jedno místo, stavíme stan a vybalujeme stolek a židle. Z kempu směřujeme k dalšímu koupání do Buley Rockhole. Na rozdíl od ostatních míst na koupání, zde není obvyklá tůň pod vodopádem, ale několik kaskád na potoku s řadou menších tůní. Opět čistá voda a moc hezké kaskády a skály v údolí potoka. Hned u cesty nám krásně pózuje a packou mává ještěrka. Nechá se fotit i natáčet zblízka. Jsme už dost vykoupání, takže nejdeme do vody ale vyrážíme na výlet do Lost City.

Lost City je pískovcové skalní město, ke kterému vede 10 km dlouhá prašná cesta lesem. A je hodně drsná. Hrbolatá cesta sotva pro jedno auto se spoustou velkých vln, se vine mezi stromy. Jedeme okolo 25 km/h. Téměř na konci je prudký sjezd s obrovskými výmoly, kde už dře podvozek. Jak tohle vyjedeme zpátky...? Na konci cesty parkujeme a zamíříme do skalního města. Slunce je již nízko nad obzorem a skály mají krásné barvy. Procházíme kolem skalních věží, tunelů i skalních mostů. Je to pěkné, ale těžko to nadchne někoho, kdo vyrůstal mezi labskými pískovci. Má to však zvláštní, trochu strašidelnou atmosféru. Nikde nikdo a mezi skálami jen občas prolétnou papoušci.

Než odjedeme, nasbíráme si v lese větve na oheň. Těsně před západem slunce vyrážíme zpět. Před vražedným výjezdem s obrovskými dírami zastavujeme a radíme se, kudy nejlépe projet. Petr s tátou vystupují, aby odlehčili auto. Pavel se vrhá do svahu a zůstává viset v půlce. Na každé nápravě se mu protáčí jedno kolo. Holt nám chybí uzávěrka diferenciálu. Druhý pokus jinou trasou skončí navlas stejně. Na třetí pokus se Pavel dole víc rozjede, přidá víc plynu a už je nahoře. Kvůli měkkému písku je zde lepší více rychlosti, než opatrná jízda. Uff, to se nám ulevilo. Pokračujeme lesem a světla rychle ubývá. Na silnici zahlédneme velkého varana, ale uteče před námi na strom, aniž bychom ho stihli vyfotit. Ještě zahlédneme dva velké šedivé klokany, kteří jsou jiní než ti z Flinders Ranges.

Už za tmy dojíždíme do kempu. Je úplně plno, ještě že jsme si včas zabrali místo. Uvaříme si těstoviny penne a Pavel připraví vynikající omáčku, která je až neskutečně dobrá. Čerstvá rajčata a česnek s cibulí dělají divy. Dopijíme zbytek vína a po obvyklém probírání fotek z dnešního dne jdeme spát.

Ujeli jsme 151km. Stav tachometru je 58029 km.

Sobota 3.9.2005

Vstáváme s rozbřeskem. Poprvé po týdnu je obloha zatažená, než ale vyjedeme z kempu, mraky se roztrhají. V noci nás vzbudilo nějaké zvíře, která zajistilo ekologickou likvidaci pár penne, které nám spadly na zem. Táta si na něj posvítí baterkou, ale tajemný návštěvník utíká na strom dřív, než táta stačí odhalit jeho identitu. Asi varan či possum. Po snídani balíme věci a rozhodneme se pro ranní koupel v Buley Rockholes. Příjemně nás to po ránu osvěží. Při odchodu zahlédneme malého kormorána, který plave po proudu a v každé tůni se potápí a loví ryby. Díky průzračné vodě je dobře vidět i pod hladinou. Pod starou kládou se na něj usměje štěstí a vyplave s malou rybičkou v zobáku. Ta v zápětí mizí v jeho úzkém krku.

Po koupání nás čeká poslední zastávka v Litchfieldu u asi nejznámější zdejší atrakce – magnetická termitiště. Tato termitiště jsou plochá a všechna orientována severojižním směrem. Teorií vysvětlující tento jev existuje několik, ale obvykle se soudí, že důvodem je regulace teploty uvnitř termitiště. Na savaně jsou stovky, možná tisíce těchto termitišť. Bohužel se k nim ale nesmí jít a dají se prohlížet z jediné vyhlídkové plošiny. Ještě že jsme u vjezdu do parku zastavili u těchto termitišť a prohlédli si je zblízka. Jsou zde k vidění i termitiště, která vypadají jako hrady a dosahují až 6 metrů. Tyto hrady staví jiný druh termitů s příznačným jménem termit katedrálový. U jedné asi 5 metrů vysoké „katedrály“, která je hned vedle parkoviště, se fotíme. Tito termiti zase chladí své město mnoha žebry po obvodu.

Další zastávku máme v městečku Batchelor, kde bereme benzín. Konečně posíláme pohledy a fotíme repliku hradu Karlštejn, kterou tam postavil český emigrant v 70. letech. Po chvíli najedeme na Stuart Highway a míříme na jih do Katherine. Už je opět obvyklé tropické vedro a jasno bez mráčků. Dojedeme potřetí do Katherine a zastavujeme se ve stejném supermarketu nakoupit. Kupujeme víno a další zásoby jídla a vybavení. Ještě si v rychlém občerstvení kupujeme bagety a pak už jedeme dál. Tentokrát na jihozápad, vstříc přírodním krásám Západní Austrálie.

Silnice je tímto směrem v horším stavu a občas se auto pěkně kolébá. Krajina kolem cesty je jednotvárná. Hodně řídký les a k tomu úplně suchá tráva. Tak je to celých asi 200 km. Přijíždíme do oblasti Gregory National Park. Kolem se objevují pískovcové útesy a různě erodované horské hřbety. Zastavujeme u chodníku Escarpement walk. Podnikáme výlet na několik vyhlídek na jednom z útesů. Venku je velké vedro a tak jdeme jen na první z nich. Není to až tak

zajímavé, navíc zde nedávno hořelo, a tak je krajina černá. Dokonce na dvou místech vidíme ještě doutnat popel.

Popojedeme asi deset kilometrů a zahneme na krátkou prašnou cestu k Jay Creek. Zde je výlet do údolí se skálami a palmami. Nejprve stoupáme nahoru po svahu, až se dostaneme pod útes. Tam v částečném stínu, a pouze na této straně údolí, rostou palmy. Zřejmě využívají průsaků vody skalami, aby měly dost vláhy. Vidíme na dvou místech kapat vodu kapající přímo ze skály. Hned u skály je i jiná vegetace, mnohem hustší a zelenější než jinde v údolí. Pokračujeme podél útesu ve stínu palem a po vrstevnici. Létá tady hodně motýlů. Prostě nádherná oáza uprostřed vyprahlé krajiny.

Skály jsou pěkně vybarvené do ruda, je totiž už pozdě odpoledne. K tomu kontrast palem a jiné zeleně. Vychutnáváme si sladkou svačinku a potom sestupujeme zpět do údolí. Vracíme se otevřenou rozpálenou krajinou. Na spáleném kusu kamene nám ještě stačí zapózovat pro fotky ještěrka. U auta se dychtivě vrháme na studené pivo. Moc hezký výlet, jsme rádi, že jsme se zde zastavili.

Dojíždíme do vesničky Timber Creek a zde zastavujeme v kempu. Táta je dnes hodně přehřátý a těší se do bazénu. Nejprve stavíme za šera stan a fotíme náš první baobab. Potom už táta směřuje do bazénu, a moc si chladivou vodu pochvaluje. Dnes máme opět maso a tak sbíráme v blízkém lese dřevo a děláme oheň. Maso i brambory se povedly náramně a vychutnáváme si pohodový večer.

Ujeli jsme 573 km. Stav tachometru je 58602 km.

Neděle 4.9.2005

Vstáváme jako obvykle s rozedněním. Ráno nikam nespěcháme a vyjíždíme z kempu docela pozdě. Cesta je monotónní. Všude okolo je řídký les, vysoká žlutá suchá tráva a mírně zvlněné kopce. Jedinou změnou je, že jako mávnutím kouzelného proutku se začali za Timber Creekem objevovat podél silnice baobaby, což jsou stromy s širokým kmenem a košatou korunou nahoře. Touto roční dobou jsou bez listů. Cestou potkáme několik klokanů.

Kousek za Timber Creekem stavíme u mostu přes Victoria River, která je v tomto místě široká více než 100 metrů. Zelená barva láká ke koupání, ale je to příliš nebezpečné, protože řeka je plná krokodýlů. Po asi hodině cesty odbočujeme do národního parku Keep River. Vybíráme si jednu procházku, která měří 2 km. Pěšina vede mezi rudými skálami a údolím se vrací zpět. Kombinace skal a zeleně je zajímavá. Je to tu moc pěkné, každou chvíli fotíme a k autu se vrátíme až za hodinu. Jsme celí zpocení, protože venku je hrozné vedro. Ještě se autem zastavíme u kamenného kruhu, který připomíná studnu. Pro první bílé osadníky to byla velká záhada, ale nyní se ví, že tato stavba sloužila k lovu dravých ptáků.

Cestou z parku se ještě stavíme u místního billabongu, který je ale už dost vyschlý a není tam moc ptáků. Hned vedle je obrovský baobab. U nedaleké stanice rangerů si ve stínu dáváme oběd. Po obědě odjíždíme z parku a

vjíždíme do státu Western Australia. Na hranicích je avizovaná kontrola, která dohlíží nad dovozem ovoce a zeleniny do západní Austrálie. Několik škůdců se na farmách v západní Austrálii nevyskytuje a proto se úřady snaží zabránit jejich rozšíření. O kontrole jsme věděli a všechno ovoce a zeleninu snědli, tedy s výjimkou jedné cibule, kterou poctivě odevzdáváme.

Za dalších 50km jsme ve městě Kununurra, kde parkujeme u informačního centra. Uvnitř získáváme informace o projížďce kanoí po řece Ord River, kterou označili v Lonely Planet za jeden z nejlepších výletů v Západní Austrálii. Je to ale hodně drahé a navíc nemají single kanoé. Rozhodneme se tuto atrakci vynechat. Kupujeme si měsíční kartu na vstup do národních parků Západní Austrálie, která nám ušetří docela dost peněz. Vybaveni všemi informacemi jdeme nakoupit do protějšího supermarketu a obnovit zásoby ovoce a zeleniny, Také si koupíme a hned sníme zmrzlinu. Jelikož budeme v pěkném kempu, kupujeme maso na grilování. Tentokrát je to hovězí.

Z centra města zamíříme k jezeru na místní pláž. Voda je teplá a čistá, ale jsme zmlsaní koupáním uprostřed tropického lesa pod vodopádem, takže nás to úplně neomráčí. Osvěžení je ale moc příjemné. Po koupání jedeme do kempu na břehu stejného jezera. Vybíráme si místo přímo na břehu v rohu kempu, abychom měli klid. Postavíme stan a vyrazíme do národního parku Hidden Valley, který je hned za městem. Přijeli jsme tam v pravý čas. Pozdní odpolední slunce dává skalám sytě rudou barvu a zároveň je dost vysoko, aby osvětlovalo údolí. Hned u vjezdu se začne vyplácet náš Park Pass, vstupné je 7 AUD.

Jdeme na krátký výlet údolím. Kolem jsou různě erodované skály. Mají rozmanité barvy a tvary. Kolem cesty roste spousta stromů a keřů. U některých jsou tabulky s popisem. Na několika místech tvoří skály homole se střídavou barvou červeného pískovce a černé skály. Moc pěkné. Na konci údolí se šplháme nahoru na několik vyhlídek. Shora jsou skály také zajímavé a je vidět i do zavlažovaného údolí. Vracíme se zpět, a jdeme ještě na krátkou procházku úzkým kaňonem. Tam už slunce nedosvítí. Zato tam jsou dvě skalní hrdličky. Mají maskovací hnědou barvu, pouze zobák je modrý. Po chvilce dojdeme ke konci cesty, kde je průrvou vidět do města. Park je hned na okraji města a dá se do něj jít pěšky.

Ve městě ještě doplníme zásoby benzínu a vína. V kempu nejprve vybalujeme věci, a pak se jdeme vykoupat do bazénu. Mají tady slanou vodu a tak to hned spravíme sprchou. Děláme si grilování s brambory. Po menších problémech, kdy došel plyn v obecním grilu, doděláváme maso na pánvi. Dnes se obzvláště povedlo, možná přidáním směsi koření na grilování. Sotva maso sníme. Ještě nám zůstane pár brambor. Kolem létá hodně komárů a tak se uchylujeme do stanu spát. Jdeme již po deváté hodině. Díky posunu času o 2 hodiny, byl dnes západ slunce již před 18 hodinou.

Ujeli jsme 288 km. Stav tachometru je 58890 km.

Jelikož jsme blízko rovníku, je i svítání velmi brzké. V půl šesté je skoro světlo a my lezeme ze stanu. V noci nás občas vyrušili křičící kaloni, případně kolem šmejdící possum. Pavel s Petrem si jdou zaplavat do jezera. Voda je příjemná, a za svítání v tichu se pěkně plave. Pak ještě očista, před několika dny, které budou následovat v pustině. Nakonec se zastavíme umýt trochu auto. Kemp je u jezera a tak voda není problém. Je tu stanoviště s hadicí. Ostříkáme auto z nejhoršího prachu a ztvrdlé červené země z Centra Austrálie. Táta poprvé vidí pořádně barvu auta.

V půl osmé už jsme na silnici a míříme dál na jihozápad. Asi půl dne pojedeme do dalšího známého národního parku Bungle Bungle. Ještě bereme benzín ve vesničce Turkey Creek. Je to poprvé, co musíme dopředu zaplatit a podle částky nám pumpa odměří benzín. Třeba to bude v Západní Austrálii zvykem na více místech. Pokračujeme zajímavou krajinou. Kolem nás jsou různé skály a hřebeny hor. Chvilí dokonce jedeme údolím mezi dvěma hřebeny. Na jednom místě u silnice jsou podobné kusy skály jako byly na Devils Marbles. Jen ještě nejsou tolik erodované.

Přijíždíme k odbočce do národního parku. Hned začíná prašná cesta. Všichni nám říkali, že je cesta drsná a jde hodně pomalu. Do parku je to 53 km a mělo by to trvat dvě hodiny. Silnice je docela dobře udržovaná a nejsou na ní moc často velké kameny nebo díry. Její náročnost je v tom, že se hodně klikatí a také je plná prudkých výjezdů z vyschlých koryt potoků a říček. Také je zde hodně nepřehledných horizontů, kde je nutné jet pomalu. Cesta nám nakonec trvá asi hodinu a půl. Vine se rozmanitou krajinou plnou vyschlých potůčků, hřebenů a luk.

U návštěvního centra jsme ještě před polednem. Rozhodneme se zatím zaplatit jednu noc v kempu. Asi vše stihneme. Rychle pokračujeme směrem k Echidna Chasm. To je jedna z největších atrakcí parku. Prochází se do uzoučké soutěsky kde slunce svítí přímo, jen kolem poledne. Jdeme hned z parkoviště na cestu do údolí. To se rychle zužuje, a podle polohy slunce bychom mohli stihnout soutěsku částečně osvětlenou. Na začátku je opět několik skupinek palem. Na fotkách proti červené skále to vypadá báječně. Navíc po obloze pluje pár mráčků. To se nám to fotí.

Soutěska je již pár metrů široká, ale slunce do ní stále proniká. Pak zajdeme za zatáčku a končí vegetace i slunce na dně. Už je zde šířka jen asi 3-5 metrů. Zato pohledy nahoru stojí zato. Tam je skála od slunce krásně zabarvená do různých odstínů červené a oranžové. Máme stativ a tak můžeme dělat dobré fotky. Najednou vede cestička za roh a asi to bude konec. Také je zde už dost šero. Ale omyl! Za rohem se to opět stáčí dál a vidíme osvětlenou skálu skoro až na dno. Parádní část. Zdi jsou zde tak 30-50 m vysoké a vedou kolmo vzhůru. Přitom dole je průrva jen metr široká. Jak se soutěska různě kroutí, vidíme další a další zákoutí a osvětlené skály. Nakonec jdeme po žebříku o dva metry výše. Po třiceti metrech je konec. Najednou to dál nejde. Už jsme si skoro mysleli, že to projdeme hřebenem skal na druhou stranu.

Vracíme se zpět, a stále se zakloněnou hlavou, pozorujeme hru světla na skalách nad námi. Ke konci se opět začíná údolí otevírat a prosvětlovat. Škoda, v soutěsce bylo díky stínu příjemně. Na slunci je dnes pěkný žár a ve stínu přes +35°C. Na parkovišti si dáváme studený oběd a odpočíváme ve stínu na lavičce. Popojedeme o dva kilometry zpět na další procházku.

Kvůli vedru zavrhneme asi dvouhodinový výlet do údolí s palmami. Alespoň zkusíme kratší procházku do FrogHole. Její část je sice kvůli spadlým kamenům zavřená, ale zkusíme to projít až na konec. Opět míříme do údolí, které tentokrát končí stěnou s tůň. Údolí je opět malebné. Rostliny se střídají s různobarevnou skálou. Vidíme několik barev pískovce od bílé až po tmavě hnědou. Obcházíme pár kamenů a pak pokračujeme za plot, do zavřené části tracku. Musíme přelézt nějaké kameny a dávat pozor na trochu suti. Nic nebezpečného to není. Na jednom místě je, asi 2 metry nahoru, takové lehké lezení. Na konci cesty je velká tůň, kterou vymlel vodopád padající seshora. Jenže v tuto dobu zde nikde není ani kapka vody, ani ve vodopádu, ani v tůň. Vracíme se stejnou cestou zpět k autu. Mezi skalami je nesnesitelné vedro, pot z nás jen teče. U auta si sedáme do stínu, doplňujeme ztracenou vodu a sníme pár sušenek.

Cestou do kempu zastavíme na vyhlídce, což je nízká skála kousek od silnice. Je z úplně jiné horniny než ostatní okolní kopce. Potom jedeme do kempu, stavíme stan a vyrazíme na vyhlídku, odkud je prý pěkný západ slunce. Pohoří Bungle Bungle Range je opravdu zbarvené do ruda, ale kvůli mrakům nad obzorem o to nejlepší světlo přijdeme. Něco jsme přece jen viděli. Na druhou stranu, díky mrakům, byla po západu slunce pěkně zbarvená obloha. Tak jsme tam seděli až do šera a pozorovali měnící se barvy oblohy.

Za šera dojíždíme do kempu, prohlížíme na počítači dnešní fotky a vaříme večeři. Ani po západu slunce teplota moc neklesá. Místní pouštní klima má alespoň jednu velkou výhodu – nejsou tu komáři. Hlavně během posledního týdne jsme si jich užili víc než dost. A tak jejich absence je příjemná změna. Studená voda z izolační bedny chutná božsky. Jsme všichni z toho dnešního vedra unavení a jdeme brzo spát.

Ujeli jsme 343 km. Stav tachometru je 59233 km.

Úterý 6.9.2005

Dáváme si budíka již na pátou hodinu. Chtěli bychom stihnout ranní slunce u barevných homolů v jižní části parku. Dnešní noc byla asi nejteplejší. Vůbec jsme se nemuseli přikrývat a spali jen v tričku. Jsme vzhůru dříve než nás začne mobil budit. Venku je vidět prosvětlující se obloha. Rychle balíme věci, a bez snídaně vyjíždíme.

Pomalou se rozednívá a vidět na cestu je už dobře. Během jízdy vidíme pomalu vycházející slunce. Stavíme na pár záběrů skal u cesty. Dojíždíme k oblasti homolů, a nejprve se zastavíme na dvou vyhlídkách. Ta druhá, blíže k homolům, je pěkná. Na parkovišti snídáme s výhledem na barevné skály a homole, zvané

dómy. Parádní místo a čas na piknik. Chceme stihnout co nejvíce výletů, ještě než bude vedro.

Na první procházku jdeme na krátký okruh přímo mezi homole. Cesta se klikatí mezi jednotlivé hřebeny a skupiny domů. Zde ještě nevidíme ty známé, pruhované homole. Jsou tu dvě odbočky do malých kaňonů, které prozkoumáme. Jdeme mezi vysokou pouštní trávou až na konec kaňonu. Kolem nás jsou krásně barevné skály, a na konci kaňonu velká díra vymletá vodou. Je tam vidět několik druhů eroze pískovce. Jak po destičkách, tak puklinami a nakonec klasicky prohlubněmi. Také se tam prohání malá ještěrka. Druhý kaňon je podobný. Poprvé zde vidíme zvláštní termitiště, která jsou přilepená na skále a vede k nim v trhlině cestička.

Táta si zapomněl v autě náhradní film a vrací se pro něj. Nedomluvíme se dobře kde se sejdeme a asi půl hodiny se nemůžeme potkat. Nakonec nám jiní turisté řeknou, kde tátu viděli. Dále jdeme do koryta říčky Piccaninny. Dno je říčky je z masivní skály. Jenže jak zde v období dešťů teče mohutný proud, tak je ve dně spousta rýh a prohlubní vymletých kameny. Vypadá to jako zvrásněná krajina. Kolem už jsou nyní ty pravé homole. Pravidelně v pruzích se na nich střídá nažloutlý pískovec, jako spodní vrstva. Mezi tím je fialový oxid železa, který vlastně pískovec chrání. Po půl hodině cesty se otáčíme a jdeme zpět na křižovatku, kde zahýbáme do Cathedral Gorge,

Cesta vede údolím, které se neustále zužuje. V jednom místě je menší tůň vody, která ještě nevyschla. Kousek od ní nám v trávě zapózuje barevný motýl. Na konci kaňonu je malé jezírko a obrovský přírodní amfiteátr, který vymlela voda. Má tvar kruhu a průměr asi 40 metrů. Kolem až nahoru skály v různých odstínech červené. Vracíme se stejnou cestou zpět na křižovatku, a pak zkratkou na parkoviště. Venku začíná být nesnesitelné vedro. S chutí si dáváme chlazené pivo.

Nasedáme do rozpáleného auta a jedeme na letiště. Dostali jsme tip na krátký výlet vrtulníkem za 50 dolarů. Bohužel ho už ale nenabízí. K mání je jen půlhodinový let kolem celého parku za 225 dolarů. Po chvíli váhání se rozhodne je domluveno, že Petr s Pavlem poletí a že táta jim koupí vyhlídkový let k narozeninám.

Letíme čtyřmístným vrtulníkem Robinson R44. Pilot nechává celou dobu otevřené dveře kvůli vedru a lepšímu focení. Teploměr ukazuje za letu venkovní teplotu +31°C. Máme parádní výhled do údolí z ptačí perspektivy. Letíme okolo poledne, což má tu výhodu, že většina údolí je krásně osvětlená. Ale skály zase nemají tak hezkou barvu jako ráno či večer. Vidíme několik úzkých soutěsek uprostřed skal, kam ani nevedou žádné cesty. Také jsme překvapeni, jak je oblast homolí rozsáhlá a rozrytá stovkami malých údolí. Výhledy jsou super, fotíme a točíme ostošest. Půlhodina rychle uběhne a než se nadějeme, jsme zpátky na zemi.

Z letiště už míříme ven z parku. Tentokrát řídí Pavel. Silnice je samá zatáčka a cesta ubíhá velmi pomalu. Když se konečně napojíme na asfaltku, nemůžeme si zvyknout na to ticho. Po 100 km přijedeme do Halls Creeku. Zastavíme u informačního centra. Ochotná paní nám říká, že nejbližší koupání je 45 km po

prašné silnici. Do toho nejdeme. Ani popis bývalého zlatokopecského města nás nezaujme. Z místních atrakcí se rozhodneme jen pro skalní útvar nazývaný China Wall, který je jen 6 km za městem.

Nejprve se ale ubytujeme v kempu. Postavíme stan a jdeme se ochladit do bazénu. Po dvou rozpálených a prašných dnech je to velmi příjemné. Po koupání koupíme maso k večeři a jedeme se podívat na China Wall. Je to vrstva bílého křemene asi metr široká, která se vrásněním dostala do vertikální polohy. Protože je tvrdší než okolní horniny, vyčnívá až několik metrů nad okolní skály a vytváří tak tvar hradby. Přijeli jsme těsně před západem slunce a zeď je zbarvená do ruda. Chvíli se kocháme a pak jedeme zpátky do kempu.

Vaříme si večeři pod velkou lampou na sloupu, a užíváme si dalšího večera bez otravných komárů. U stanu máme elektrickou zásuvku, takže můžeme dobít všechny naše elektronické hračky. A že jich máme dost. Přebíráme fotky, protože Petr jich z vrtulníku zvládnul nafotit okolo 150. Jdeme spát až po desáté hodině.

Ujeli jsme 235 km. Stav tachometru je 59468 km.

Středa 7.9.2005

Vchod od stanu máme na východ a vidíme ranní oblohu. Vstáváme chvíli před šestou hodinou. To už je venku dávno světlo. Dnes moc nepospícháme a přebalujeme auto. Snídáme v pohodě cereálie s mlékem. Nakonec píšeme několik pohledů s fotkami z Bungle Bungle. Pak jedeme směrem na Fitzroy Crossing, což je asi 300 km přejezd. Silnice je slušná, jen krajina kolem je hodně nudná a suchá.

Těsně před Fitzroy Crossing je vysoký most přes řeku. Je to kvůli tomu, že za období dešťů řeka Fitzroy vystoupí až o deset metrů. Hodně mostů je pouze pro jedno auto a musí se dávat při přejíždění pozor. Ve městě se stavíme u informačního centra a také nakoupíme zásoby jídla. Pokračujeme do 20 km vzdáleného parku Geikie Gorge. Zde je údolí řeky Fitzroy lemované barevnými skalami.

Venku už je opět pekelné vedro. Přesto vyrážíme na 3 km okruh podél řeky. První část cesty vede dál od řeky, pod skalními útesy. Okukujeme útesy a jejich zajímavou formu eroze. Také poprvé vidíme zvláštní květiny s vysokými stonky a velkými listy. Cesta jde po písku a rovině, s dohledem na skály na druhé straně řeky. Na konci se blížíme k řece. Vracet se budeme podél ní.

Slunko nás spaluje, ještě že jsme se namazali krémem. V řece by mělo být hodně sladkovodních krokodýlů. Ti dorůstají délky asi do 3 metrů a jsou bojácní a na člověka neútočí. Také proto se zde smí koupat. Přicházíme ke krásně zbarvené skále. Spodní část je bílá až do úrovně výšky vody při povodni. Tam voda smyje usazeniny až na vápenec. Nad tím je barevná skála, podle toho který oxid se zde vyskytuje. Rozhodneme se vykoupat přímo zde. Je to nádherné plavání v řece kolem barevných skal, úplně o samotě. Voda je teplá a ve vedru nám pomůže se osvěžit.

Vracíme se k parkovišti a ve vodě nakonec zahlédneme jednoho krokodýla. Jsou velmi plaší, a když na břehu zachrastí turista na listí, hned se potápí. U stolu kousek od auta si dáváme k obědu chleby s paštikou a pijeme hodně vody. Ještě jdeme na krátkou vycházku podél řeky. Na jednom místě je cedulka o krokodýlech a také místo bez stromů, kde je vidět na řeku.

Hurááá, zahlédneme dva krokodýly plavoucí po řece. Většinou je jim vidět pouze čumák a pak kousek hlavy, kde jsou oči. Najednou se jeden vynořuje a v tlamě má rybu. Na pár kousnutí ji požírá a my se překvapeně díváme. Pěkný zážitek. Chvilí krokodýly pozorujeme jak brázdí řeku. Vidíme jich přes deset. Na konci stezky se jde k řece, v místě kde je jeden z přítoků. Na břehu je klokan a je tak překvapený, že ani nezdrhá. Můžeme ho v klidu filmovat. Na vodě brousí osamělá volavka. Prostě ospalá, letní pohoda. Cestou k autu zase vidíme pár krokodýlů.

Ještě dnes bychom chtěli dojet do dalšího parku. Po půl hodině odbočujeme z hlavní silnice na prašnou cestu. Těch si užijeme poslední dny dost a dost. Tato je dobře upravená a není zde moc zatáček. Valíme rychlostí kolem osmdesátky. Kolem cesty se najednou objevuje mnoho stromů baobab. V údolí se skalami je to velmi hezké. Těsně před západem slunce dojíždíme k parku Tunnel Creek. Jak již název napovídá, hlavní atrakcí je přírodní tunel, který vyhloubila říčka procházející pohořím.

Bereme si čelovky a jdeme na to. Hned na začátku musíme přelézt několik kamenů. Nepříjemně to klouže a Pavel si trochu narazí holeň. Dále už jdeme pod zem do tunelu. Rozsvítíme a po pár desítkách metrů už musíme do vody. Naštěstí je jí jen po kolena a tak se v pohodě brodíme dál. Lampy na hlavě nám osvětlují cestu a díváme se po stropě po krápnících. Většina cesty je po písku dna potoka. Je tu několik míst, kde brodíme vodou. V půlce cesty je spadlý strop a tak je vidět denní světlo.

Jdeme stále dál a brodíme teď více, až po půlku stehem, ve vodě. Fotíme se ve tmě tunelu a pak už v dálce uvidíme světlo. Na konci je pěkná brána, kde potůček opouští skálu. Dál teče normálním korytem. Díky průtoku, je i v tunelu čistá voda. Slunce již zapadlo, a když se vracíme kolem průrvy ve skále, vidíme vylétat malinké netopýry na noční lov. Petr také zahlédne žábu. Z tunelu vycházíme již za šera, spolu se skupinou turistů ze zájezdu.

Za tmy dojíždíme, asi 35 km po prašné cestě, do kempu. Podél cesty je, v záři reflektorů, vidět mnoho klokanů a také jedna sova. Na obloze je srpek měsíce a hned u něj velká hvězda nebo možná planeta. Na pár minut zastavíme, zhasneme světla a oblohu plnou hvězd pozorujeme. V kempu stavíme stan ve světle čelovek, a vaříme jednoduché jídlo. Pod hvězdnou oblohou pak ještě chvíli sedíme. Správci kempu nás, kromě obrání o peníze za kempování, informují co zajímavého můžeme zítra ve Windjana Gorge vidět.

Ujeli jsme 474 km. Stav tachometru je 59942 km.

Čtvrtek 8.9.2005

Vstáváme se svítáním a také s mouchami. Ty dnes ráno nějak zlobí. Dnešní ráno bylo nejchladnější za poslední týden. Bylo „pouhých“ +18°C, takže jsme konečně trochu vychladli. Teprve nyní vidíme, kde je kemp umístěn. Na jedné straně je, pár set metrů daleko, mohutná stěna okraje Windjana Gorge. Střídá se na ní červená barva s černou. Jen po ránu není osvětlená.

Hned z kempu jdeme k začátku kaňonu. Je to jen pár minut. Na začátku projedeme pár metrů tunelem pod skalou, a už jsme v soutěsce řeky. Jak nám říkali, díky velkému suchu není v řece skoro voda. Zůstalo jen několik tůní. Největší je asi 500 metrů dlouhá. Mělo by tam být hodně sladkovodních krokodýlů, tak se snad nebudou moc bát. Jdeme nejdříve podél skal. Jsou tam vidět fosilie dávných mořských živočichů. Sejdeme po chvilce do koryta řeky a fotíme si odraz skal ve vodě. Vyrázili jsme brzy. Je teprve půl sedmé a příjemné teplo.

Už vidíme prvního krokodýla. Asi 2 metry dlouhý se vyhřívá na písku. Hned vidíme další, jak plují ve vodě nebo těsně u břehu napůl ponořené. Jdeme blíž a oni se moc nebojí. Blíže než 5 metrů radši nejdeme, nechceme je provokovat. Většina je do dvou metrů, takže by se spíš ono báli nás. Ale nebudeme riskovat. Na druhé straně vody se jich již několik sluní na písku. Vidíme postupně několik desítek krokodýlů různých velikostí. Největší mohl mít asi 3 metry. Viděli jsme i malinkého, necelý metr dlouhého krokodýlka.

Na konci vody jsou na mělčině vodní ptáci. Vidíme bílou i modrošedou volavku a také ptáka, který svým lžícovitým zobákem prosívá mělké dno a hledá dobroty. Pokračujeme dál po již suchém dně kaňonu. Kolem jsou také černočervené skály a spousta zeleně. Moc hezké pohledy. U skal roste i pár boab stromů. Zahlédneme malou kolonii kaloňů, zavěšených na dvou stromech jako černé hrušky. Opět jsou hluční a hádají se.

Z druhého konce kaňonu se s křikem přizene celé hejno bílých kakadu. Posedávají na stromech nad námi, štěbetají a škádlí se. Zkoušíme je fotit v letu. Zpět jdeme část cesty lesem po pěšině. V jednom místě, snad jen 2 metry od pěšiny, si pták staví na zemi hnízdo. Je ve tvaru tunelu a vidíme skrz něj. Počkáme chvíli bez hnutí a pták, kterého jsme vyplašili, se vrátí a pokračuje ve splétání.

Zpět u tůně jdeme opět kolem krokodýlů. Je jich tu ještě více než ráno. Také je větší vedro a říkáme si, jak jsme vtipně vyrazili brzy. Lidé, co jdou proti nám, se budou pěkně potit. Zkoušíme jít k jednomu krokodýlovi o něco blíže a vůbec se nehýbe. Děláme nějaké fotky i detaily zubaté tlamy. V lese, kousek od konce kaňonu, ještě vidíme na stromě dalšího vodního ptáka. Dnes to byla pěkná přírodovědná procházka.

V kempu balíme věci, sprchujeme se a teprve v deset vyrážíme dál. Čeká nás ještě asi 100 km po prašné cestě. Naštěstí je dobře udržovaná a téměř pořád rovná. Dá se jet rychle, kolem 90 km/h. První půlhodinu míjíme hodně aut. Asi vyrazili ráno z města a dojíždějí do parku. Za každým se mohutně práší, a tak musíme při míjení zpomalit. I za námi se práší. Po najetí na Gibb River road je

cesta ještě lepší. Jedeme asi půl hodiny totálně rovnou krajinou bez stromů, pouze suchá tráva. Za hodinku a půl jsme na asfaltové silnici směrem Derby. Do města nejedeme, není to tak zajímavé. Kousek pod městem je prastarý boab tree (česky baobab). Zastavíme se u něj, uděláme si fotku, a na blízkých lavičkách ve stínu si dáváme oběd. Petr zkouší najít nebo setřást z baobabu nějaké ořechy, ale nedaří se. Buď moc dobře drží nebo se po dopadu rozbijí. Najde alespoň dva malé ořechy. Zpět po silnici uháníme k moři, do města Broome. Na zítřek ráno máme domluvenu servisní prohlídku auta. Už jsme ujeli skoro 9000 km a při 60 000 km je předepsaný servis. Při přejezdu Fitzroy river vidíme z mostu velké krokodýly.

V Broomu jsme před třetí. Hledáme servis, protože si chceme zkusit nechat udělat servisní prohlídku hned. Chvíli bloudíme, ale nakonec servis najdeme. Je to trochu větší špinavá garáž, která v nás nebudí moc důvěry. Na odpoledne nemají už volno, ale naši rezervaci potvrzují, tak servis necháme na ráno. V informačním středisku dostáváme seznam kempů a rozhodneme se pro kemp hned u známé pláže Cable Beach. Je to monstrózní kemp s více než 500 místy. Dostaneme přiděleno místo 322 o ploše 4x6 metrů ze tří stran obklopené karavany. Je to takové malé karavanové město a jen pár stanů. Po chvíli víme, že takový typ kempu nás moc nezajímá.

Stavíme stan a potom se půjdeme vykoupat na Cable Beach. Zkusíme to pěšky, ale špatně zatočíme. Po chvíli se vrátíme do kempu, a radši podle mapy jedeme autem. Nakonec to byl kousek. Na vrcholu duny poprvé uvidíme Indický Oceán. Po 25 dnech a 9000 km jsme přejeli od Tichého Oceánu až sem. Cable Beach je opravdu pěkná. Bílý písek na širokanské a přes 10 km dlouhé pláži. Velice mírný svah do moře a na duně palmy. Voda láká a hned ji jdeme vyzkoušet. Kupodivu je slaná. Jen se nedá plavat. Pláž je přímo na otevřenou, západní oceánskou stranu a u břehu jsou velké vlny. Je tady i několik desítek metrů široká oblast, kde hlídá pobřežní hlídka.

Skáčeme ve vlnách nebo se necháme unášet příbojovou vlnou. Venku je příjemně teplo, okolo +30°C a vane mírný vánek. Pohodička. Už se nám nikam nechce. Rychle se přibližuje západ slunce, tak už na pláži zůstaneme. Procházíme se po písku a kolem kamenů, brouzdáme příbojem a užíváme si moře a slunce. Před západem slunce si fotíme siluety plachetnic na moři a pozorujeme plže sunoucí se v písku. Zrovna je odliv a na pláži je občas mušle nebo vstup do komůrky malého kraba. Kolem nich chodí malý ptáček a vždy chvíli nehybně čeká, zda krab vykoukne, aby byl poté sežrán.

Západ slunce přímo do oceánu je krásný. Kotouč slunce je těsně nad mořem krásně žlutý a ohraničený. Také dělá pěkné odrazy na zbytkové vodě na pláži. Zpět jdeme po promenádě na duně nad pláží, a díváme se na červánky na obloze. Na část pláže přijelo na západ slunce několik desítek aut, a v parku spousta lidí dělá piknik. Tomu říkáme „správný“ přístup k večeru.

V kempu dáváme prát prádlo. Máme toho špinavého už pěknou hromadu. Plníme dvě velké pračky a pak vše věšíme na prádelní šňůry. Také voláme domů povyprávět novinky. Večeříme pod stříškou u stolů, kde už je několik skupin lidí. Jen tu nemají vařiče, tak musíme vařit na našem. Je tam i skupinka mladých, která se dost hlasitě baví a ruší hlasitou hudbou. Asi je budeme muset

okřiknout až půjdeme spát. Ještě po večeři píšeme emaily pro zítřejší odeslání, a pak jdeme do sprch. Naštěstí se děti přesunou do nějakého klubu, a my budeme mít na spaní klid. Večer už není takové vedro jako předchozí dny, a tak po delší době zalézáme do spacáků.

Ujeli jsme 363 km. Stav tachometru je 60305 km.

Pátek 9.9.2005

Ráno sbíráme prádlo ze šňůr. Některé věci jsou ještě trošku vlhké, tak je necháváme viset do poslední chvíle. Snídáme jen sušenky s čajem. Sbalíme věci a jedeme do servisu. Tam necháváme auto a žádáme je o přednostní vyřízení, abychom mohli jet dál. Slíbili, že to do poledne určitě bude, a zavolají nám. Bereme si batohy s cennými věcmi, ostatní necháváme v autě. Jdeme do města. Jenže jsme zapomněli mapu v autě a vyrazili špatně. Až ochotný pán na ulici nás nasměruje správně.

Došli jsme až k městské pláži. Vidíme jak je moře daleko od břehu při odlivu. Také pozorujeme dravce orlovce, který má hnízdo, vybudované na plošině na sloupu. Hodně křičí, asi je to mladý pták. Najednou vidíme přilétat jiného dravce a když je blíž vidíme, že v drápech nese rybu. Je to tak, rodič přiletěl nakrmit mladého. Ten hned přestane křičet a vrhá se trhat rybu. Je tu i malý park se stolky a grily zdarma.

Jdeme asi půl hodiny zpět do centra. Šli jsme totiž úplně na druhou stranu. Procházíme kolem několika hotelů až k centru. To jsou vlastně dvě rovnoběžné ulice s obchůdky a restauracemi. Dříve tu byla malá Čínská čtvrť. Teď už je tu jen pár budov a průčelí. Okukujeme restauraci se stoly na kopiích lodí lovců perel. To tu byl dříve velký průmysl. Pavel se potom oddělí a jde napsat nějaké emaily do internet café. Kluci se vydají pro již hotové auto a na nákup.

Nakoupíme spoustu zásob na další dny a grilované kuře na oběd. Pavel si koupí pěkné polarizační brýle. Doplňujeme také zásoby vína na večerní posezení. Oběd si dáváme v parku u městské pláže. Mezitím začalo moře stoupat a má nádhernou azurovou barvu. Pláž a moře láká, a my neodoláme. Převlékáme se do plavek a šup do vody. Nejsou tady skoro vlny a tak můžeme plavat. Je to nádherná. Slaná voda pěkně nadnáší, a my si plaveme podél břehu. Vlny vyplavují hodně mušliček, tak je Pavel prohlíží a pár jich sbírá.

Osvěžení chladivou vodou a nabití sluneční energií vyjíždíme směr jih. Už dnes nestihneme dojet do dalšího národního parku. Pojedeme podél pobřeží a tak asi zakempujeme někde na pláži. Během cesty vidíme na silnici první větší ještěrku. Jen kolem ní prosvištíme. Naštěstí je na druhé půlce silnice. Pak podél cesty vidíme i další dvě na krajnici. Blíží se západ slunce a tak se po krátké zastávce u roadhousu rozhodneme jet do bližšího kempu. Stejně nikam nepospícháme.

Asi v půl šesté zajedeme do Eighty Mile Caravan park. Těsně před parkem vidíme, na loukách kolem cesty, několik skupin klokanů na večerní pastvě. Kemp je umístěn přímo za první dunou u oceánu. Jdeme se hned podívat na

pláž. Je opravdu několik desítek kilometrů dlouhá a hodně široká. Jelikož je odliv, vidíme jak se pomaličku svažuje písek do moře. Hladina je od kraje pláže vzdálena přes 300 m. A voda přibývá jen pomaličku. Pozorujeme západ slunce, který nám přijde hodně rychlý. Také sbíráme nějaké mušle. Na této pláži je jich opravdu hodně a mnoho různých tvarů.

Chtěli jsme tiché místo, a tak nás dali až na poslední v řadě. Tento kemp je také hodně velký, ale místa na stany jsou větší a je tu více zeleně. Máme to sice trochu dál na toalety, ale nám okraj vyhovuje. Rozhodneme se vařit přímo u stanu, a máme opět dobrá vajíčka se salámem. Popijíme výborné, australské červené víno odrůdy merlot. Nad námi jsou hvězdy a v dálce šumí moře. Tak to má být. Ovšem po zalehnutí se ve stanu rozpoutá bitva. Zřejmě, během stavby stanu a přípravy karimatek, se tam nahnalo několik desítek komárů. Asi čtvrt hodiny si svítíme na stěny a zabíjíme komára za komárem. Po tvrdé a nekompromisní řezi máme přes třicet zabitých komárů a ve stanu konečně klid.

Ujeli jsme 384 km. Stav tachometru je 60689 km.

Sobota 10.9.2005

Na stanu přes noc sedla rosa, a občas kapka spadla i na nás uvnitř, protože jsme nenatáhli tropiko. Venku je již chladnější ráno s +15°C. Dokonce si bereme mikiny a dlouhé kalhoty. Za příjemného ranního sluníčka snídáme chléb se šunkou a teplý čaj. Před osmou jsem již na cestě. Přes cestu nám přeběhne malý klokánek. Vypadá hodně vyděšeně. Po chvilce zjišťujeme, že komáři se během večera vetřeli i do auta. Od kempu se jede asi deset minut po prašné cestě, a vibrace je vyženu ze všech koutů. Opět se ozývá pleskání rukou, a kolem deseti komárů končí svojí leteckou kariéru.

Po silnici uháníme dál na jih, do oblasti Pilbara, s dalšími národními parky. Kolem je stále stejná rovinatá krajina s křovím porostlým písečným povrchem. Občas přejedeme několik metrů vysokou, zarostlou dunu. Venku již není takové vedro. Přece jen se od rovníku každým dnem vzdalujeme. Také pomáhá blízkost moře. Dojíždíme až k městu Port Hedland, které je známé jako přístav, kde se překládá velké množství železné rudy, vytěžené v blízkých dolech. Na obzoru vidíme velkou ocelárnu. Přejíždíme několik železničních tratí, kudy se sváží ruda z dolů k přístavu.

Zastavíme se ve městě South Hedland na nákup. Nejprve jdeme do K-Mart a kupujeme si vybavu na potápění. Mají tam slušné masky i šnorchly. Ploutve máme půjčené od strejdy. U pokladny radostně zjistíme, že na ně je navíc 20% sleva. Také koupíme nějaké jídlo a nové filmy do klasického foťáku. Zabere nám to přes hodinu, ale dnes nespěcháme. Jedeme dál, nyní již do vnitrozemí a po dobré silnici. Krajina je stále nudná, rovina a jen keře a tráva.

Když se začneme blížit k našemu cíli Karijini Parku, který leží v Hamersley Ranges, konečně je to zajímavější. Objevují se kopečky a skály. Na jednom místě jsou opět žulové kameny různě opracované erozí. Některé téměř do koule, jako jsme již viděli. Zastavujeme na oběd na jednom odpočívadle. Je v pěkném místě u údolí se stromy. Silnice poté začne stoupat směrem k horám

a vidíme, že pojedeme přímo přes hřeben hor. V některých místech museli stavitelé prorazit v hřebeni průsek pro silnici. Na řezu ve skále krásně vidět rozložení usazenin.

Postupně stoupáme až do sedla, a potom odbočíme na vyhlídku. Okolní rudé skály jsou báječné. Na některých je dobře vidět vrásnění, případně různé barvy podle nerostů. Na vyhlídce je pěkně vidět do údolí, kde vede silnice. Na druhé straně končí údolí prudkým srázem skály. V pozdním odpoledním slunci to vypadá moc hezky.

Vjíždíme do národního parku již podél hřebene hor, který jsme přejeli. Podél něj asi 30 km pojedeme, než zatočíme směrem mezi hory. Krátce se zastavíme v informačním středisku, kde si vezmeme mapu a popis turistických cest v parku. Pak jedeme do kempu, kde dostaneme přiděleno místo v části zvané Kangaroo Loop. Postavíme stan, po dlouhé době i s tropikem, a vyrážíme se vykoupat pod vodopád.

U vodopádu zjišťujeme, že je už ve stínu, proto změníme plány a jdeme místo koupání na procházku podél hrany kaňonu. Do západu slunce zbývá necelá hodina a okolní skály jsou krásně zbarvené. Dojdeme až na dvě vyhlídky dolů do kaňonu. Dole vidíme krásnou tůň, která láká na koupání. Asi tam zítra zajdeme. U druhé vyhlídky se rozdělujeme. Pavel s tátou jdou pěšky do kempu. Cestou viděli velkého klokana. Petr se vrací stejnou cestou zpět pro auto. V kempu si na plynovém BBQ smažíme hovězí steaky, jako správní Australané. Jsou vynikající. Popijíme australské víno, kocháme se pohledem na hvězdy a něco po osmé jdeme spát. Je nezvykle chladno, všichni vytahujeme teplé oblečení.

Ujeli jsme 588 km. Stav tachometru je 61277km.

Neděle 11.9.2005

Táta po dlouhé době vytáhl na noc spacák a nelitoval. Ráno bylo jen +8°C. Vstáváme tak akorát, abychom mohli obdivovat do růžova zbarvené mraky, těsně před svítáním. Balení stanu je tentokrát trochu komplikované, protože spíme na červené hlíně a všude je jemný červený prach, který jde špatně odstranit. Nakonec sbalíme tropiko ve vzduchu a vnitřek stanu v rukavicích.

Naší první zastávkou je nedaleké parkoviště, odkud pokračujeme pěšky po hraně kaňonu až ke schodům, po kterých sejdem k vodopádu Fortescue Falls. Od něj pokračujeme hustým lesem k menším vodopádům nad tůní jménem Fern Pool. Voda je nečekaně teplá a tak, přes nízkou teplotu vzduchu, jdeme do vody. Je to parádní, hned to zařazujeme mezi nejlepších pět koupání v Austrálii. Voda je průzračná, vodopády krásně osvětlené, všude okolo stromy a kapradiny nad kterými se tyčí rudé skály. A hlavně jsme tam zcela sami.

Po vykoupaní se vracíme k Fortescue Falls. Ty jsou vysoké asi deset metrů a padají v kaskádách jako po schodech dolů do tůně. Už je zde asi deset lidí, ale nikdo se nekoupe. Tůň tu není tak hezká. Pokračujeme pod vodopády po dně kaňonu, po proudu malého potoka. Obklopují nás rudě zbarvené skály bohaté na železo. Hory jsou tvořeny krevelem (Fe_2O_3). Proto jsou zdejší kameny

velmi těžké. A nedaleko se nacházejí jedny z největších dolů na železnou rudu na světě. Údolí se nám moc líbí, navíc slunce ho zrovna celé osvětluje. Také tady tu roste hodně zeleně a ještě procházíme okolo několika malých kaskád. Vidíme pěkné motýly a několik malých ještěrek. Na setkání dvou kaňonů, zahýbáme do bočního kaňonu k tůni Circular Pool, která je na konci tohoto kaňonu. Na rozdíl od Fern Pool zde není vodopád. Voda vyvěrá přímo ze skály. Tůň je menší a voda je překvapivě velmi studená. U vody je několik nezvykle žlutě zbarvených kamenů. Vynecháváme koupání a vracíme se nahoru zpět k autu.

Autem popojedeme asi 30km k vodopádu Kalamina Falls. Kousek sejdeme dolů do údolí a podíváme se na vodopády. Jsou hodně malé s malým množstvím vody. Zajímavé je, jak padají po malých stupíncích skal. Také zde jsou skály, poskládané jako desky ve vrstevnicích na sobě. Z boku to vytváří hezkou texturu. Jdeme od vodopádů po proudu do Kalamina Gorge. Nejdříve procházíme vysokou trávou, kolem malých kaskád. Pak se najednou kaňon změní. Dno je téměř ploché a pokryté deskami kamene. Občas je rovná plocha hodně velká. Potok se různě prodírá mezi kameny a trávou. Několikrát přecházíme po kamenech na druhý břeh. Také jdeme několik desítek metrů přímo po okraji vody, po kamenných římsách. Občas se musíme i přidržet nebo trochu šplhat.

Postupně míváme několik větších ploch vody. Vybíráme si ve které se na cestě zpět vykoupe. Pár z nich je trochu zarostlých vegetací. Opět se dostaneme až na okraj vody a v dálce uvidíme skalní oblouk asi 8 metrů nad dnem kaňonu. Vypadá to, že se k němu nelze dostat. Rudé skály spadají kolmo až do vody, jako často v tomto parku. Nakonec to zkusíme po pravé straně, po římse nad vodou. Jde to a dostaneme se až pod oblouk. Zkusíme nahoru, a ono to za pomoci větví stromu jde. Procházíme obloukem a vidíme na druhou stranu. Parádní. Sestoupíme k vodě, kde je na břehu několik desítek kamenných mužíků od turistů, kteří překonali toto místo.

Cestou zpět se zastavíme vykoupat ve vybrané tůni. Voda je tam hodně studená, a tak plaveme jen chvilku pro osvěžení. Pak rychle ohrát a vysušit se na sluníčku. Vracíme se zpět stejnou cestou a ještě se ohlížíme zpět za krásnou krajinou.

Popojedeme dál na druhou, velkou oblast soutěsek a vyhlídek. Nejprve se jdeme podívat na dvě známé vyhlídky. Je to jen kousek od parkoviště. Oběd vynecháme, jen sníme pár sušenek. Z první vyhlídky vidíme trojvěžovou formaci skal a úzké soutěsky pod námi. Na tomto místě se setkávají 4 kaňony. Pohled je to opravdu skvělý. Na mapě je vidět, že skrz kaňony se dá i projít. Je třeba být ale vybaven na canyoning- tj. přilba, lano a úvazek. My půjdeme dolů, pak po cestě až kam to půjde a bude bezpečné. Přečetli jsme si varování, že po překročení určitého místa se nelze vrátit a musí se pokračovat až k místu setkání 4 kaňonů. Protože některé úseky se musí slanit, zůstanou pro nás části kaňonů nedostupné. Jako do prvního kaňonu zamíříme do Hancock Gorge. Uvidíme, zda i třetí dnešní kaňon bude zajímavý. První část prudce klesá dolů asi 80 výškových metrů po schodech. Na závěr sestupu je kovový žebřík na dno kaňonu. Pokračujeme po proudu a po chvilce vcházíme do nového světa.

Cesta se postupně ztrácí. Kaňon se zužuje natolik, že šplháme po skalách. Ty jsou rozlámány ve vodorovných deskách a vytváří tak pohodlné stupně. Slunce je stále vysoko a krásně nám svítí na cestu. Kolem několika menších tůní přelézáme pár těžších úseků. Najednou je tu úzká soutěska a na dně teče voda. Je to široké asi 1 metr. Pokud nechceme vodou, musíme rozepřít ruce a nohy a jako pavouk se posunovat dále. Však se také tento úsek nazývá „spider walk“. Pak jdeme opět po římse nad vodou až do posledního úseku, kde je větší tůň s ledovou vodou. Za ní je to již velmi obtížné lezení po skále, případně slánění potokem. Navíc se dá spadnout z větší výšky a tak to, ověšení foťáky, neriskujeme. Zřejmě by to šlo slézt i bez lana, ale chtělo by to prázdné ruce a velkou opatrnost. Zpět jdeme stejnou cestou a vše si znovu obdivujeme krásnou přírodu.

Nahoře se vzhledem k tomu, že ještě nejsou 4 hodiny odpoledne, rozhodneme pro další kaňon. Na začátku není tak hluboký a sestup dolů tak příkrý. Jdeme po pohodlné cestě, lehce porostem zarostlým údolím. Postupně se však stěny přibližují a kaňon prohlubuje. Přejdeme první těžší úsek po římsách, ale to už dnes známe. Pak se soutěska uzavírá a za menším bazénkem s vodou je najednou jen úzká průrva. Dole opět teče voda, a v ní kluzké kameny. Musíme jít opatrně po okrajích. V jedné z tůní Petr zahlédne hada. Má asi 50 cm a světlou barvu. Už tady není slunce a tak je pomalý, ztuhlý chladem.

Procházíme úzkou průrvou níže a čeká nás další překvapení. Abychom se dostali dolů k pěkné tůni, musíme sestoupit po kluzké skále kolem zábradlí. Poslední dva metry potom po zvěšeném laně s uzly. Celkem dobrodružné. Od tůně se dále musí pouze vodou. O kousek dál je opět těžší lezení. Otáčíme se a jdeme zpět. Šplh po laně nahoru byl také pěkný. Ještě se dohodneme, že projdeme údolí dál a vrátíme se po horním okraji. Ještě jednou odbočíme na vyhlídky. Skály jsou těsně před západem slunce pěkně vybarvené. Dnešní den byl jedním slovem skvělý. Prošli jsme 4 soutěsky. Každá byla trochu jiná, každá něčím zajímavá a také se postupně zvyšovala náročnost cesty.

V kempu zastavujeme se západem slunce. Vybrali jsme místo s lavičkou a tak nemusíme vše tahat z auta. Jsme všichni hodně unavení z celodenního chození a šplhání, a také notně hladoví. Jako první pomoc poslouží polévka z prášku. Pak už pořádná porce těstovin a výborné bílé víno. Dnes budeme určitě spát dobře.

Ujeli jsme 82 km. Stav tachometru je 61359 km.

Pondělí 12.9.2005

Sotva vylezeme ráno ze stanu, hned obdivujeme barevné červánky, které jsou vybarvené úplně do ruda. Je tepleji než včera +11°C, a je to opravdu znát. Po snídani odjíždíme do Knox Gorge. Z parkoviště sestoupíme na dno kaňonu a pak postupujeme po proudu. Ze začátku je kaňon poměrně široký, ale postupně se zužuje až do místa, kde se potok valí dolů úzkou průrvou. Projdeme jen začátek průrvy, ale dál to vypadá nebezpečně, proto se otáčíme nazpět. Petr si dnes nezapomněl stativ, tak toho hned využívá. Cestou nahoru v prudkém

stoupání ztratíme správnou cestu, ale nezabloudíme, jen si cestu trochu prodloužíme. Měli bychom jít úzkou strží nahoru, ale my odbočíme do strany. Ještě se krátce zastavíme na vyhlídce nad kaňonem, ze kterého jsme právě vylezli, a jedeme dál.

Další zastávkou je soutěska Hamersley Gorge. Je daleko od ostatních údolí, která jsme zatím viděli, a je tudíž úplně jiné. Skálám nedomínuje tmavě červená, ale spíš tmavě fialová. Navíc je zde spousta žlutých a bílých pruhů. Skála je poskládána do různě se vlnících pruhů. A potok na dně soutěsky se prodírá šedou skálou. Neuvěřitelná hra barev. Jdeme podle vodopádu a kaskád proti proudu, kde se má nacházet zajímavost Grotto, která je údajně velmi hezká. Podle mapy to vypadalo, že Grotto je jen kousek od kaskád. Jdeme asi 20 minut podél potoka, ale nikde nic neobjevíme. Grotto nám zůstalo skryto. Zato jsme šli po různobarevné skále a procházeli hustým porostem okolo potoka.

Vracíme se zpět do hlavního údolí. Převlékáme se do plavek a jdeme do tůně. Voda je studená a plná rybiček. Zkoušíme potápěčské brýle a šnorchl. Je zde ale moc velká hloubka a nevidíme až na dno. Plaveme po proudu asi 5 m širokou soutěskou. Tato tůň je nejdelší v Karijini. Konec je v nedohlednu. Po chvíli plaveme zpět, protože nám je zima. Chvilí se ohříváme na sluníčku, sníme sušenky, nakrmíme rybičky a jdeme nahoru zpět k autu.

Čeká nás asi 200 km po prašné cestě, která je kvalitní a v dobrém stavu. V jednom úseku je podél cesty spousta rozkvetlých květů rostliny jménem Sturt desert pea. Má krásné, velké červené květy, které jsou často vidět na pohledech. Nejprve vidíme pár rostlinek, pak kolem silnice i celá seskupení. Kolem čtvrté přijíždíme do parku Millstream. Zajedeme do kempu Deep Reach Pool, hned vedle řeky. Stavíme stan a jdeme se vykoupat. Voda je teplejší než v Hamersley Gorge a příjemně nás osvěží. Stan i stolek s židličkami máme hned vedle řeky. Večeři vaříme i jíme, po dlouhé době, ještě za světla. Táta má dnes 60. narozeniny a tak si otvíráme láhev kvalitního vína, kterou jsme koupili pro tuto příležitost. Pod oblohou plnou hvězd popijíme víno a jdeme pozdě spát.

Dnes jsme ujeli 270 km. Stav tachometru je 61629 km.

Úterý 13.9.2005

Nikam nepospícháme a ze stanu vylézáme až po svítání. U řeky je krásné ráno a při snídani se necháme ohřívat stoupajícím sluncem. Na prvním místě se zastavíme na vyhlídce. Je na skále nad řekou. Vidíme asi půlkilometrový úsek řeky. Dole jsou občas palmy a všude přítomné eukalypty. Je tam také jeden přítok. Pokračujeme k návštěvnímu centru. To je předěláno s bývalé farmářské usedlosti, a je tam i vystaveno pár předmětů z časů farmy.

Hned u parkoviště se pase několik klokanů. Je tam jeden velký rudý klokan, ale ten se hodně bojí a utíká. Další klokani se tolik nebojí a chroupají trávu pár metrů od nás. Mezi trsy pouštní trávy pobíhají dvojice spinifexových holubů. Vždy jsme je viděli na nástěnkách v národních parcích, a teď je tu máme i na živo. Dokonce vidíme jak se předvádí sameček před samičkou.

Vyrazíme v sandálech na asi 1 km dlouhý okruh po prostoru bývalé farmy. Nejprve se prochází lesíkem s palmami a eukalypty. Teče tu několik potůčků, které kdysi sloužily pro zavlažování. Jsou v nich i ryby. Dojdeme až k nádrži plné leknínů. Hodně jich teď kvete. Tato nádrž je vlastně prameniště. Na konci u budov si prohlédneme starou kuchyni a stroj na vrtání studní. Pohodová a nenáročná vycházka. Nabíráme si nějakou vodu do lahví a jedeme dál.

Po cestě s mnoha zákruty se dostaneme k dalšímu ramenu řeky, kde bychom se rádi vykoupli. Chvilí jedeme podél potrubí na vodu. Zřejmě z řeky Fortescue, u které jsme byli již v Karijini, berou vodu pro nějaké město. Dokonce přejíždíme brod. Jen vody je tam asi deset centimetrů, takže žádný problém pro našeho, pouští a prachem ošlehaného, Forda. Zastavíme v kempu na břehu Circular Pool. Kemp je mnohem menší. Také koupání zde není tak pěkné. Je to slepé rameno a voda není tak čistá. Na větvích stromů vidíme sedět jednu bílou volavku a kormorána. Ve vodě je spousta ryb. Ve větší hloubce zahlédneme i větší kusy. Odjíždíme z parku a vybíráme si nejkratší cestu k dálnici, přes hornické městečko Pannawonica.

Uháníme po pěkné prašné cestě. Je sice užší, ale zase na ní není téměř roleta. Ujedeme asi dvacet kilometrů a najednou nám divně zní kolo. Zastavíme a hned poznáme, že jsme píchli. Je to smůla, už nám chybělo jen pár desítek kilometrů na asfaltovou silnici a pak zbytek dovolené skoro samý asfalt. Musíme vše z kufru vyndat, abychom se dostali pod podlahu pro nářadí. Něco dáme do kabiny a zbytek ven. Zvedneme kolo a najdeme díru. Je příliš velká na jednoduchou opravu pomocí sady na opravu pneumatik, co máme sebou. Budeme muset dát rezervu. Ta je o něco užší než normální kolo a nemělo by se s ní jezdit rychle. Celá operace nám včetně dofoukání kola malým kompresorem zabere něco přes hodinu. Sbalíme věci a jedeme dál. Musíme jet opatrněji, jelikož máme nasazeno dojezdové kolo. Po cestě vidíme asi šestičlené hejno pštrosů Emu. Hodně rychle utíkají od silnice pryč. Konečně jsme na asfaltu a v městečku Pannawonica bereme benzín. Je tu o více jak 20 centů levnější než jinde. Také si dáme v bistru smaženou rybu s hranolky.

Již po pohodlné cestě míříme dále k moři a na jih. Volíme rychlost okolo 90 km/h, abychom náhradní kolo tak nenamáhali. Najedeme na dálnici, a bez větších zastávek uháníme dál. Podél silnice krásně kvetou kytky, chvílemi to jsou úplné barevné koberce. Nejhezčí byl červený pás z květů Sturt desert pea. Zastavíme na jedné pumpě. Je tam zatím nejdražší benzin, co jsme viděli – 1,74 za litr. Naštěstí máme skoro plnou nádrž. Ještě po cestě zahlédneme několik ještěrek. Hned uhánějí ze silnice. Krátkou zastávku máme u jedné písečné duny, aby Petr mohl udělat pár fotek. Těsně před západem slunce uhneme z hlavní silnice směrem na město Exmouth. Protože se nám nechce jezdit další dvě hodiny za tmy, odbočíme ke kempu v areálu farmy. Již za šera vybíráme místo na stan a stavíme opět pouze vnitřní. Snad to ve větru, který zde fouká, bude stačit. Večeří děláme jednoduchou, a pak už jdeme do spacáků.

Dnes jsme ujeli 445 km. Stav tachometru je 62074 km.

Středa 14.9.2005

Vstáváme těsně před svítáním. Venku je jasno bez jediného obláčku, docela teplo a už skoro nefouká. Snídani si dáme ve společné kuchyni, zabalíme a okolo osmé vyrážíme. Cestou k Exmouthu opět zahlédneme divoké emu. Cestou zkoumáme možnosti výletů v parku Cape Range. Nakonec se rozhodneme vyrazit na cca 8 kilometrový okruh s vyhlídkou na kaňony.

Odbočíme z hlavní silnice směrem do hor a jedeme do prudkého kopce po prašné cestě. Zastavíme na jedné vyhlídce. Jsou již vidět kaňony. Trošku jako malý Grand Canyon. Pomalu pokračujeme na konec cesty, kde je jen stará armatura z dob průzkumu těžby ropy. Odbočka k pěším cestám byla kousek zpět. Obouváme vysoké boty a hurá do krajiny. Fouká svěží vítr a je opět hezky. Nejprve jde cesta po náhorní plošině řídce porostlé keři a stromky. Ani bychom neřekli, že jsme v tropech a deset kilometrů od korálových útesů.

Po chvíli vidíme stádo zvířat. Odhadujeme zda jsou to krávy či ne. Nejspíš je to nějaké plemeno koz, ale hodně veliké. Utíkají hned pryč a shlukují se do těsného stáda. Po půl hodině cesty dojdeme k odbočce na okružní cestu. Krajina zatím moc zajímavá není, ale ke konci by měly být vyhlídky. A také že jsou. Přicházíme k okraji dalšího kaňonu. Jdeme až na kraj, a máme krásný pohled na několik kaňonů a různě erodované skály. Dole vidíme silničku, která vede po dně širokého údolí. Rozhlížíme se a svačíme. Stejnou cestou jdeme zpět. Výlet se nám líbil.

Dorazíme až do města. Těsně před ním poprvé vidíme na značce pštrose emu. Asi jich tady bude hodně. V informačním centru vyzvídáme o šnorchlování a také, kde tu mají opravy pneumatik. V doporučené opravně nám potvrdí mechanik naše podezření, že poškození je velké a nepůjde zalepit. Bohužel nemá náš rozměr na skladě. Zkusíme druhý servis a tam náhradní pneumatiku mají, ale stojí 240 AUD. Měla by se přitom dát sehnat pod 200 AUD. Zkoušíme volat do servisu v dalším větším městě a nakonec tam objednáme 2 pneu za 195 AUD s tím, že za dva dny přijedeme. Naše rezerva tak musí ještě nějaké ježdění vydržet.

Kolem obrovských stožárů komunikačního centra námořnictva se blížíme k severu poloostrova. Tam se podíváme na maják, vyfotíme si první útesy a obracíme se na jih po západním pobřeží. U cesty dvakrát uvidíme emu. Značka nelhala. U vjezdu do parku zjišťujeme, že skoro všechna místa v asi deseti kempech jsou obsazená. To je poprvé, co máme problém s místem. Nakonec nám najdou místo v kempu hodně na jihu, a není jako jediný přímo u moře. No hlavně, že ho máme.

Spěcháme tam zabrat místo a také ještě trochu zaplavat v moři. Velký vítr dnes bude asi problém. V Kempu jen stan rozložíme na zem, zatlučeme dva kolíky a spěcháme k moři. Fouká tam opravdu hodně, a vlny jsou už za vnějším útesem. Když už chceme jít do moře ostatní turisté volají, že plave žralok. Po chvíli hledání ho vidíme. Plave ve směru vln, v hloubce asi jedem metr. Odhadujeme, že má pod 2 metry. Za chvíli jdeme vyzkoušet šnorchlování. Pavel si vezme až druhé brýle, které mu sedí lépe. Máme málo času, tak jen proplaveme kousek

od břehu a vidíme pár rybiček. Už se těšíme na zítra, na pořádné korály a rybky. To tu všude slibují. Také by měly být vidět želvy.

Ještě před západem slunce popojedeme k Yardie Creek Gorge. Je to úzký kaňon mířící přímo do moře. Při vyšším přílivu do něj nateče mořská voda a zůstává tam. Měli by tam být vidět malí skalní klokánci. Tak je snad zahlédneme. Také tam končí asfaltka a dále dolů je prý dost rozbitá, písečná a prašná cesta. No, my tam s rezervou nepojedeme. Jdeme asi půl hodiny po horní hraně kaňonu a vyhlížíme klokánky. Žádné nevidíme, ale skály jsou večerním sluncem pěkně osvětlené. Zato táta přehlédne klokana přímo na cestě a málem o něj zakopne. Ten vystartuje snad 2 metry před ním.

Vracíme se zpět a zahlédneme další klokany. Je to druh Euro, který jediný spásá ostrou pouštní travu spinifex. Najednou se v křoví něco pohne. Při bližším pohledu je vidět ježura. Naše první ve volné přírodě. Vypadá nádherně a navíc řape na osvětlené kameny. Není moc rychlá, a tak ji můžeme pozorovat a fotit. Ostny se ve večerním slunci krásně třpytí. To nám vynahradí schované klokánky. Podle informací by zde mělo být hodně klokanů, a poblíž parkoviště se to ukazuje. Pozorujeme jich postupně asi pět. Také už zapadá slunce. Vidíme ho krásně přes ústí kaňonu.

Autem jedeme pomalu a dáváme pozor na klokany. A děláme dobře. Během deseti kilometrů cesty do kempu vidíme podél silnice přes 50 klokanů. Někteří stojí přímo na krajnici, jako by čekali na přechod silnice. Dvakrát stojí klokan přímo v silnici. Musíme skoro zastavit a zatroubit. Také nám několikrát přeběhne klokan přes cestu, pár metrů před námi. Nakonec jsme si užili pěkné safari.

V kempu stavíme stan. Podaří se nám pěkně zatlouci 3 kolíky, jeden však nejde vůbec. Stavíme auto blízko stanu jako větrnou clonu. Poslední roh stanu přiděláváme pod autem ke kolíku, zatlučenému do měkčího mraveniště, asi 4 metry od stanu. Ještě vyztužujeme odolnost proti větru provazem od vršku stanu k autu. Vaříme si v závětrí stanu rýži s thajskou omáčkou a posloucháme šumění oceánu.

Ujeli jsme 260 km. Stav tachometru je 62334 km.

Čtvrtek 15.9.2005

Těsně po půlnoci nás budí silný vítr, který lomcuje naším vnitřním stanem. Nenatáhli jsme totiž tropiko. Krátká kontrola venku ukázala, že všechny kolíky i šňůrky drží, ale vítr změnil směr, takže auto už nefunguje jako větrný štít. Nechce se nám v noci přeparkovat a snažíme se usnout i v klepajícím se stanu. Petr s Pavlem si po chvíli berou špunty do uší. Nakonec stan do rána úspěšně vydržel.

Ráno nás nedaleko stanu vítal zvědavý klokan. S obtížemi balíme ve větru stan, a před osmou vyrážíme. Nejprve si zarezervujeme místo v jiném kempu na severu. Rezervace ale platí jen hodinu, tak tam musíme jet a místo zaplatit. Při té příležitosti nabereme vodu do zásoby, z kohoutku u místního pramene. Zaplatíme kemp a vracíme se kousek na jih na šnorchlování.

Budeme v zátocce Turquoise Bay. Jsme zde první a máme celou pláž pro sebe. Hned jdeme do vody šnorchlovat. Uděláme nejprve jen krátký okruh nedaleko břehu. Vidíme pár korálů a barevné rybičky. Pavel zahlédne želvu. Postupně se střídáme o dvoje věci na šnorchlování, a troufáme si dále od břehu. Tam je korálů víc, a mezi nimi také větší množství rybek. Máme pocit, že každé další šnorchlování je lepší. Vidíme více různorodých korálů a více druhů rybiček. Kromě nejrozšířenějších černobílých rybek, jsou tu i různé druhy se žlutou barvou a velké, duhově zabarvené ryby. Druhů jsme viděli určitě přes 30. Na břehu si nadšeně vyprávíme, co kdo viděl.

Po poledni si ve stínu dáváme oběd a na chvíli se natáhneme. Odpočatí jsme se přesunuli na vedlejší pláž, která je asi nejznámějším místem v celém parku. Protože zde je stálý proud podél břehu, stačí jít na jeden konec pláže, vlézt do vody a nechat se unášet zpět. My jsme zde v době nejnižšího odlivu, proud není moc silný a umožňuje nám lépe manévrovat. Na této pláži je více korálů než na předchozí. Navíc, díky odlivu, jsme jim blíže a jsou lépe vidět. Hloubka není nikde větší než 2 metry a viditelnost skvělá. Některé větší shluky korálů musíme obeplout, tak blízko hladině jsou. Vidíme další druhy rybiček a jsme nadšeni. Nakonec zahlédneme i menšího rejnoka. Rejdí v písku na dně a hledá potravu.

Okolo čtvrté se přesouváme na druhé nejznámější šnorchlovací místo, Lakeside. Je zde větší shluk korálů kolem kterého se dá plavat. Na místě nás čeká nemilé překvapení v podobě silného větru a vln. Přesto jde Petr s Pavlem do vody. Viditelnost ale není tak dobrá, protože vlny čeří písek ve vodě. Navíc vlna občas šplouchne trochu vody do šnorchlu, a hůře se plave. Asi 10 minut plaveme a objevíme i nové druhy rybiček. Třeba malé sumce nebo krabicovou rybu s maskovací barvou. Brzy se vracíme na břeh, aniž bychom se dostali k hlavní části korálů. Určitě i zde, za lepšího počasí, to bude hodně zajímavé. Vracíme se k autu a jedeme do kempu.

V kempu nejprve stavíme stan. Po včerejších zkušenostech dnes dáváme tropiko, a pečlivě natahujeme a upevňujeme všechny vypínací šňůry. Naštěstí jdou dnes kolíky zatloukat lépe, a dobře nám všechny drží. Snad bude stan odolávat větru lépe. Ještě za světla si vaříme večeři. Po večeři následuje obvyklé prohlížení fotek z dnešního dne, večerní hygiena a přesun do stanu.

Dnes jsme ujeli 67 km. Stav tachometru je 62401 km.

Pátek 16.9.2005

Vítr opět fouká silně a v noci změnil směr. Nás to však nerozhází, neboť se nejvíce hýbe jen vnější část stanu. Ta je navíc dobře vypnutá. Jen hluk větru trochu obtěžuje. Opět vstáváme chvilku před svítáním, okolo šesté hodiny. Auto si posuneme, aby nám stínilo vítr při snídani. Dáváme si výbornou konzervu tuňáka s chlebem a rajčata. Sbalení stanu je ve větru náročné. Ale vše zvládneme a před osmou už jsme na cestě.

První zastávka je vyhlídka na lagunou zarostlou mangrovníky. Mělo by tu být vidět hodně vodních ptáků. My bohužel vidíme v dálce jen dva kormorány. Na

ceduli si přečteme, že ptáci tu jsou hlavně při přílivu, kdy tady odpočívají. Nyní je odliv, tak snad příště. Popojedeme k další šnorchlovací pláži. Silný vítr a množství člunů u břehu nás od plavání odradí. Necháme dnešní porci rybiček na Coral Bay, kde by měly být korály také hodně blízko u břehu.

Ve městě Exmouth koupíme benzín, pár drobností, a také posíláme korálové rybky na pohledech. Pak už opět na silnici a dále na jih. Nyní míříme k rekreačnímu středisku Coral Bay. Tam nás čeká ještě jedno šnorchlování. Přijíždíme v poledne do střediska a dáváme si oběd. Posilnění se vydáváme na pláž. Musí se od parkoviště asi 500 m po pláži. Za rohem vidíme písek, a nedaleko od břehu i první seskupení korálů.

Hurá do vody. Přes 50 metrů od břehu je úplná mělčina, jen po kolena. A písek ve vodě krásně bíle svítí. Pak už začíná světle zelená voda s hloubkou do 3 metrů, a také korály. Nejprve opatrně plaveme v malé hloubce mezi skupinami korálů. Směrem do moře by, ve větší dálce, měla být velká seskupení korálů. Již po chvíli vidíme, že zdejší oblast bude opět v něčem jiná. Rybky jsou zde spíše větší a není jich tolik barevných. Zase je to tady korálová zahrada. Tolik druhů a tvarů korálů jsme zatím neviděli. Také dále od břehu je úplný korálový les, kde se korál táhne desítky metrů bez přerušení. Jen ve větší hloubce jsme od rybek trochu dál.

Na druhé plavání již tak daleko nejedeme. Přišlo nám, že nejvíce rybek bylo kousek od břehu, a také jsme tam k nim, díky mělčině, blíže. Když proplouváme kolem velkého korálu, najednou je vedle nás obrovské hejno malých ryb. Jsou tak 15 cm dlouhé a jsou jich tisíce. Proplouváme hejnem a rybičky jsou všude kolem nás, jen před námi se trochu rozestoupí. Táta opět viděl rejnoka těsně nad dnem. Vidíme několik dalších druhů ryb a všechny možné tvary korálů. Také je zde více mušlí zévy velké. Některé ryby je možné pozorovat i na mělčině, kam občas zajedou mezi korály. Zvláště jedna modrozelená ryba se pase na korálu hned u břehu, a je krásně vidět i bez brýlí. Plavání na mělčině, přímo mezi korály a rybami, se nám líbí nejvíce.

Chvíli lenošíme na pláži a nahříváme z vody prochladlá těla. Pofukuje jen mírný vítr, takže je to příjemné. Odhadujeme, že asi není nad +30°C a ohřívání těl nám trvá déle. Nasedáme do auta, a po osvěžení chladivou vodou s džusem z naší chladicí bedny, jedeme dál. Naším dnešním cílem je město Carnarvon. Po půl hodině jsme u dalšího milníku naší cesty. Přejíždíme podruhé obratník kozoroha a po třech týdnech opouštíme tropy. Nyní už asi noci a rána nebudou tak teplá.

Dojíždíme se západem slunce do města. Na okraji zastavíme v kempu a postavíme zatím pouze stan. Nemají zde kuchyň, proto se ve městě podíváme po něčem jednodušším k večeři. V supermarketu mají velký výběr ovoce, tak něco kupujeme. Za hodinu budou zavírat a zlevňují o třetinu pečené kuře. Je rozhodnuto! Ještě k němu koupíme bramborový salát, také se slevou, a jak se později ukáže, výborné bílé víno. V kempu v pohodě bez příprav večeříme.

Ujeli jsme 445 km. Stav tachometru je 62846 km.

Ráno po snídani jedeme do města dát namontovat dvě nové pneumatiky, které jsme si objednali. Píchli jsme tak nešťastně, že pneumatika nešla opravit. Nové pneumatiky včetně vyvážení a montáže stály 390 dolarů. Než nám vymění kola, jdeme se projít po městě. Projdeme se po nábřeží a vyzkoušíme místní veřejné záchody, o kterých psali v průvodci. Opravdu, vše je tam na tlačítko, včetně otevírání dveří a odvíjení toaletního papíru. Ještě nakoupíme zásoby a pak už vyzvedneme opravené auto.

Vracíme se do kempu, kde auto umyjeme. Už to bylo víc než zapotřebí. Také uklidíme v kabině a přebalíme věci. Okolo 11 vyrážíme na jih. Po téměř měsíci je zatažená obloha, a cestou nám dokonce asi půl hodiny prší. Naštěstí se ale směrem na jih počasí zlepšuje. Podél silnice se začínají čím dál více objevovat kvetoucí, barevné květiny. Odbočíme z hlavní silnice a vydáváme se na písčný poloostrov Peron, za dalším národním parkem.

První naše zastávka je v Hameline Pool, který leží na známé pláži Shell Beach. Tato pláž je tvořená z malých mušlí, a je několik desítek kilometrů dlouhá. V některých místech, postupem času a vlivem deště, mušle ztvrdly ve vápencové bloky, které se zde dříve těžily a používaly ke stavbě domů. Kolem lomu na mušlový kámen jdeme k moři. Na pláži lze také vidět kameny vytvořené činností bakterií, které obývají zemi už 190 miliónů let. Bakterie vstřebává usazeniny, a postupně jak roste vnitřní vrstvy odumírají a ztvrdnou na kámen. Živá je pouze tenká vnější slupka. Po krátké procházce si dáme ve stínu oběd. Počasí se zlepšilo na polojasno, ale není žádné velké vedro.

Pokračujeme do Denhamu. Cestou se stavíme na jedné duně, na vyhlídce na Shell Beach. V Denhamu jdeme do informací. Právě zavírají a nejsou moc ochotní. Prakticky nic jsme se tam nedozvěděli. Odbočujeme z hlavní silnice, a po prašné cestě dojedeme k bývalé usedlosti Peron Homestead. Tady začíná národní park chránící severní část poloostrova. Nyní je zde muzeum. Krátce si projdeme hlavní expozici, která se věnuje hlavně projektu nazvanému Eden. V místě kde se nacházíme má poloostrov šíji úzkou asi jen tři kilometry. Ochránci přírody v tomto místě vybudovali plot proti zvířatům zavlečeným zejména z Evropy, především kočkám a liškám, které decimují místní populaci malých savců a ptáků. Za plotem se pravidelně pokládají otrávené návnady, s cílem vyhubit všechny kočky a lišky a obnovit tak přirozenou populaci.

Hned vedle usedlosti začíná písčná cesta do parku. Podle doporučení upouštíme vzduch z pneumatik a zapínáme náhon na všechna kola. Cesta je hodně úzká, sotva na jedno auto. Naštěstí nikoho nepotkáme. Místy je písek hodně měkký a protáčí se nám trochu kola. Auto ale všechny nástrahy bezpečně zvládne a doveze nás až do kempu, který je přímo na břehu laguny Big Lagoon. Jsme zde úplně sami. Stavíme stan pár metrů od moře, a jdeme se projít po okolí. Slunce už je nízko nad obzorem. Vidíme v písku spousty stop různých zvířat. Se západem slunce vaříme večeři. Kolem nás proběhne malá myš. Nor jsme viděli v okolí hodně. Po večeři popijíme další chutné víno, ale nevydržíme dlouho. Venku je docela chladno. Teploměr sice ukazuje +15°C, ale fouká čerstvý vítr.

Dnes jsme ujeli 370 km. Stav tachometru je 63216 km.

Neděle 18.9.2005

Venku není moc teplo. Teploměr tvrdí, že dokonce pod +10°C, takže se nám z teplých spacáků moc nechce. Vylézáme až po východu slunce. Kousek od auta objevíme v noře kousek ocasu nějakého plaza. Vůbec se nehýbe, asi čeká až ho slunce zahřeje. Podle tvaru a velikosti usuzujeme na nějakou větší ještěrku. Po snídani (výborná rybí pomazánka) balíme věci a stan do auta. Půjdeme se projít podél břehu laguny a na duny. Ještě kontrolujeme ještěra. Je pořád vidět jen kousek ocasu.

Po břehu laguny jdeme směrem k vyšším dunám. Na břehu je spousta mořské trávy. V zálivu je jí obrovské množství. I to je jeden z důvodů, proč je oblast vyhlášena světovým přírodním dědictvím. Také vidíme některé zajímavé mušle. Hodně je jich dokonce napůl otevřených a ještě spojených. Místy tu rostou na břehu skupiny mangrovníků. Asi by se ještě podél břehu dalo jet kousek autem, ale už tu není žádná, alespoň částečně udržovaná cesta. Na několika místech vidíme začátky pískovcových skal. Opět je všude plno stop klokanů, hlodavců a plazů.

Za výběžkem vidíme, že „naše“ laguna pokračuje dál do jiného zálivu. Obejdeme mys přes dunu, a pozorujeme barvy vody a písku. Voda je zde hodně mělká, a tak je díky vypařování o něco slanější než v otevřeném oceánu. Proto zde také žijí zvláštní druhy zvířat. My vidíme pouze nějaké ptáčky a samozřejmě racky. V dálce na vodě pak nějaké kormorány. Vracíme se kousek přes duny mezi různými keři. Fotíme si pár květů a nakonec se vracíme zpět k autu. Ještěr už je bohužel pryč.

Zastavíme se znovu u usedlosti. Je zde několik set metrů hluboký vrt na vodu. Ta je díky tomu téměř +40°C teplá, a mají zde malý venkovní bazén. Jelik ož je větrno a není ještě moc teplo, rádi se do teplé vody ponoříme. Vracíme se zpět na asfaltovou silnici a míříme do malého resortu Monkey Mia. Je tam pěkná pláž, ale hlavní atrakcí jsou delfíni. Ti jsou zde již několik desetiletí krmeni rybami, a tak si zvykli denně připlavat až přímo na mělčinu u břehu. Nyní to již vše probíhá pod dohledem ochránců přírody. Delfíny krmí pouze dopoledne a jen trochu. To vše, aby zůstali dále schopni lovit a postarat se o sebe. Také se zde nesmí delfínů dotýkat, a taktu nejsou žádní cvičení delfíni.

Přijedeme na místo po 11 hodině. Zde se platí za vstup zvlášť, a náš pass do národních parků nemůžeme použít. Snad ještě nějaké krmení stihneme. Rangerka nám řekne, že krmí třikrát denně a dvě dopolední už proběhla. Posadíme se u pláže a doufáme, že ještě delfíni připlují. Na pláži se vyhřívá asi patnáct pelikánů. Lidí se nebojí a můžeme je fotit z blízka. Občas se protáhnou, včetně zobáku s vakem. Jinak spí se zobákem složeným mezi křídla a hlavou otočenou úplně dozadu.

Asi za dvacet minut Pavel vidí na mělčině stín. Pak i hřbetní ploutev. Je to delfín. Plave pomalu podél břehu k molu, kde se odehrává krmení. Naštěstí tu není obávaný dav několika desítek turistů. Je nás asi 25, a okolo deseti lidí si

troufne po kolena do vody. Delfín několikrát pomalu propluje kolem, jako by se předváděl. Vidíme ho krásně, v čisté vodě, asi 5 metrů od nás. Nakonec zamíří přímo k turistům ve vodě a do jednoho z nich lehce strčí nosem. Pluje asi 2 metry od nás, a je to parádní. Pak zamíří na moře na ryby.

Krmení nebylo, jelikož rangeři krmí pouze dospělé samice. Jde o to, aby si mladí delfíni nezvykli na ryby od lidí. Rangerka, která na břehu na turisty dohlíží nám prozradí, že šlo o mladou slečnu. Prý občas ráda připlave jen tak k lidem. Jinak zde mají asi 10 delfínů, kteří připlavou pravidelně a asi dalších deset, kteří občas. Některý den se jich objeví i pět najednou, někdy jen jeden nebo dva. Čekáme ještě hodinu, zda se nějakí delfíni objeví, ale už nepřiplavou. Pozorujeme tak alespoň kormorány jak se střídají při lovu, a létají ke břehu s potravou. Také, během čekání, k břehu přijedou dva výletní katamarány. Vidíme nakonec ještě tři delfíny lovit ryby asi 150 metrů od břehu. Občas dokonce vyskočí nad vodu. Ke břehu už žádný nepřiplave.

Ve městečku Denham doplníme palivo a dofoukneme kola zpět na předepsaný tlak. Ještě fotíme kostelík postavený z kvádrů z mušlí a pozorujeme tmavě modré pruhy vody, v jinak mělké vodě u pobřeží. Je to vybagrovaný kanál pro lodě do přístavu a rejda. Během cesty dolů po poloostrově se ještě zastavíme na dvou místech. Nejprve na Eagle Bluff. Vyhlídka nad skalami u moře je zajímavá. Na dřevěné lávce na útesu jsou informační tabule. Také je dole vidět mělký záliv. Mělo by být v něm vidět větší ryby, rejnoky nebo žraloky. A taky, že jo. Jeden pohyblivý stín se v dalekohledu ukáže být rejnokem brázdícím mělčinu. Jdeme až na konec cesty a při cestě zpět vidíme další stín. Tentokrát je to žralok plující podél břehu. Přes vodu vidíme bílé kopce soli, která se poblíž těží. Po cestě k silnici vidíme před námi většího ještěra. Zastavíme, ale foto nestihneme. Je přes půl metru dlouhý a rychle mizí v keřích.

Druhá zastávka je u Shell beach. Jdeme přímo na pláž a křupou nám pod nohama malé mušličky, jsou jich miliony. Bohužel fouká a voda není nejteplejší, takže koupání dnes vynecháme. Kousek dál je již zmiňovaný plot proti průniku šelem na poloostrov. Jdeme se k němu podívat. Je vidět, že je nový a dokonce elektrický. Vede několik desítek metrů do moře, až k hranici nejnižšího odlivu. Nahoře má přesah, aby nešel přelézt. Najednou je ve vodě další stín. Pouze 5 metrů od břehu pomalu proplouvá menší žralok. Z vody mu plutev nekouká, to je jen ve filmech. Ve vodě se drží těsně pod hladinou.

Vracíme se na hlavní silnici a uháníme dále na jih. Dnes přespíme na odpočívadle u dálnice, které je schváleno pro přespání a většinou je vybaveno jako jednoduché kempy. Během cesty zahlédneme na dálnici několik ještěrek. Také se více objevují různobarevné květiny a více stromů. Kupodivu to nejsou všude přítomné eukalypty. Dojíždíme již po západu slunce na odpočívadlo u řeky Murchison. Dostaneme se k ní opět zítra, v národním parku Kalbarri. Odpočívadlo je hned u břehu a je hodně velké. Již tady parkuje několik desítek karavanů. Najdeme ještě místo se stolkem. Zato kolíky téměř nejdou zatlouci, ani s pomocí sekerky. To včera do písku nám šly zarazit rukou, jak do másla. Večeři si děláme jednoduchou a díváme se na vycházející měsíc. Je pěkně zabarven do žluta. Nefouká vítr, tak snad bude klidná noc.

Dnes jsme ujeli 370 km. Stav tachometru je 63586 km.

Pondělí 19.9.2005

Vstáváme krátce po východu slunce. Je jasno a chladno, jen +7°C. Rychle se ale otepluje. Snídáme, balíme stan a vyrážíme do národního parku Kalbarri. Naše první zastávka je u vyhlídky Ross Graham Lookout. Vyhlídka není moc zajímavá, ale je zde nejsnadnější přístup k řece Murchison River, která je hlavní atrakcí tohoto parku. Jdeme k řece a obdivujeme rudé skály, které se zrcadlí v téměř nehybné hladině řeky. Zahlédneme i klokany a papoušky, ale jsou moc plaší a nenechají se vyfotit. Kousek od této vyhlídky je známá vyhlídka Hawks Head. Jmenuje se tak podle skály, která připomíná hlavu dravého ptáka. Tam už je pohled do kaňonu řeky zajímavější. Hned ráno nás otravují mouchy.

Vracíme se na hlavní silnici a po pár kilometrech odbočujeme, po písečné a prašné cestě, k zákrutu řeky nazývanému Loop. Kolem silnice kvete spousta keřů. Začíná jaro a některá místa jsou jako barevné koberce. Řeka tam vytváří 8 km oblouk. Na začátku a na konci je voda od sebe možná méně než 250 metrů vzdušnou čarou přes vysokou skálu. Na této skále je skalní most s rozpětím okolo osmi metrů, od kterého vede stezka podél řeky. Obouváme pohorky a vyrážíme na cestu. Je deset hodin, obloha bez jediného mráčku, bezvětří a teplo, určitě přes +25°C. Ideální podmínky nám kazí jen mouchy, které jsou zde mimořádně dotěrné a hojné. Každý máme kolem sebe bzučící houf, který útočí především na obličej a oči.

Cesta vede nejprve na vrchol kaňonu, kopíruje okraj útesu a nabízí výborné výhledy na údolí pod námi. To ještě zkrášlují velké trsy sytě žlutých květů. Kromě nich je zde spousta dalších kvetoucích rostlin, keřů a stromů. Barvy květů jsou nejčastěji bílé, žluté a fialové. Údolí řeky je zde už hodně úzké, ale stále by se dalo jít podél. To se také dá udělat jako vícedenní trek. Z výšky vidíme i několik divoké kozy. Asi po 3 km cesta klesá dolů k řece. Jdeme pomalu, protože hodně fotíme a kocháme se. U řeky si sedneme ve stínu eukalyptu a dáme si oběd. Teplo se pomalu změnilo ve vedro. Otravné mouchy nás už pořádně štvou. Ještě si fotíme krásného růžového papouška s chocholkou a jdeme dál.

Pokračujeme podél řeky po skalních stupních přímo nad vodou. Eroze vymlela do skal barevné vodorovné čáry různých barev. Míjíme několik bočních údolí, které se připojují k řece, ale v žádném z nich není voda. Ani řeka Murchison moc neteče a voda tam spíše jen stojí. Po dalších pár kilometrech je nám už vedro a Petr s Pavlem se jdou vykoupat do řeky. Voda je dost studená, a díky foukajícímu větru jsou i vlny. Kolem vidíme další kozy, které kdysi utekly z farem, zdivočely a nyní žijí volně v parku. Spásají trávu tak důkladně, že některé druhy klokanů v parku vyhynuly pro nedostatek potravy. Takže tu jsou vlastně škůdci. Pozorujeme jak šplhají po skalních stupních na druhém břehu řeky.

Koupel nás příjemně osvěžila a zbavila much. Ale ne na dlouho, za chvíli nás mouchy opět otravují. Naštěstí občas zafouká vítr, a mouchy dají alespoň na

chvíli pokoj. Kaňon řeky se více rozevívá, a my procházíme kvetoucími loukami, plnými květin. Parádní část cesty. Zkoušíme fotit zelené papoušky, ale jsou příliš plaší a vždy uletí. Cesta se mění z hliněné v písčitou a začíná pomalu stoupat do kopce, až se napojí u skalního oblouku zpátky na cestu k parkovišti. Fotíme si jinak osvětlený skalní most a směřujeme k autu, kde jsme po třetí hodině. Díky častým zastávkám a koupání se nám výlet protáhnul.

Autem popojedeme na další vyhlídku jménem Z Bend, podle zatáčky ve tvaru písmene Z, kterou zde řeka dělá. Vyhlídka nás moc nezaujme. Opět obdivujeme rozkvetlé keřiky a stromky. Dá se jít i dolů do kaňonu k řece, ale jsme už příliš unavení. Po písečné silnici se vracíme na hlavní asfaltku, po které pokračujeme až do městečka Kalbarri. Nejprve se zastavíme v informačním středisku. Zvažujeme výlet na kanoi, ale nakonec si to rozmyslíme, protože se jede otevřenou krajinou a ne mezi skalami. Podle reklam k prospektu vybíráme kemp, postavíme stan a jedeme nakoupit. S nákupem hodně spěcháme, abychom stihli západ slunce u místního skalnatého pobřeží. Jenže obloha se mezi tím skoro celá zatáhla a je jasné, že dnes žádný krásný západ slunce nebude.

Vracíme se za šera do kempu, a na grilu pečeme ryby. Jsou výborné s třemi druhy koření, a je jich hodně. K tomu navíc brambory s tatarkou a zeleninový salát. Dnes večeříme jako v restauraci. S plnými bříšky si prohlédneme dnešní fotky, nad mapou prodiskutujeme plány na příští dny, dáme si sprchu a jdeme spát. Venku se citelně ochladilo. Ještě že máme teplé spacáky.

Dnes jsme ujeli 158 km. Stav tachometru je 63744 km.

Úterý 20.9.2005

V noci začne pršet. Slibovali nám sice pěkné počasí, ale nevydrželo to. Občasné přeháňky jsou dost silné a hodně fouká vítr. Naštěstí máme stan na písku s trávou a kolíky krásně hluboko zaražené. Ráno se nám do občasných přeháněk moc nechce. Mezi nimi však vysvítá slunce. Rozhodneme se pro královskou snídani v anglickém stylu. Když už je v kempu taková pěkná kuchyně. Smažíme si vajíčka a na grilu opečeme slaninu. K tomu toastový chléb z toustovače. Samozřejmostí džentlmenů je čaj. Hodně a dobře se najíme a jdeme na místní atrakci, krmení pelikánů.

Na pobřeží už je pár lidí a tři pelikáni. Fouká silný vítr, a na moři vidíme obrovské vlny. Také nevěřícně koukáme na dva surfaře, jak uhánějí s větrem v zádech po zátoce. Postupně přibývá zvědavých turistů a také pelikánů. Obvykle připlachtí z pevniny. V silném větru jim stačí roztáhnout křídla a bez jediného máchnutí křídly plachtit ve vzduchu. Obdivujeme jak krásně svůj let řídí a přistávají na okraji vody. Po chvíli se objevuje i pár racků, Ti aby někde, kde je jídlo, nechyběli. Když přichází paní s kbelíkem ryb, tak jí pelikáni jdou naproti. Pak celá, asi desetičlenná skupina spořádaně čeká, když nám paní o nich vypráví. Krmení začne sama, a potom si můžeme také vzít rybu do ruky a hodit pelikánům. Chytat ze vzduchu jim moc nejde. Rybu pak musí sebrat ze

země, a to jim dlouhým zobákem také moc nejde. Toho využívají raci, a občas rybu ukradnou. Dorazí i jeden dravec a neostýchá se rybu ukrást. Představení končí právě včas. Přišla další dešťová přeháňka.

V kempu balíme stan a zbytek věcí, a začneme menší vyhlídkovou turistiku. První zastávka je ještě ve městě. Díváme se na mohutné vlny a na město. Počasí je hodně proměnlivé. Občas to vypadá, že bude hezky. Jenže pak se přelije přeháňka nebo mraky. Jedeme podél pobřeží a stavíme na Red Bluff beach. Je to kamenitá pláž a okolní útesy jsou zabarvené do červena. Moře doráží silně na pobřeží a vítr přímo burácí. Jen se podíváme a jedeme dál na vyhlídku nad útesem. Tam fučí ještě víc, a kapičky slané vody nám špiní objektivy. Vzduch má slanou příchut'.

Stavíme u cesty k Mushroom Rock. Dá se odtud jít, asi 2 km podél pobřeží, k další zastávce. Petr s Pavlem se tam vydají, a táta přejede s autem. Nejprve se sejde dolů k moři. Na jednom útesu je skála ve tvaru talíře na noze. Vzhledem k vlnám je to zajímavá podívaná. Občas přijde tak veliká vlna, že se přelije přes talíř Mushroom Rock. Pokračujeme podél útesů dále. Přijdeme až k další zastávce, Rainbow Valley. Zde vidíme na skalách vodorovné, různobarevné usazeniny. Jsou v nich navíc vertikální pískovcové sloupky. Myslíme, že nějaké krápníky. Informační tabule prozradí, že to jsou zasypané komůrky dávných červů. Písek se tam usadil a je tvrdší než okolní hornina. Počasí je stále nejisté. Občas zasvítí slunko, občas zaprší pár kapek.

Na další vyhlídce zrovna začne pršet. Jen jukneme, na ne moc zajímavá skaliska, a ujíždíme přeháňce. Celou cestu jsou nyní odbočky, jen kilometr nebo méně dlouhé, k vyhlídkám na pobřeží. Další v řadě je Eagle Gorge. Tam se díváme na špičky země, vybíhající do oceánu. Vítr snad ještě zesílil. Musíme s ním bojovat i při natáčení kamerou. Počasí se nyní více kazí, a prší. Jedeme na poslední zajímavé útvary na okraji moře. Máme štěstí, že se trochu vyčásí. Můžeme si prohlédnout Island Rock a Natural Bridge. První je skalisko, již erozí mořských vln, oddělené od pevniny. Druhé je oblouk v útesu, vybíhajícím do moře. Moře zde už ze stran obrousilo útes tak, že se spojilo. Začíná více pršet, a my docházíme k autu.

Opouštíme pobřeží a snad i špatné počasí. Pokračujeme obdělávanou krajinou. Dokonce občas vypadá jako u nás. Jsou zde dlouhatánské lány obilí a veliké pastviny. Také se objevují první obrovské koberce kvetoucích květů fialové barvy. Počasí je trochu lepší, a už skoro neprší. Vracíme se zpět na hlavní silnici a míříme do města Geraldton. Tam si koupíme nějaké jídlo a zajdeme poslat maily z knihovny. Podíváme se na známý kostel ve městě. Je postavený v byzantském stylu, a pro takové město je až velkolepý. Dokonce nám na něj na chvíli zasvítí sluníčko. Má obrovskou kopuli a je obklopen pěkným parkem. Celé město je velmi upravené a čisté.

Jedeme dál po pobřežní cestě. Občas přijde přeháňka a stále fouká silný vítr. V městečku Leeman vybíráme kemp. Je tam pěkná venkovní kuchyně i sprchy. Kemp je blízko moře, ale naštěstí obklopen stromy, a tolik tam nefouká. Stan si dáme na pěkný trávník, a máme ho blízko ke kuchyni. Vaříme si velkou večeři a spokojeni jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 329 km. Stav tachometru je 64073 km.

Středa 21.9.2005

V noci přešli jen dvě malé přeháňky, a stan je ráno suchý. Tak ho rychle sbalíme, neboť počasí je stále proměnlivé. V kleci v kempu mají několik druhů papoušků. Některé jsme ještě neviděli. Dáváme jim kousky jablka, to jim moc chutná. Po velké snídani míříme do menšího národního parku Lesueur. Zatočíme z hlavní silnice na boční prašnou cestu. Jsou tu jen značky, že začíná národní park, ale žádné mapy nebo značené cesty. To nás trochu překvapuje. Zatím ve všech parcích měli informační tabule a mapy. Hned začneme zastavovat. Krajina kolem nás je jako ozkvetlá zahrada. Na první pohled z auta to není moc vidět, ale stačí zastavit, a všude kvete spousta keřů a rostlin. Procházíme se podél silnice a objevujeme stále nové a nové květiny. Je jich tady snad ještě více druhů, než jsme viděli v soukromé botanické zahradě v Kalbarri. Je stále pod mrakem, ale sluníčko statečně bojuje a občas trochu zasvítí. Také vidíme celé louky žlutých nebo fialových květů.

Zpět na silnici se rozhodneme zajet na odbočku k jeskyním, v parku Drovers Caves. Měla by tam vést malá písečná cesta. Odbočku, která není kupodivu vůbec značená, nejprve mineme. Pustíme si satelitní navigaci, a při pomalé jízdě, objevíme úzkou písečnou cestu do křovisek. Zatočíme tam a hned zapínáme pohon všech kol a zpomalujeme. Cesta je pouze pro jedno auto, a na měkkém písku. Ve vyjetých koleích auto moc nejede. Zastavíme a upustíme tlak v pneumatikách. Hned se jede lépe. Po 3 km dojíždíme k jeskyni. Opět to není značeno, je tam jen rozšíření pro zaparkování. Sotva zřetelnou stezkou jdeme k jeskyni. Nad vchodem je řada velkých hnízd divokých včel a ty létají všude kolem. Krásně vidíme plástve a tisíce včel na hnízdech. Opatrně kolem nich sestoupíme do jeskyně. Trošku nás zklame. Je totiž pouze 15 dlouhá, a ani nevyužijeme baterky. Nejsou tu ani krápníky. Táta dostane žihadlo od jedné včely do ruky, ale skoro vůbec mu to nenateče.

Cestou na silnici se zastavíme ještě u jedné jeskyně, ale tam je hned u vchodu mříž. Je vidět, že právem. Je hodně strmá směrem dolů a náročná na slézání. Kolem cesty vidíme několik krásných trsů květiny Kangaroo Paw, což v překladu znamená klokaní tlapka. Ta je symbolickou květinou Západní Austrálie. Ve městě Jurien se zastavíme na svačině u nábřeží. Mají tam pěkný park a krásnou pláž bez velkých vln, s pískem a čistou vodou. Škoda, že není větší teplo. Určitě bychom se vykoupli. U benzinové pumpy bereme palivo a dofoukáme vzduch do pneumatik. Také kupujeme pečivo.

Další zastávkou bude park Nambung, a v něm známé útvary Pinnacles. Jsou to až 4 metry vysoké pískovcové věže, čnící z písku. Počasí se trochu lepší a vypadá to, že bude i občas sluníčko. Po poledni vjíždíme do parku a hned míříme do oblasti Pinnacles. Je to moc zajímavé. Jedeme po písečné cestě vinoucí se planinou, přímo mezi sloupy Pinnacles. Každou chvíli zastavíme a fotíme, nebo se jen tak projdeme. Po písečné planině je posázeno několik tisíc sloupů, od pár decimetrů vysokých, až po 4 metry. Mají různé barvy a tvary.

Některé jsou špičaté, jiné zakulacené. Občas vytvoří skupinu. Moc se nám to líbí, a dokonce na pár minut zasvítí slunce. Ptáme se na písčnou cestu podél pobřeží, směrem na jih. Ušetřila by nám vracení zpět na hlavní silnici. Je prý hodně rozbitá, a jde to po ní pomalu. Tak se rozhodneme zůstat na asfaltce. Zatočíme k moři a na lavičce si dáváme oběd. Ještě se zastavíme, abychom vystoupili na velkou písčnou dunu. Když na ni vyšplháme, jsme ohromeni do jaké dálky se táhne. Pozorujeme jak postupuje do vnitrozemí a pohlcuje keře na okraji.

Nyní už míříme do blízkosti Perthu. Rozhodneme se ještě cestou zastavit v parku Yanchep. Měla by tam žít menší kolonie koalů, kteří sem byli přivezeni z Victorie, a také zde lze vidět květiny a hodně klokanů. Projíždíme již hodně farmářskou krajinou, a objevují se i městečka. Civilizace se blíží. V parku jsme až po 4 hodině odpoledne. Hned si prohlížíme koaly. Mají pro ně velký přírodní výběh, a také by měli nějakí být volně v přírodě. Pozorujeme spící koaly a spoustu papoušků létajících kolem. Projdeme si zahradu s květinami a zajímavé fotíme. Také vidíme pasoucí se klokany. Pohodové místo, a pro obyvatele Perthu hodně navštěvovaná rekreační oblast. Ještě jednou se zastavíme u koalů. Tentokrát vidíme dva, jak se pasou na listech. Jedna maminka má dokonce na břichu malého koalu.

Dnes už dojedeme do blízkosti města a budeme mít zítra celý den na prohlídku. Doprava houstne. Začínáme projíždět předměstím. To je pro nás velký nezvyk. Tolik aut, domů a obchodů kolem nás. Zastavíme nakoupit si chlazené rybí filety na grilování. Jsme tam na poslední chvíli, protože všechny obchody zavírají již v 18 hodin. Za velkého šera sjíždíme asi 20 km od centra z dálnice, a podle cedule odbočíme ke kempu. I tady už je kancelář zavřená, a jsme obslouženi u večerního okénka. Ještě spěcháme do blízkého supermarketu koupit omáčku a kečup k večeři.

Stan stavíme na krásném trávníčku, poblíž vodní nádrže s kachnami a spoustou dalších ptáků. Dnes jsme si koupili čerstvé ryby. Pečeme je na grilu, a obzvláště žralok se povedl. Dáváme si zeleninový salát, a na oslavu narozenin čokoládový dort. Najedli jsme se co se do nás vešlo. Pozdním příjezdem se vše protáhlo. Také prohlížení spousty fotek květin z dnešního dne nám zabere nějaký čas. Jdeme spát až po 23 hodině. To je nejpozději za celé naše putování.

Dnes jsme ujeli 389 km. Stav tachometru je 64462 km.

Čtvrtek 22.9.2005

Ráno, poprvé během našeho pobytu v Austrálii, nebalíme stan, protože jsme si zaplatili dvě noci ve stejném kempu. Po snídani dáme vyprat špinavé prádlo a pověsíme venku na šňůry uschnout. Počasí nám není nakloněné, je tak +18°C a zataženo. Alespoň že neprší. Okolo půl desáté vyrážíme autem do centra. Jedeme po dálnici, a naštěstí nejsou žádné kolony.

V centru Perthu jsme za čtvrt hodiny. Chceme zaparkovat kousek od centra, ale všude je placené parkování. Nakonec necháme auto na parkovišti u

obchodního centra, kde to je sice jen pro zákazníky, ale v tom množství aut se snad ztratíme. Hned vedle je vlakové nádraží, z kterého popojedeme jednu stanici na nádraží přímo v centru města. V Perthu se snaží podpořit hromadnou dopravu tak, že v centru města se jezdí zadarmo. Kromě vlaku křižují městem tři autobusové linky, které jsou také zdarma. Nazývají se CAT (česky kočka) = Central Area Transport.

Z nádraží vyjdeme na pěší zónu, která je lemovaná obchody. Pomalu procházíme ulice a postupujeme směrem k pobřeží. Zastavíme se v několika obchůdcích a kupujeme suvenýry. V parku, nedaleko radnice, mají krásné bronzové sochy klokanů u kterých se fotíme. Na nábreží řeky Swan River je malé, nezajímavé přístaviště, vedle kterého se tyčí, architektonicky velice zajímavá, stavba jménem Bell Tower. Jedná se o skleněnou věž s křídly po straně, která vypadají jako plachty, ale zároveň celek připomíná labuť. Škoda jen, že při zatažené šedé obloze věž tak nevynikne.

Od přístaviště pokračujeme podél břehu řeky směrem z centra. Nábreží je krásně upravené, rostou tam palmy a jiné stromy kde je spousta papoušků. Potkáme i kormorána, který si na břehu řeky suší křídla. Procházíme kolem asi 100 m vysoké příhradové věže a nechápeme, že to povolili téměř v centru postavit.

Dojdeme až do parku Queens Park. Jsou zde jezírka s lekníny a kachnami, a také spousta rozkvetlých kytek. Některé z nich nádherně voní. Projdeme si park, vlezeme do červené „kočky“ a vrátíme se do centra. Procházíme další část pěší zóny a objevíme krásnou, úzkou uličku ve stylu středověku se spoustou malých ochodů. Na obou koncích je postavená zdobená vstupní brána. Z jedné obchodní pasáže zavoláme domů. Inzerují tam hotspot zdarma, tak se zkusíme připojit s notebookem. Po chvíli experimentování se připojíme na hotspot, ale internet stejně nefunguje.

Když vyjdeme ven z pasáže, čeká nás překvapení. Místo šedé oblačnosti je polojasno. Jdeme přes most jménem Horseshoe Bridge. Je ve tvaru podkovy a vede, přes hlavní vlakové nádraží, do severní části centra jménem Northbridge. Architektura je zde zcela odlišná. Dominují nízké domy se stříškou nad chodníkem. Je vidět, že toto je centrum nočního života se spoustou heren, barů a hlavně restaurací.

Obloha je čím dál tím modřejší, naše nálada jde hned nahoru, a rozhodujeme se vrátit ještě jednou do přístavu. Jedeme tentokrát modrou „kočkou“ až na nábreží. Bell Tower osvětlená sluncem proti modré obloze hned vypadá jinak. Děláme pár pěkných záběrů a kocháme se výhledy na město a nábreží, osvětlené odpoledním sluncem. U přístaviště si dáme rychlou svačinku a popojedeme, opět modrým autobusem, k zahradám nad městem. Nejprve musíme vyšlapat prudké schody od nábreží nahoru. Je tam spousta děvčat a žen, které schody chodí jako cvičení na formování těla. Schody jsou dost dlouhé, i nás výstup hodně zahřeje.

Procházíme se nad městem po Kings Garden. Projdeme několik vyhlídek na město a řeku. Jsou krásně vidět jak mrakodrapy v centru, tak Bell Tower a přístaviště. Blíží se západ slunce, a budovy ve městě jsou pěkně osvětlené. Také pozorujeme obytné komplexy na druhé straně řeky. Na okraji parku vede

dlouhá alej, lemovaná velkými eukalypty. Také zde běhá hodně sportujících obyvatel. Míjíme několik pomníků. Většinou s odkazem na nějaké vojáky. Největší je věnován Australanům, kteří bojovali ve druhé světové válce. Park se nám moc líbí.

Do centra se vracíme, zdarma červeným autobusem, již za mírného šera. Zaskočíme poblíž nádraží do supermarketu nakoupit maso na večerní grilování, a také něco dobrého pití. Na cestu si dáváme vynikající jablkový zákusek, posypaný hustě ořechy. Na nádraží máme štěstí, protože vlak jede za pár minut. Z parkoviště vyjíždíme hned na dálnici. Cesta z města až do kempu nám nezabrala ani půl hodiny. Dnes máme opět velkou večeři s grilovaným masem a zeleninovým salátem.

Dnes jsme ujeli 27 km. Stav tachometru je 64489 km.

Pátek 23.9.2005

Vstáváme kolem sedmé hodiny a nikam nespěcháme. Kolem stanu se pasou kachny a jedna dvojice se rozhodne, že bude trávit ráno s námi. Motají se kolem auta a stanu a čekají, zda dostanou nějakou dobrotu. Dnes bude táta odlétat z Perthu zpět domů. Vybalíme na plachtu z auta všechny věci, a třídíme a přebalujeme. Sbíráme vyprané oblečení ze šňůr a dáváme ho do tašky. Táta si balí své věci. Také se věnujeme větší hygieně. Odjíždíme směr město. Jedeme podruhé do Kings Garden Parku, který se nám včera moc líbil. Je polojasno, tak máme radost.

Parkujeme v malé uličce na začátku parku. Nejprve jdeme alejí vysokých eukalyptů, směrem k památníku padlým vojákům. Poté pokračujeme do oblasti botanické zahrady. Kolem kvetou různé květiny a stromy. Je to parádní. Zvláště některé stromy jsou úžasné. Také procházíme částí, kde kvete mnoho rostlin krásnými, velkými květy. Kéž by byly takové parky u nás.

Pokračujeme na Federal Walkway. Procházíme kolem skupinky baobabů. Na jednom sedí pěkný papoušek. V parku je jich hodně. Je to druh Ringneck parrot. Má zelená křídla, žluté břicho a tmavě modrou hlavu. Cesta se vine parkem k nejzajímavější části. Tou je vysutá lávka ve výšce až deset metrů. Těšíme se, že uvidíme papoušky zblízka, ale ti si lítají jinde. V půli cesty je visutý skleněný most s výhledem na město. Moc hezké místo. Zpátky se vracíme přes oblast s vodními nádržemi a potůčky. Zahlédneme kačenu s malými káčátky, jak plavou potůčkem dolů. Káčátka se vezou vodou, a máma na vše dohlíží z břehu. Jedna část zahrady je uzavřená a probíhá tam festival květin. V parku je také hodně turistů, hlavně asijského původu.

Další zastávkou bude přístavní město Fremantle. Je u ústí řeky Swan, protékající i Perthem. Popojedeme asi 20 km zástavbou a městečky kolem velkoměsta Perthu. Parkujeme kousek od centra, u kraje silnice kde se smí stát dvě hodiny. Je poledne, a my se jdeme projít směrem k přístavu. Fremantle je důležitý obchodní přístav, a již z auta jsme viděli dvě veliké, kontejnerové lodi. V přístavu pak vidíme loď na převoz aut. Nejprve jdeme normální zástavbou směrem k centru. Tam začíná pěší zóna a obchůdky. Je čas na oběd, a tak se

díváme po nějakém, nejlépe asijském bistru. Nějak nemůžeme nic objevit. Asi je to tím, že jsme na centrální ulici, a tam jsou jiné obchody.

Některé budovy kolem nás jsou v koloniálním stylu. Balkony a anglický vzhled fasád. Jdeme až k moři, ke kruhové budově z kamene. Byla to dříve věznice. Nyní je tam volně přístupné muzeum a také jedna z atrakcí města. Každý den v 13:00 zde vypálí signál z děla a spouští signální balón. Před sto a více lety se to používalo k synchronizaci hodin na všech lodích v přístavu. Ty pak, z rozdílu hodin tohoto přístavu a svého domácího času, určovaly zeměpisnou délku. Jsme tam náhodou včas, vyslechneme si vyprávění o signálech, a jsme svědky výstřelu z děla.

Cestou zpět narazíme na japonský sushi bar. Je tam pojízdňý dopravník s talířky a s různými sushi. Říkají tomu sushi train. Sedneme si a vybíráme jednotlivé talířky, a dle jejich barvy zaplatíme za konzumaci. Je to asi 2x dražší než jiné asijské bistro, ale zajímavé a dobré. Jdeme zpátky k autu a vyrážíme směr letiště. Opět dojedeme, díky Petrově bezchybné navigaci, v pohodě. Ani nikde není žádná zácpa. Táta musí nejprve na registraci a odevzdání zavazadel. Pak se půjde odbavit, a pak do letadla. Počkáme s ním než odevzdá zavazadlo a pak se rozloučíme. Dovolená se mu moc líbila, a má určitě skvělé zážitky.

Od letiště jedeme rovnou dále na jih. Chtěli jsme ještě zajet do jednoho malého parku, ale mají tam otevřeno jen do pěti, a tak to nestihneme. Podle doporučení Němce Andreho, kterého jsme potkali v Coober Pedy, jedeme do národního parku Yalgorup. Měl by tam být pěkný kemp v lese u jezera. Do kempu dojíždíme těsně před šestou hodinou, a moc se nám líbí. Je v lese, a místa pro jednotlivá auta jsou od sebe daleko. Vybereme jedno místo, kde jsme úplně v lese a nikdo kolem nás není. Navíc zde máme ohniště a kolem dost suchých větví na topení.

Nejprve stavíme stan, a pak se jdeme podívat k jezeru. Tam bohužel není moc hezká vyhlídka. Fouká tam a je zima. Pak jdeme nasbírat do lesa dřevo, než bude tma. Vidíme pěkné, velké klokany. Pár jsme jich viděli už cestou do kempu. Třeba nás nějakí ráno navštíví. S menšími problémy rozděláváme oheň. Chtělo to víc obyčejných papírů. Lesklý papír z průvodce po městě nechtěl hořet. Opékáme si párky, a k tomu děláme bramborovou kaši. Na obloze vidíme hvězdy, a jsme obklopeni lesem. Báječná pohoda.

Dnes jsme ujeli 207 km. Stav tachometru je 64696 km.

Sobota 24.9.2005

Probouzíme se zpěvem ptáků a svítícím sluníčkem. Venku je obloha bez mráčků, ale ranní zima. Je těsně pod +10°C, ale nám to tak nepřípadá. Po snídani naložíme auto a vracíme se na hlavní silnici. Jedeme hezkým lesem a zastavujeme u pěkných rozkvetlých keřů. Také zahlédneme jednoho hnědého klokana. Ten hned skáče pryč, jen se mu za ocasem práší. Popojedeme kousek do vesnice Preston Beach, která je na břehu Indického Oceánu a jdeme

se podívat na moře. Pláž mají pěknou, a parádně se tam lámou vlny do oblouku.

Jedeme dál po dálnici na jih. Z ní odbočíme směrem k moři a městečku Australind. Tam je nejmenší kostelík v Austrálii. Málem ho přehlédneme. Je menší než běžný dům a celý ze dřeva. Jsme překvapeni, jak je městečko velké. Asi tam bydlí hodně lidí co dojíždí do práce do blízkého Bunbury. Projdeme se kousek po nábřeží. U města je laguna jen s malinkým ústím do moře a navíc hodně mělká.

Ve městě Bunbury trochu bloudíme, než najdeme tu správnou pláž. Je tam centrum delfínů. Ti by zde měli být k vidění v blízkosti pláže. Jen je zde nekrmí, a tak tu nejsou každý den. Prohlížíme si zajímavé informace o životě delfínů a jiných mořských tvorů, a pak jdeme na pláž vyhlížet delfíny. Vstup do centra stojí 4 AUD, ale pokud se jde jen na pláž je to zdarma. Asi hodinku se touláme kolem centra a v mapě plánujeme další dny. Delfíni se bohužel neukážou. Nejsou vidět ani dál v zálivu. Škoda. Kolem poledne odjíždíme.

Zastavíme u městské pláže poblíž přístavu a jdeme se projít k majáku. Ten je štíhlý a nabarvený černobílými čtverci. Připomíná nám vojenskou raketu. Přímou u duny za pláží vidíme pod trávou schovaného ještěra Bobtail Scink. Je to ještěrka z rodu scink, a má hodně krátký a tlustý ocas. Obejdeme maják, a čtvrtí úplně nových domů se vracíme zpět. Na malém kopečku nad městem, obklopená novou zástavbou, je vyhlídková věž. Je z ní krásně vidět město a přístav. Viditelnost je super a tak pozorujeme i velkou nákladní loď plující podél pobřeží. Pak nás čeká velký nákup v supermarketu. Je zajímavé, že v Austrálii, na parkovišti u nákupních středisek, mají přednost auta před chodci. Chodce na to stále upozorňují cedule. Také jsme zjistili, že když se postavíme u přechodu pro chodce, tak nám nikdo nezastaví a musíme čekat my. Nákup nám zabere více jak hodinu času.

Kousek za městem si dáváme k obědu zakoupené grilované kuře. Pak se zastavíme v jednom golfovém klubu podívat, jak je to zde s hraním golfu. Mají zrovna turnaj, a tak hrát nemůžeme. Stejně bychom asi celé hřiště nestihli. Počasí je pořád krásné, nebe jen s pár mráčky. U moře fouká studený vítr, a tak většinu času jsme v kraťasech s mikinou. Dojíždíme až do národního parku Leeuwin-Naturaliste. Projedeme po silnici až nakonec k mysu Cape Naturaliste. U parkoviště se díváme na mapku s turistickými stezkami a vybíráme si okruh. Jdeme kolem majáku, který je stále v provozu. Jeho bílá barva pěkně kontrastuje s modrou oblohou. Procházíme pobřežní krajinou s nízkými stromy a keři. Fouká čerstvý vítr. U cesty najednou vidíme malou loučku plnou svatebních květů kala. Jejich bílé květy v okolní zeleni přímo září. Na mnoha místech kolem stezky kvetou květiny a keře. Opět vidíme několik druhů poprvé. Zatáčíme k moři a přímo k mysu Naturaliste. Jsou tam hezké skály a mořské vlny se tříští o břeh. V dálce vidíme skalní ostroh těsně u pobřeží.

Pokračujeme na vyhlídku, kde se prý dají pozorovat velryby. My zatím vidíme vlny v moři, jak se čeří na mělčině. Stojíme a pozorujeme střídavě mořskou hladinu a malé ptáčky s červeným bříškem. Pobřeží je moc pěkné, a břeh až k vodě zarostlý stromy a keři. Pozdní odpolední slunce všemu dodává barevný nádech. Najednou blízko u břehu něco ve vodě zahlédneme. Po zkoumání

dalekohledem zjistíme, že pozorujeme tuleně, plavajícího podél břehu na lov. Občas se vynoří několikrát za sebou a pak zase chvíli ne. Velrybu jsme bohužel neviděli. Vracíme se k autu, a přímo na cestě potkáme malého běžového hada. Už v pozdním dni není tak pohyblivý a můžeme si ho prohlédnout.

Pokračujeme autem na dvě vyhlídky přímo u moře. Fotíme zapadajícím sluncem vybarvené skály a divoké pobřeží s vlnami. Nechce se nám do blízkého městečka do velkého kempu. Zkusíme, při cestě od vyhlídky, najít nějakou odbočku do lesa. U první je cedulka, že se nesmí kempovat. Pak, o kilometr dál ve vnitrozemí, je malinká odbočka bez cedulky. Asi po třiceti metrech od silnice, za několika keři a stromy, je pěkné místo na stan i auto. Rozhodneme se zde zůstat. Je tu rovina, klid a kolem krásné kvetoucí keře a kaly. Moc se nám tu líbí a měli bychom mít klid. Jsme v lese kde nefouká, a poté co se setmí je úplný klid. Jen chvilku v dálce zpívají (chechtají se) ledňáčci kookaburry. Hvězdné nebe nad námi slibuje perfektní kempování

Dnes jsme ujeli 181 km. Stav tachometru je 64877 km.

Neděle 25.9.2005

Ráno nás svým zpěvem – chechotem vzbudily kookaburry. Venku je polojasno a mírný vítr. Snídáme čokoládovou buchtu a čaj. Pavel přímo kolem nás napočítal osm druhů květů. Ještě před osmou vyrážíme na vyhlídku Sugarloaf Rock, kde jsme byli včera večer. Dnes je ale skála krásně nasvícená sluncem. Cestou si fotíme dopravní značku, která varuje před přecházejícími trekaři a obsahuje člověka s batohem a holí.

Přejíždíme autem o kus dál, kde se na pobřeží nachází skály Canal Rocks. Než tam dojedeme zatáhne se obloha a zůstane zataženo až do večera. Cestou fotíme trsy kvetoucích kal a také kookaburru. Jdeme po dřevěném mostu, přes průrvu mezi skalisky, kudy se valí voda jako kanálem. Nejprve se naplní příchozí vlnou a za chvíli po opadnutí se vrací zpět. Zde bych plavat nechtěl. Pozorujeme tříštící se vlny a kolonii racků. Jdeme se podívat i na další menší kanály. U jednoho objevíme malou blowhole, což je tunel ve skále, kudy při dostatečném tlaku stříká voda. Když přicházíme, vidíme malé gejzíry. Pavel se je pokouší natočit, ale jako naschvál zrovna nejsou ty správné vlny. Pak se ještě vrací, když to vypadá na lepší vlny. Až třetí velká vlna se žene tunelem a gejzír Pavla ohodí vodou. To bude pěkný záběr.

Další zastávkou je vodopád Quininup Falls. Viděli jsme jeho fotku v našem průvodci a moc se nám líbil, proto jsme se rozhodli tam vydat. Neměli jsme pořádnou mapu parku a tak bloudíme. Ještě že máme s sebou satelitní navigaci. Pomocí GPS zjistíme, kde jsme a najdeme tu správnou cestu. Zarazí nás, že na žádné ceduli, ani na silnici ani u pěší stezky, není zmíněn tento vodopád. Obecně v tomto parku mají značení špatné. Vydáváme se po trase Cape to Cape, která spojuje dva mysy v tomto parku a měří 130km. Hned na začátku vidíme hejno delfínů jak dovádí ve vlnách. Asi po půl hodině tušíme, že bychom měli odbočit. Ptáme se dvou kluků s velkými batohy jestli nemají

podrobnou mapu. Mají, a když zjistí, že jsou poblíž vodopádů, tak se k nám přidají. Za deset minut jsme u vodopádů. Jsou moc hezké. Škoda, že nesvítí slunce. Dole pod vodopády kvetou velké kaly. Vodopády se skládají z více kaskád. Po úzké pěšince se podíváme i na horní, menší vodopády.

V podrobné mapě na počítači jsme objevili, že kousek od parkoviště, na druhou stranu od vodopádů, je jeskyně. Jdeme se tam podívat. Nevede tam ale žádná udržovaná stezka, a tak se musíme prodírat křovím. Pavel objeví v křoví velkou ještěrku. Je černo šedá a má nějaké ostny. Projdeme kolem pěkného jezírka kousek pod jeskyní, a pomalu se prodíráme pod převis, kde tušíme jeskyni. A tušíme správně. Jeskyně není ani velká ani hluboká. Je dobře přístupná, protože má písčité dno. Svítíme si čelovkami ale moc toho není vidět, protože mají slabé světlo. Zkusíme pár fotek a vyjdou moc pěkně. Projdeme asi 30m jeskyní a objevíme druhý vchod kudy vylezeme. Je to nenápadná díra v zemi pod keřem, kterou bychom jinak určitě přehlédli.

Od přírodní jeskyně míříme k jeskyni Calgardup Cave, která je ve správě CALMu, což je organizace, která se stará o národní parky v Západní Austrálii. Tato jeskyně nemá umělé osvětlení, pouze jsou tam schody a chodníčky. V ceně vstupného je půjčení helmy a silné svítilny. S velkými svítilnami je to lepší než v první „divoké“ jeskyni. Jsou tu dvě křídla, každé je asi 130m dlouhé. Jeskyně je tvořena do značné části pískovcem, a vápencových krápníků je tam k vidění jen pár. I tak se nám to moc líbí. Chodí se tam bez průvodce, a tak můžeme v klidu obdivovat a fotit vnitřek jeskyně.

Z jeskyně jedeme do kempu, který leží v lese nedaleko jeskyně Lake Cave. Vidíme, že místa je tu dost. Ani nestavíme stan abychom nějaké místo zabrali. Jdeme, ještě než bude večer, na pobřeží na krátký výlet. Opět jdeme po části Cape-to-cape treku. Tato část prý patří k nejhezčím úsekům. Cestička se vine mezi rozkvetlými keři a nabízí krásné výhledy na pobřeží. Škoda, že nesvítí sluníčko. Po 45 minutách to otáčíme a jdeme zpět. Když dojdeme k autu tak se dírou v mracích na chvíli ukáže slunce.

Vracíme se do kempu. Na vybraném místě stavíme stan a uvaříme večeři. Když dojídáme večeři, začne lehce poprchávat. Než umyjeme nádobí déšť zesílí. Stihli jsme to jen tak - tak. Přesuneme se do stanu, kde si prohlédneme dnešní fotky a napíšeme deník.

Dnes jsme ujeli 105 km. Stav tachometru je 64982 km.

Pondělí 26.9.2005

Pavel dnes vstává dříve, udělá snídani a hned ho přivítá duha. Přežene se menší přeháňka, a proto raději snídáme pod střechem u grilů. Je proměnlivé počasí, od drobného deště až po skoro jasno. V půl osmé přijede ranger vybrat peníze za kemp. Už jsme mysleli, že tu budeme zadarmo. Chceme jít hned ráno do nedaleké jeskyně Lake Cave, kterou ale otvírají až v devět. Tak se jdeme na chvíli projít po okolí kempu. Kolem proletí několik ledňáček kookaburra. Také vidíme námluvy páru černobílých ptáků. Narazíme na pěknou

cestu, která vede po hřebeni porostlém nižší vegetací, takže nabízí pěkné rozhledy. Máme štěstí i na počasí. Na chvíli se hodně protrhá oblačnost a nebe je víc modré než bílé.

Kolem deváté se vracíme ke stanu, který mezi tím oschnul. Zabalíme stan a jedeme do jeskyně. Původně jsme chtěli využít dobrého počasí a jet na pobřeží, ale počasí se, během chvíle, zhoršilo. Jedeme tedy k Lake Cave a zjišťujeme, že první skupina jde do jeskyně v 9:30, což je za tři minuty. Vchod do jeskyně je velmi úzký, a nachází se na dně hluboké a široké propasti. Musíme jít přes 300 schodů dolů. Tato jeskyně je nejlépe vybavená z těch, které jsme zatím viděli. Kromě pochůzných plošin je zde i elektrické osvětlení. Je naprogramováno na světelnou show, kdy se jednotlivá světla, která mají různé barvy postupně rozsvěcí a zhasínají. Vlastní jeskyně je poměrně krátká, sotva 100 m, a ne moc široká. Krápníky zde mají ale nádherné. Zvláště pak dva sloupy, které se odrážejí v jezírku, jsou úžasné. Voda teče většinu cesty, pod zemí. Proto název Lake Cave. Prohlídka trvá asi půl hodiny. Asi polovinu času zabere světelná show, která nás zaujala. Trochu nás zklamala malá velikost jeskyně. Na několika místech vidíme přímo jak kape voda a vzniká tak krápník z usazenin. Také zahlédneme na krápníku pavouka.

Po návratu si v informačním centru prohlížíme výstavu o jeskyních a souvisejících věcech. Je to zajímavé, zvláště popisy vyhynulých zvířat, jejichž pozůstatky se našly v australských jeskyních. Od jeskyní jedeme dále na jih po Cave Road. Z té zahýbáme na lesní cestu, která vede přes Boranup Forest. Silnice není asfaltovaná, ale je poměrně kvalitní. Vede přímo lesem mezi vysokými kari tree. Některé jsou i přes 50 metrů vysoké a korunu mají až na vrcholku. Vypadají majestátně. Po chvíli z ní uhýbáme na úzkou lesní cestu, která stačí sotva na jedno auto. Popojedeme k turistické značené trase, po které půjdeme na delší výlet.

Přezouváme se do pohorek a vyrážíme na nejvyšší vrchol Trig Hill (190m). Pro lepší navigaci jsme si koupili mapu, ale místní mapy nestojí za moc. Navíc v tomto parku prakticky neexistuje značení cest, s výjimkou dálkové trasy Cape-to-cape track, po které jdeme první úsek až pod vrchol. První část jdeme hustým lesem s vysokými karri tree. Další část už je otevřenější, s keři a menšími stromy, tak typická pro Austrálii. Trochu bloudíme než najdeme vrchol, protože nikde není žádná cedule. Navíc na mapě se píše, že na vrcholu je vyhlídková plošina, jenže na vrcholu po ní není ani stopy. Na vrcholu si dáme sušenky a jdeme jinou cestou zpět. Vede po bývalé lesní cestě, která sloužila pro těžbu dřeva. Tou byl původní les téměř vykácen, ale nyní, po desetiletí ochrany, už zase vyrůstá. Sotva ujdeme pár desítek metrů, přijde silnější přeháňka. Poprvé, za náš pobyt v Austrálii, nás přinutí nasadit nepromokavé bundy a pláštěnku na batoh. Asi po deseti minutách je po dešti a cestou k autu už neprší.

Nasedáme do auta a jedeme dál lesem na vyhlídku Boranup Lookout. Cestou se zastavíme v lese. V korunách mohutných stromů slyšíme mnoho druhů ptáků. Z parkoviště je vidět na lesy, moře a farmy, ale cesta na hlavní vyhlídku je uzavřená. Jsou dvě hodiny, a my si dáváme na lavičkách oběd. Sotva si

sedneme, začne pršet. Prší jemně, ale vytrvale. Rychle dojíme a jdeme se schovat do auta. Nad údolím se objeví již druhá dnešní duha.

Další zastávkou je zátoka Hamelin Bay. Počasí je jako na houpačce. Chvilí prší, chvilí svítí sluníčko. Jdeme se projít po pobřeží. Dojdeme na vyhlídkovou plošinu nad menším útesem, odkud je vidět na nedaleký malý ostrov. Místní pláž má krásně zbarvenou vodu. Je v ní několik odstínů zelené a modré. Také vidíme zbytky původního mola. Bylo používáno před 100 lety pro nakládku vytěženého dřeva. Dále jedeme přes město Augusta až na nejjižnější cíp, na mys Cape Leeuwin, na kterém je maják. Maják je krásně bílý a přes 50 metrů vysoký. Na skalnatém mysu se perfektně vyjímá jeho silueta. Zastavujeme kus od majáku a fotíme ho i se skalnatým pobřežím. Jdeme se projít až k majáku na skalisko, kde se stýkají dva oceány. Australané totiž nazývají moře mezi Austrálií a Antarktidou Southern Ocean. Hodně fouká a na pobřeží doráží vysoké vlny. Opět se přežene další přeháňka a vybarví za majákem nádhernou duhu. Když se vrátíme k autu, je další dvojité duha nad mořem. Dnes to byl díky aprílovému počasí duhový den.

Asi kilometr od majáku se zastavíme u více než sto let starého dřevěného kola, které kdysi pohánělo pumpu, kterou se čerpala voda pro obsluhu majáku. Za ta léta dřevo téměř zkamenělo vlivem usazenin z vody. Je už po páté hodině, a my opouštíme po dvou dnech národní park Leeuwin-Naturaliste. Původně jsme chtěli dojet až k Pembertonu, ale zdrželi jsme se výlety příliš dlouho. A tak dojedeme asi 30 km do kempu u řeky Blackwood River. Je to soukromý kemp v lese, s minimálním vybavením ve stylu bush kempů. Když platíme, ptáme se správce na počasí. Prý se má zhoršovat a víc pršet. Už teď jsou přeháňky častější a vydatnější. Chceme si uvařit večeři, ale přeháňky nás několikrát vyženou schovat se do auta. Nakonec vaříme a večeříme pod otevřenými zadními dveřmi. Děláme si fazole, protože jsou rychle hotové. Obohacené šunkou jsou vynikající. Jó hlad je dobrý kuchař. Po večeři se přesuneme do stanu. Podaří se nám pověsit velkou lampu ke stropu a máme ve stanu krásné světlo. Prohlížíme fotky a píšeme deník. Venku, jako naschvál, už vůbec neprší. Snad to vydrží co nejdéle.

Dnes jsme ujeli 94 km. Stav tachometru je 65076 km.

Úterý 27.9.2005

Těsně před svítáním nás opět budí zpěvem kookaburry. Ráno je podobné počasí jako večer. Přeháňka se střídá s projasněním každých 10 až 20 minut. Raději snídáme cereálie s mlékem přímo ve stanu. Když se na chvíli vyčásí, rychle balíme stan. Stejně je trochu mokrá. Pokračujeme v cestě směrem k lesům s vysokými stromy. Díky nepozornosti a chabému značení mineme naši odbočku na Pemberton. Zjistíme to těsně před městem Manjimup, kam jsme původně nechtěli jet. Alespoň tam bereme benzín, a rozhodneme se jet přes další město po silnici, která již vede lesem se stromy karri.

Charakter počasí se nemění. Typické aprílové počasí ve zrychleném podání. Slunce s deštěm se střídá tak 3x za hodinu. Přijíždíme k řece, přes kterou byl kdysi most, vybudovaný ze dřeva jednoho kusu stromu. Mají ho tam jako památku kousek od nového mostu. Na části kmenu stromu je, z prken a trámů, konstrukce samotného mostu. Ještě před mostem se na chvíli zastavíme u 4 vysokých karri stromů v řadě. Pojmenovali je 4 esa. Zrovna máme slunnou periodu, tak kromě focení jdeme na krátkou procházku lesem. Je zajímavé vidět mohutné stromy, jejich podrost a mladé karri stromy. Také vidíme fialově kvést popínavé, cizopasně květiny.

Poté jedeme do města Manjimup na menší nákup. Potřebujeme doplnit led do chladicí bedny a také maso na večeři. Dále pokračujeme asi 10 km za město, na první známý karri strom Diamond Tree. Tento strom, s vyhlídkovou plošinou na vrcholu, sloužil k včasnému odhalení lesních požárů. Nyní je přístupný veřejnosti, a dá se po něm vyšplhat do výšky přes 50 metrů. Cestu tvoří ocelové kolíky zatlučených ve stoupající šroubovici přímo ve stromu. Podél kolíků je, pro pocit bezpečí, ocelová síť. Cesta nahoru je spíše náročná psychicky než fyzicky. Jde to dobře, jen se nesmíme bát. Udělali jsme dobře, že jsme si vzali rukavice. Bez nich by mokré a studené železo stupaček pořádně studilo. Rozhled z koruny stromu je zajímavý. Vidíme na jedné straně nekonečný eukalyptový les a na druhé několik farem a pole. Cesta dolů je kupodivu úplně v pohodě. Sotva jsme dole, začne opět pršet. Tak zatím máme na počasí na našich zastávkách štěstí.

Pokračujeme k dalšímu vyhlídkovému stromu Gloucester Tree u města Pemberton. Opět, díky nedokonalému značení, trochu bloudíme, ale nakonec park se stromem najdeme. Zde se za vstup do parku platí, a u vjezdu je cedule, že se nahoru kvůli silnému větru nesmí. My ale neplatíme nic, protože zde platí naše permanentka na parky. Vjíždíme alespoň se podívat. Tento strom je sice stejný druh jako Diamond Tree, ale úplně jinak stavěný. Má totiž větve a korunu s listy již od půlky výšky kmenu. To není pro karri stromy typické. Ty mají většinou korunu jen v horní části kmene. Přímo pod stromem vidíme, že někdo slézal dolů, a cedule s nápisem, že výstup je uzavřen je otočena.

Vítr moc nefouká, a tak Pavel vyráží nahoru na strom. Petr přece jen zůstává dole. Předchozí výstup mu stačil. Tento výstup je snazší. Není zde žádný prudký žebřík a kolíky jsou vedeny méně strmě. Zase je to skoro o deset metrů výš a nahoře je už pocítit lehké kymácení koruny ve větru. Zrovna se přežene krátká přeháňka, ale pak je opět slunce, a cesta dolů je v pohodě. Jen Pavel čeká na několik asijských turistů, kteří se fotí na prvních pár kolících výstupu, aby mohl dolů. Petr mezitím dojde pro věci, a na lavičce pod střechou si dáváme oběd. Nějak se dnes nemůžeme zahřát. Asi je to tím, že je opravdu zima a hodně vlhko. Také pořád vylézáme z auta a před nastoupením do auta svlékáme mokré oblečení.

Již před obědem jsme zblízka viděli krásně zbarvené papoušky. Mají rudou hrud' a žlutý proužek na krku. Vidíme, jak přistávají některým lidem na ruku a ramenech. Kupodivu jim lidé nedávají jíst, jen drží ruce, jako by v nich něco měli. A zvědaví papoušci se přiletí podívat a posadit. Pavel to také zkouší a

podaří se mu přilákat dva papoušky. Bohužel žádné z těch velkých nádherných Ringnecků, zelených papoušků se žlutým pruhem kolem krku.

Třetím a posledním stromem, na který lze vylézt, je Bicentennial Tree. Tato vyhlídka na vrcholu stromu je nejvyšší, přes 70 metrů vysoko. Byla vybudována v roce 1988 k dvoustému výročí založení australské kolonie. Když přijdeme pod strom, je hodně silný vítr a vidíme, jak se vyhlídka na vrcholu kymácí. Dle informační cedule činí výkyvy až 1,5 m na každou stranu. Tento strom je méně mohutný než jeho předchozí stromy, které původně sloužily pro odhalení, sledování a hlášení požárů. Tento výstup je vytvořen výhradně pro turisty. Rozhodneme se nahoru nejít, výkyvy vyhlídkové plošiny jsou přece jen moc velké.

Jedeme autem na jednosměrnou vyhlídkovou cestou Heartbreak Trail mezi vysokými stromy a kolem říčky. Je to hezké, ale silnice je prašná a rozbitá. Po zastávce u dvou vyhlídek na řeku se vracíme na hlavní silnici. Nejprve dojíždíme do městečka Northcliffe, kde si kupujeme dva pohledy se stromem, na který jsme vylezli. V průvodci zjistíme, že vyhlídková cesta v korunách stromů je otevřena jen do 16:15 a to už nestihneme. Navíc opět přehlédneme odbočku (tentokrát značenou) a i když rychle s pomocí GPS sjedeme o kousek dál jinou cestou, nějaký čas ztrácíme.

Přijíždíme k pobřeží a vítr sílí, také mraků a deště je více. Jedeme rovnou k Údolí Gigantů. Posledních deset kilometrů je zajímavých. Jsou zde krásné pastviny se svěží zelenou trávou a vysokými stromy. Také po vjezdu do lesa vidíme nádherně rostlé stromy. Jsou mohutnější než co jsme viděli předtím. Mají také více větví. Park už je bohužel zavřený, takže nestihneme ani procházku dole mezi stromy. Cestou k pobřeží projíždíme větší přeháňkou. Padají i malé kroupy, jako již několikrát během dne.

Odbočíme k moři na pláž. Jsou tam v parku William Bay zvláště tvarované kameny na pláži. Hned jak vylezeme z auta, pocítíme sílu větru. Bereme i čepice a bojujeme s větrem. Nejprve se díváme na částečně chráněný bazén vody u pobřeží Green pool. Voda je tam pěkně zelená, ale my ve větru sotva stojíme. Vidíme mohutné vlny útočící na pobřeží. Přejedeme kousek po duně na vyhlídku na Elephants Rock. Několik skal hned na pláži, částečně ponořených do vody, vypadá jako skupina slonů. Chvilku se díváme a sestupujeme na pláž. Tam se dostaneme trhlinou mezi dvěma kameny. Jen musíme projít, když nejde velká vlna. Jinak je tam asi 10cm vody. Ještě cestou zpět koukáme na funkční a rychle se otáčející větrné kolo na čerpání vody.

Přijíždíme do městečka Denmark. Kvůli větru vybíráme kemp dále od moře u řeky. Mají ceduli, že kvůli moc mokré půdě je zavřeno. Zkusíme se zeptat a ze stanem by nás i pustili. Jen půda je opravdu hodně rozmáčená a nemohli bychom auto postavit ke stanu. Navíc je nám dost zima, takže se nakonec rozhodneme vyzkoušet trvale zaparkovaný karavan v kempu. Je obrovský, a pro nás je to najednou luxus. Přívěs je na třech osách a má tak 8 metrů. Uvnitř jsou tři místnosti a u karavanu je velká krytá veranda. Zatopíme si el. kamínky v obývací místnosti a užíváme si teplo a sucho. Také dlouhá horká sprcha nám zvedne náladu. V pohodě večeríme, povídáme a mlsáme slané dobroty.

Dnes jsme ujeli 395 km. Stav tachometru je 65471 km

Středa 28.9.2005

Na posteli v klidu a suchu se nám spí báječně. Ráno vidíme, že počasí je pořád stejné. Vstaneme již před sedmou a v pohodlí karavanu si děláme velkou teplou snídani. V teplé vodě umyjeme naše nádobí a vyjíždíme směrem do Albany. Venku je +11°C, zataženo, ale neprší.

Během cesty do Albany pokračuje včerejší počasí, kdy se střídá modrá obloha a déšť. Toho deště je dnes ale víc a je intenzivnější. V Albany se nejprve zastavíme v informacích. Zvažujeme výlet lodí na velryby. Dozvíme se, že z Albany jezdí na velryby dvě společnosti. Jedna z nich má zrovna loď na plánované údržbě a druhá loď je s plachtou, a v tomto počasí nejezdí. Naše dilema je tímto vyřešeno. Stejně prý v posledních dnech nebylo vidět moc velryb. Jedeme na jih od města do národního parku Torndirrup. Stavíme se na vyhlídce na Natural Bridge a na Gap. První je skalní most, pod kterým šplouchají vlny, druhé je zářez v pobřežním útesu, kde při vhodných podmínkách vlny vystřikují více než deset metrů vysoko nad útes. Dnešní špatné počasí, s velmi silným větrem od moře a vysokými vlnami, se ukázalo jako ideální a některé gejzíry byly ohromující. Měli jsme štěstí na 5 minut počasí s modrou oblohou a mohli jsme tak udělat pár pěkných fotek. Pak nás další přeháňka zahnala do auta.

Popojedeme k dalšímu parkovišti u Blowholes. Když vycházíme od auta, je modrá obloha. Snad těch 800 metrů vydrží. Nevydržela. Sotva jsme přišli k blowholes, tak se spustil prudký déšť a tak silný vítr, že pršelo vodorovně místo svisle. Stejně jako ostatní turisté jsme se schovali za kameny a počkali, až přeháňka přejde. Po asi deseti minutách déšť skutečně polevil, a my jsme se pokoušeli zachytit blowholes v akci. Jako blowholes se zde nazývají trhliny či tunely v pobřežní skále, které jsou kus od pobřeží, ale vedou až do moře. Při vhodné kombinaci přílivu, vln a větru se v blowholes vytvoří velký tlak vody a voda pak vytryskne jako gejzír. Zde jsou k vidění dvě blowholes, které jsou velmi vysoko nad hladinou moře. Odhadujeme to na deset metrů. Vlny jsou opravdu mohutné a tak blowholes chrlí vodu, ale ne moc vysoko. Navíc silný vítr vodu hned odfoukne. Když se nabažíme blowholes a vln tříštících se o skalnaté pobřeží, jdeme zpět k autu. Cestou ještě zmokneme při další přeháňce.

Jedeme po silnici zpátky, a u odbočky ke Gap se rozhodneme ještě jednou se tam podívat. Je zrovna slunečná perioda. Vlny nás tentokrát zklamou. Zřejmě při odlivu moře kleslo a voda nestříká tak mohutně. Uděláme ještě nějaké záběry pobřeží a vracíme se do města. V obchodním centru v restauraci si koupíme k obědu grilovanou rybu a lasagne. Posilnění vyrážíme směr sever za stále proměnlivého počasí.

Podle pohledů v informačním centru se rozhodujeme zastavit se v malém parku Porongurup. Je to hřeben žulových skal a balvanů. Některé jsou erodované do

zajímavých tvarů. Po odbočení z hlavní silnice málem přejedeme malou odbočku. Je označena malou bílou cedulkou, nikoli hnědou, jak to ve všech národních parcích bývá. Přijedeme na parkoviště a zjistíme, že k balvanům to je 1,5 km. Bereme si věci pro případ kdyby přšlo a vyrážíme do lesa.

Cesta se nám od počátku moc líbí. Pěšina se vine lesem. Vidíme grass tree a také různé druhy eukalyptů. Na několika místech kvetou fialové hrozný květin. Občas je tu i velmi vysoký strom karri. Na kamenech je mech a hlavně neprší. Když přijdeme k balvanům, je zrovna poměrně hezky. Nejprve obdivujeme balvan jménem Balancing Rock stojící na skále jako koule. Vidíme několik skupin různě poskládaných kamenů.

Prosmýkneme se štěrbinou mezi skalami ke skále Castle Rock. To je balvan z jedné strany kolmo useknutý a vyčnívající asi deset metrů nad okolní terén. Nahoru vede žebřík a lávka. Vyhlídka z vrcholku je úžasná. Na jedné straně vidíme rovinu s farmami, a dohlédneme až k moři. Na druhé straně se v dálce tyčí pohoří Stirling Ranges. Využíváme sluníčka a svačíme dole v závětrí. Zpět jdeme opět lesem. Pěkný výlet a počasí nám přálo. Střídaly se mraky se sluníčkem a hlavně nepršelo.

Pokračujeme k horám na sever. Pohoří Stirling Ranges se zvedá náhle z roviny až do výšky přes 1000 m a táhne se v délce přes 50 km. Vypadá díky tomu majestátně, jako velké pohoří. Kvůli zamračenému počasí jsou hory neosvětlené sluncem a nevýrazné, ale i tak je to pěkný pohled. Zajíždíme do kempu přímo u stanice strážců parku. Zabíráme si lavičku a libujeme si, že počasí se zlepšilo a jsme v kempu včas, asi hodinu před západem slunce. Vaříme si polévku na zahřátí a navečer i hlavní jídlo. Vedle kempují tři holky z Perthu. Jsou zde již dva dny a tak se dáme do řeči a vyzvídáme, kam jít na výlet. Když jdeme spát, nad námi je jasné hvězdné nebe. Kéž by to vydrželo i když bude v noci zima.

Dnes jsme ujeli 187 km. Stav tachometru je 65658 km

Čtvrtek 29.9.2005

Již před šestou hodinou ranní nás budí ledňácci kookaburry. Slyšíme je hodně blízko, jakoby nás přiletěli vyhnat ze stanu. Vstáváme, a obloha nevěští nic dobrého. Sice neprší, ale je úplně zataženo. Z okolních hor je vidět jen spodní třetina. Rychle snídáme a balíme suchý stan. Ráno vyrážíme hodně brzo, a tak nás nestihl v kempu zkasírovat strážce parku. Zkusíme se vydat na nejvyšší horu pohoří Bluff Knoll vysokou 1095 m a s kolmou skalní stěnou na jedné straně vrcholu.

Stoupáme po silnici k výchozímu parkovišti přímo ve svahu hory. Jsme překvapeni, že krátce po sedmé hodině už tu jsou čtyři auta. Chvilku se rozhodujeme, zda jít nahoru. Hora je v mracích a nevypadá to, že by se mělo rychle vyjasnit. Vyrážíme nahoru, snad se mraky zvednou. Cesta vede, nejprve kolem řídké vegetace, pohodlným asfaltovým chodníkem. Pak začne udržovaná

a rovná cesta lesem. Po chvíli přecházíme kamenné pole, a na konci je potůček v malé kaskádě.

Šplháme dále do kopce a už jsme se tak zahřáli, že sundáme mikiny. Bundy si necháme, protože co chvíli jemně mží. Bohužel čím jsme výš, tím deště přibývá. Vcházíme do mraků, a viditelnost klesá na pár desítek metrů. Mírně mrholí a na nás sedá vlhkost z mraků. Dnes to na vyhlídky nevypadá. Naštěstí nefouká téměř vítr, a tak se to dá snést. Jdeme stále do kopce po svahu hory směrem vpravo. Asi budeme obcházet útes pod vrcholem a na vrchol přijdeme zezadu. Po obrátce v sedle nám začne déšť víc padat do tváře. Bundy už jsou zvenku mokré a batoh dávno schovaný pod pláštěnkou. V horní pasáži se vegetace opět ztrácí, a jsou tu již jen skupiny keřů a trsy trávy. Procházíme dalším malým sedlem a potkáváme dvě dvojice lidí, co se již vracejí. Nahoře prý není nic vidět a již to není daleko. Přicházíme k vrcholu, kde zrovna končí svačinu další turisté. Prší a vidět je sotva na deset metrů. Dlouho se nezdržujeme a uháníme dolů.

Cestou se zastavíme, v částečném krytu skupinky stromů, na svačinku a pití. Ještě, že máme nepromokavé vybavení. Většina lidí, co jsme dnes potkali, šla v teniskách, džínách, lehké bundě a byli úplně promočení. Po zatáčce pod sedlem procházíme kolem menších útesů a konečně klesáme do oblasti, kde tolik neprší. Těsně nad lesem Petr sklouzne po kameni a padá na zem. Nic vážného se naštěstí nestalo, jen bude pořádná modřina. V lese už je příjemněji a dokonce přestává pršet. Mraky jsou však stále všude kolem. U potůčku umyjeme špinavé kalhoty a bundu z pádu. Dolů už to pak jde dobře a dokonce si sundáme kapuci. Na parkovišti se pod stříškou na lavičce převlékáme. Sotva jsme připraveni na odjezd, přizene se silná přeháňka.

Pokračujeme v cestě dál na sever. Doufali jsme, že dál od pobřeží se bude počasí zlepšovat, ale nevypadá to tak. Voláme do městečka Hyden, poblíž známé Wave Rock, jaké mají počasí. Kdyby tam bylo hezky, zajeli bychom tam, i když je to cca tři hodiny jízdy. I tam je zataženo a občas déšť, takže to vynecháme. Nyní již míříme dál na východ k městu Esperance. To je opět na pobřeží, a jak se pomalu blížíme k moři deště přibývá.

V Esperance jsme okolo třetí. Je zataženo, ale neprší. Rozdělujeme se. Petr jde nakoupit, Pavel na internet. Sotva zajdeme dovnitř, začne venku pršet. Auto máme u obchodu, a Pavel si mobilem zavolá přistavení auta do města, aby se nemusel vracet v dešti. Nabereme benzín a vyrážíme na sever. Stále hustě prší. Jednou nás přívalový déšť přinutí výrazně zpomalit, protože skoro není vidět. Původně jsme chtěli spát v jednom parku asi 100 km za městem, ale v dešti měníme plány a dojedeme až do města Norseman. Jsme tam okolo půl sedmé a venku už je tma.

V Norsemanu zastavujeme hned u první cedule s nápisem ubytování. Je to pension zmiňovaný v Lonely Planet. Petr jde zjistit ceny a prohlédnout si pokoje. Mají buď postele na pokoji pro čtyři, se sprchou a záchodem na dvorku nebo dvoulůžkový pokoj, kde jsou sprchy uvnitř domu. Je to jen o 2 AUD na osobu dražší, tak to bereme.

Nanosíme si věci dovnitř. Hlavně dosušit vlhké věci z výletu. Večeři si vaříme v kuchyni, do které se chodí přes dvorek. Spolu s námi tam je skupinka 4 Korejců. Dělají si korejské nudle ze sáčku. Uleháme v suchu a bez větru do spacáků. Jako většina australských domů ani tento nemá žádnou izolaci a topení, takže vevnitř není žádné velké teplo. Ale pořád lepší než stan. Krátce po našem příjezdu venku přestalo pršet.

Dnes jsme ujeli 627 km. Stav tachometru je 66285 km

Pátek 30.9.2005

Vstáváme ještě před svítáním. Chceme brzy vyrazit na dlouhý přejezd pustiny směrem do Jižní Austrálie. Rychle snídáme a balíme. Odjíždíme v půl osmé a venku neprší a i mraky jsou již řidší. Po hodině cesty se začnou rozpouštět a pak už se objeví sluníčko. To si užíváme, alespoň z auta svištícího krajinou. Nabereme benzín u pumpy za drahých 1,66 AUD za litr. To je zatím nejdražší benzín co jsme kdy kupovali.

Dojíždíme na začátek nejdelšího rovného úseku silnice v Austrálii. Fotíme si značku a Petr řídí 146 km (90 mil) bez jediné zatáčky. Na konci je cedule „pozor zatáčka“. Venku už je hodně teplo a tak po týdnu přijde ke slovu klimatizace v kabině. Kolem silnice vidíme velké množství přejetých klokanů. Je to zatím nejvíce, co jsme kdy viděli. Na kilometru cesty je jich i několik desítek. Asi je to tím, že zde opravdu není kde zastavit a lidé jezdí i přes noc, kdy jsou klokani aktivní.

Přijíždíme do oblasti, kde by měla být známá jeskyně zaplněná vodou. Byl tam utvořen rekord v ponoru pod zemí. Bohužel jí přejedeme. Rychle si použijeme satelitní navigaci a najdeme jinou jeskyni. Stejně se do žádné z nich nedá jít. Jsou to prostě díry v planině, strmě spadající dolů. Kousek od silnice je najednou v zemi díra a tam jeskyně. Okraje jsou převísle a tak by se do ní muselo slaňovat. Vidíme, jak se pomalu zužuje z povrchových deseti metrů do štěrbiny končící ve tmě. Ve stínu stromu si dáváme k svačině čokoládový dort.

Uháníme dále na východ. V jednom místě najednou sjíždíme z plošiny dolů na rozsáhlou zcela plochou část krajiny. Nyní už skončily i malé kopečky a začíná planina Nullarbor. Ta se táhne skoro tisíc kilometrů podél jižního pobřeží Austrálie. Nerostou na ní téměř žádné stromy a je to obsaženo i v názvu. Blížíme se k hranici ze státem Jižní Austrálie. Opět by zde měla být kontrola na zeleninu a ovoce a tak pilně dojíždáme mrkve a jablka. Zbude nám nějaká cibule a pár brambor, ale to se nedá nic dělat.

Dojíždíme až k poslednímu obydlenému místu v Západní Austrálii jménem Eucla. Nejprve se jdeme podívat na starou budovu telegrafní stanice. Je kousek od břehu moře a již z velké části pohlcena písečnou dunou. Jen horní část a komíny ještě z písku koukají. Venku je jasno a příjemné teplo. Na blízkém stromě pěkně křičí růžoví papoušci rosella. Ještě se rozhlédneme na oceán u pomníku připomínající dokončení silnice a jdeme na lavičky poblíž pumpy na oběd. Nesnědené brambory, cibuli a česnek házíme do odpadkového koše. Je tu hodně much a na to už jsme si odvykli.

Ještě před přejezdem hranice států stojí na silnici dvě policejní auta a zastavují všechna projíždějící auta včetně našeho. Musíme oba ukázat pasy a Pavel jako řidič i řidičák, policista si dokonce vyžádá i mezinárodní řidičák. Mnohem víc než řidičák však policisty zajímají naše víza a datum vstupu do Austrálie. Máme elektronická víza, takže v pasu je jen razítko s datem vstupu. Petrovi ale zapomněli na letišti orazítkovat pas a je z toho problém. Policista si jde přes vysílačku ověřit jestli je Petr v Austrálii legálně. Asi po třech minutách nám vrátí pasy, přeje příjemnou cestu a doporučí, ať si příště určitě necháme dát razítko do pasu.

Pokračujeme dále, aspoň jsme měli při dlouhém přejezdu nějaké zpestření. Za chvíli jsou hranice mezi Jižní a Západní Austrálií. Kontrola dovozu ovoce je ale jen v protisměru, v našem směru je kontrola až v Ceduně a vyhozená zelenina nám bude chybět u večeře. Kousek za hranicí se silnice přiblíží k pobřeží a je zde několik vyhlídek na útesy a na moře. U první z nich ještě nejsou vidět kolmé útesy Great Australian Bight. Zastavujeme na jedné z nich a fotíme si útesy, které jsou asi 60m nad hladinou moře. Jsou téměř kolmé a táhnou se několik set kilometrů. Po asi 50 km stavíme u další vyhlídky, která nabízí ještě lepší rozhled, protože je vidět delší úsek pobřeží. Slunce je navíc už nízko a útesy tak mají krásné barvy.

Následující vyhlídky už vynecháme a uháníme dále na východ. Na jedné asi 10km rovině máme slunce přímo v zádech. Asi 25 km před odpočívadlem Nullarbor, kde je pumpa i kemp vidíme velké parkoviště. Zastavíme se zde podívat. Je tu už několik karavanů a hodně místa odděleného stromy a keři. Líbí se nám tu, vybíráme si místo, kde měl někdo před námi stan, protože tam je rovná plocha s vysbíranými kameny a otvory od kolíků. Při zatloukání kolíků na stan po dlouhé době použijeme sekeru a částečně využijeme existující otvory v zemi. Chvilí sedíme u stolu a kocháme se pohledem na hvězdnou oblohu. Široko daleko není žádné světlo a vzduch je tak čistý, takže vidíme zřetelně mléčnou dráhu a spoustu dalších hvězd. Rychle se však ochlazuje. Vaříme si jednoduché fazole, chvíli ještě posedíme pod jižním křížem u stolu a pak už šup do spacáků.

Dnes jsme ujeli 886 km. Stav tachometru je 67171 km

Sobota 1.10.2005

Na dnešek ráno si dáváme budík. Chceme vstát již před svítáním, abychom ujeli co nejvíce kilometrů. Nakonec se vzbudíme ještě dříve než začne vyhrávat z mobilu naše ranní melodie Beautiful Day od U2. Rychle balíme stan, snídáme a chvilku po východu slunce jsme již na cestě. První naší zastávkou je kontrola převozu potravin před Cedunou, prvním větším městem v Jižní Austrálii. Všechnu zeleninu i ovoce, které se nesmí převážet přes hranice, jsme snědli či vyhodili již včera a tak nic neodevzdáváme. Ptáme se jestli budou na naší cestě do Sydney ještě nějaké kontroly a naštěstí nebudou.

Projedeme městem Ceduna a za ním se dáme poněkud delší cestou podél pobřeží. Přijíždíme do městečka Smoky Bay, kde si koupíme tučt čerstvých

nevyzloupaných mušlí. Petr si nechá ukázat, jak by se měly loupát a jíst. Je to v tomto kraji specialita. Zastavíme na odpočívadle s vyhlídkou na pěknou pláž. Chceme si dát k obědu mušle, ale obtěžuje nás tolik much, že po otevření první mušle prcháme zpět do auta. Ještě se zastavíme na chvíli na pláži. Voda láká k vykoupaní. My odoláme, protože není tolik teplo a je zde spousta much.

Frčíme dál po silnici přes velký poloostrov Eyre. Po hodině zastavíme na odpočívadle a dáme si oběd. I zde jsou stovky protivných much a musíme je stále odhánět. Proto s jídlem spěcháme a v autě pak ještě půl hodiny s mouchami bojujeme. Dojíždíme až do města Port Augusta na konci zálivu u poloostrova Eyre. Tím končí náš dlouhý přejezd pouští ze Západní Austrálie. Nakoupíme si nějaké jídlo a k večeři celé grilované kuře. Také doplníme do auta benzín.

Kousek za městem již probíhá jižní část pohoří Flinders Ranges a tam míříme na noc. Odbočíme z hlavní silnice a pozorujeme blížící se hřeben hor. Hory nejsou moc vysoké a jsou teď na jaře krásně porostlé travou. Navíc sem tam roste eukalypt. Vše pěkně osvětluje odpolední sluníčko. Přijíždíme k pohoří a stoupáme klikatící se silnicí do sedla. Chvilí nás brzdí do kopce se šplhající naložený nákladník. Po této silnici jich jezdí spousta. Je totiž jedna z mála které vedou přes pohoří.

V sedle odbočíme na prašnou cestu vedoucí na vyhlídkové místo Hancock Lookout. Po deseti minutách kličkování mezi farmami a ovci jsme na místě. Čekali jsme výhled na hory, ale je tu vidět spíše na druhou stranu na mořský záliv. Dalo by se zde pěkně kempovat, jen nás odrazuje velký vítr. Vracíme se zpět na silnici a míříme do parku Mt. Remarkable. Odbočujeme směrem do parku. Podle mapy by zde měla být nebezpečná silnice, ale je zde asfaltka. Odbočíme z ní na lesní kemp Stany Creek. Pomalu jedeme lesem a několika mělkými brody údolím potoka. Už je skoro tma a tak zastavujeme u jedné mýtiny. Je tady svěží jarní tráva, na které stavíme stan. Ke kuřeti si uděláme bramborovou kaši a k tomu australské červené víno. Chvilí ještě sedíme uprostřed lesa pod hvězdnou oblohou a pak jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 869 km. Stav tachometru je 68040 km

Neděle 2.10.2005

Vstáváme s východem sluncem. Ráno nás jako skoro každý den budí zpěvem ptáci. Kolem stanu poletují dva papoušci. Balíme stan mokrý od rosy a jedeme lesem zpět na hlavní cestu. Musím překonat dva menší brody, v jednom jsou velké kameny, Pavel je radši odsune stranou. Po hlavní silnici stoupáme do prudkého kopce kolem svěže zelených luk. Na začátku národního parku asfaltka přejde v prašnou cestu a skončí oplocené louky plné ovce. Je to neuvěřitelné, ale sotva jsme přešli hranice parku, tak ovce vystřídali klokani. Vidíme je podél silnice i na loukách. Naše auto vyplaší klokanici s mladým, které hbitě skáče schovat se do kapsy.

Zaplatíme za vstup, vezmeme si mapu parku a na konci cesty parkujeme ve stínu. Jsme zde skoro první, ostatně není divu, je teprve krátce po osmé.

Nejprve se jdeme podívat kousek od parkoviště na vyhlídku do údolí Alligator Gorge a pak už do údolí sestoupíme po schodech. Dole je citelně chladněji než nahoře na parkovišti, ještě že máme dvě trička. Pravděpodobně díky chladnému vzduchu nás dole vůbec neobtěžují mouchy. Dále proti proudu jsou malé kaskády nazývané Terraces. Okolo se tyčí rudé skály a nad nimi modrá obloha. Je to paráda, zvláště po těch několika studených, větrných a deštivých dnech to je pro nás balzám na tělo i na duši. Od kaskád jdeme kaňonem po proudu až do místa Narrows, kde potok teče soutěskou širokou jen dva metry. Cesta vede přímo potokem po velkých kamenech. Celé údolí kolem potoka je moc hezké. Kvete zde hodně rostlin.

Po krátké svačince u potoka pomalu stoupáme zpátky na parkoviště. Nasedáme do auta a sjíždíme směrem dolů do údolí. Venku je příjemné teplo, odhadujeme něco kolem +25°C. Pokračujeme směrem na Adelaide, chvíli trochu bloudíme při odbočení v jedné menší vesnici, ale díky satelitní navigaci rychle najdeme tu správnou silnici. Dále už jedeme po hlavní silnici a pak i dálnici. Zastavíme na svačinu nad jezerem s fialovou vodou. Ta je asi způsobena mělkou vodou a nějakým minerálem. V Adelaide jsme okolo třetí. Podaří se nám hned dobře zaparkovat nedaleko centra a jdeme se tam projít. Pěší zóna je jen v jedné ulici. Je zde spousta obchodů, většina s luxusním zbožím.

Zajdeme do jedné pasáže. Protože se blíží 16 hod mají zde velké slevy ve stáncích s jídlem. Koupíme si misku masa s nudlemi v thajském stánku za 4 AUD. Hledáme nějaké internet café. Chceme opět potěšit všechny doma emailem a fotkami. Asi po půlhodině konečně najdeme jedno místo, kde si oba sedáme před obrazovky. Nakonec ještě voláme domů. Cestou přes areál university koukáme na papoušky, jak vybírají nektar z velikých červených květů. Návštěva města nás tak zdržela, že už nestihneme dojet na jižní pobřeží.

Odjíždíme z města se západem slunce. Přes předměstí plná semaforů a křižovatek to jde pomalu. Již za šera vidíme ceduli se směrem na caravan park. Najdeme ho v údolí malého potoka. Vybavený je pěkně a tak si můžeme v pohodě vařit v kuchyni a také zajít do sprch. Večer není ani moc velká zima, tak se nám to tu líbí.

Dnes jsme ujeli 330 km. Stav tachometru je 68370 km

Pondělí 3.10.2005

Ráno není taková zima jako v předchozích dnech. Je bohužel zataženo a dokonce spadne pár kapek. Snad se to brzy protrhá. Dnes nepospícháme a vstáváme až těsně před sedmou. Kuchyně se stoly se otevírá až v 8 hodin a tak si dáváme snídani ve stanu. Majitelka nám včera říkala, že je v okolí několik koalů. A měla pravdu. Asi padesát metrů od našeho stanu, hned vedle silnice je na stromě medvídek koala. Kupodivu nespí a zřejmě bude lézt po stromě dolů. Při blížím pozorování dalekohledem zjistíme, že to je maminka s malým koalou. Ten vypadá ještě úžasněji než velká koala. Krásně se drží kolem krku své mamky. Ta s ním popoleze na nižší větev a tak je máme ještě blíže.

Dnes si uděláme pohodový den. Po sbalení stanu si půjčujeme tenisové rakety a jdeme si zapinkat na kurt patřící ke kempu. Bohužel po 20ti minutách (když se zrovna rozehráváme) Pavel uklouzne a odře si loket. Všude v kempu létá spousta papoušků a jiných ptáků. Pěkné místo mezi kopci v údolí. Kolem vidíme velké vily obyvatel předměstí Adelaide. Domy mají na sloupech ve strmém svahu, podobně jako to mívají v Kalifornii.

Míříme dále na jih do města Victor Harbor. Silnice je lemovaná červenými a černými sloupky. V Jižní Austrálii totiž zatloukají podél silnice tyto sloupky na místa dopravních nehod. Červený sloupek znamená zranění, černý smrt. V tomto úseku silnice je sloupků opravdu hodně, ostatně není divu, silnice je úzká, klikatá a s velmi hustým provozem. Kousek před Victor Harbor se v menších kopcích zastavíme na ochutnávku vína. Náhodně odbočíme ke značené vinici. Je to zrovna menší vinice vlastněná manželským párem. Začali zde pěstovat teprve v roce 1989 a soustřeďují se na kvalitní vína. Ujme se nás paní domácí a hned nám nabízí ochutnávku a také nám radí, kam se podívat v okolí. Je moc přátelská a vše probíhá v klidné rodinné atmosféře. Ochutnáváme různé druhy vína. Protože se na této vinici se soustřeďují na kvalitu a tak zaštipují některé květy na rostlinách, aby zbylé hrozny, kterých je pak méně byly dobře zralé. Tím mají menší výnosy na hektar, ale kvalitnější víno. Koupíme si jednu láhev červeného.

Přijíždíme do města Victor Harbor. V informačním středisku se nás ujme velmi přátelský pán. Ptali jsme se na tučňáky, kteří mají kolonii na ostrově hned u břehů města. Lze je vidět pouze po západu slunce a musí se jít s průvodcem. Tak je vynecháme. Město je plné lidí. Dnes je totiž státní svátek a spousta lidí si prodloužila víkend. Proto také vynecháme plánovaný golf. Hřiště jsou plná lidí. Jdeme se na Granite Island projít. Je totiž pouze 500 m po mělčině od břehu a je spojen s pevninou molem. Po něm korzují turisté a také jezdí koněm tažená tramvaj na ostrov.

Dorazíme na ostrov a po krátké svačince se vydáme ho obejít. Je tvořený žulovými balvany, ale kupodivu zarostlý travou i pár stromy. Výletním místem je již přes 100 let. Výhledy na pobřeží a další ostrůvky jsou pěkné. Na několika místech jsou i zajímavě tvarované žulové balvany. V trávě zahlédneme ještě scinka. Kupodivu nehoní mouchy, ale prolézá travu a s chutí baští fialové květy. Má na hřbetě žluté skvrny a modrý jazyk. Není moc velký vítr a sluníčko příjemně hřeje. Tučňáka nevidíme, pouze několik kormoránů odpočívajících na balvanech u břehu.

Ve městě si koupíme k obědu naší oblíbenou smaženou rybu s hranolky (fish and chips) a v parku na trávníku si pochutnáme. Vyrážíme dále a po půl hodině se odpoutáme od pobřeží. Zastavíme ještě u jedné vinice. Tato je mnohem větší a přístup obsluhy také méně osobní a více obchodní. Mají velkou místnost pro ochutnávání a dokonce více obchodních značek vín. Nejlevnější „lehká“ vína nezrají v dřevěných sudech ale v kovových tancích. Opět ochutnáme několik odrůd i kvalit vína. Musíme říci, že až tak moc nejsme schopni rozeznat rozdíly. Zřejmě jsou pro nás tato vína už příliš dobrá. Přesto si jednu láhev koupíme a jedeme dál. Ochutnávka je zdarma a vinic jsou zde desítky.

Dojedeme do městečka Wellington, které se nachází u ústí Murray River. Před deseti lety zde zprovoznili přívoz, který zdarma pendluje mezi oběma břehy. Přívoz je velice podobný tomu, kterým jsme už Murray River jednou překonali. Kupodivu zde není řeka o moc širší než když jsme jí přejeli severněji. Na křižovatce se rozhodneme jet po silnici podél moře. Nejprve jedeme podél laguny s národním parkem Coorong. Na konci laguny odbočíme z hlavní silnice směrem k moři do přírodního kempu. Jsou zde jen suché záchody a krytá lavička, kterou zabereme. Jsme zde skoro sami. Chceme jít na západ slunce na pláž, ale zjišťujeme, že to je kilometr daleko. Protože bychom to už nestihli, tak od toho upustíme. Petr bojuje s otevíráním čerstvých mušlí, jenž jsme si koupili na ochutnávku. Moc mu to nejde, zvládnul pět mušlí, zbytek asi vyhodíme, už na otevírání nemáme nervy. Navíc nás chuť této údajné delikatesy nijak neuchvátila. Po Adelaide a Victor Harbor plném lidí si užíváme klid a ticho v přírodním kempu blízko moře.

Dnes jsme ujeli 315 km. Stav tachometru je 68685 km

Úterý 4.10.2005

Ráno je hodně zima. Teploměr ukazuje +4°C a kouří se nám od úst. Moc se nám ze spacáků nechce a vylézáme až když je slunce již na obloze. Není úplně jasno, je trochu opar a občas mráčky. Dnes jsme spali v druhém stanu, který máme sebou. Je menší a bez předsínky. Zase je lehčí, takže jsme ho původně měli na vícedenní pěší výlety. Je pro nás příliš krátký. Nemůžeme se uvnitř úplně natáhnout.

Dnes nás opět čeká velká porce kilometrů a tak neotálíme a míříme dále. Projíždíme po málo frekventovaných silnicích kolem farem. Krajina je zde typicky australská farmářská. Louky a mezi nimi pár eukalyptů, případně malá jezírka. Jsme v oblasti pěstování ovcí. Takže kolem silnice vidíme početná stáda ovcí. V jednom místě ovce vystřídají krávy. V malé vesničce u silnice je velká mlékárna. Chvilí co chvilí potkáváme velký cisternový kamión na mléko. Ještě před polednem se zastavíme na vyhlídce na pěkný vodopád, padající ve třech pruzích v terénním zlomu. Dojedeme do města Hamilton, kde nakoupíme jídlo.

Nedaleko města se zastavíme u jeskyň v parku Mt. Napier. Park je tvořený bývalou sopkou Mt. Napier. Tu vidíme z dálky vystupovat nad okolní terén. Zajedeme mezi farmy a z malého parkoviště se jdeme podívat na jeskyně. Nejsou to klasické krápníkové vápencové jeskyně. Tyto byly vytvořeny tekoucí lávou ze sopky. Povrch lávy se ochlazoval rychleji a vytvořil nad zbytkem krustu. Vnitřek odtekl a když se někde část krusty propadla, je z toho jeskyně. Jdeme mezi stromy po skalnaté půdě. Je to vlastně ztuhlá láva a všechny okolní kameny jsou sopečného původu.

Sestupujeme do první jeskyně, jenž je na okrajích zarostlá kapradím. Kameny kloužou a musíme dávat pozor. Dále dovnitř ani nejedeme, není to moc zajímavé. Nejlepší je vchod se zeleným lemováním od rostlin. U druhé jeskyně krásně vidíme tvar lávového tunelu a bránu ztuhlé krusty na povrchu. Třetí

zastávkou je Bridge Cave. Tam se strop lávového tunelu propadl na dvou místech blízko sebe a vytvořil most. Ještě se zastavíme u kamenné zdi. Tyto zdi stavěli první osadníci z lávových kamenů bez použití pojiva.

Míříme do národního parku Mt. Eccles. Je to také bývalá sopka s kráterem a krásnými eukalyptovými lesy. V parku jsme již byli na naší první výpravě po Austrálii a moc se nám tu líbilo. Také proto, že tam lze snadno najít na stromech plyšové medvídky koaly. Přijedeme tak akorát na oběd. Dáváme si výborné rybí konzervy s chlebem a hurá na koaly. Jdeme se projít po okraji kráteru sopky. V kráteru je nyní jezero. Původně zde byla série kráterů, ale tři největší se erozí postupně spojily v jediné jezero.

Za pár minut Pavel hlásí prvního koalu. Je překvapivě docela nízko nad zemí a můžeme si ho tudíž dobře prohlédnout. Když jdeme blíže, tak se vyleká a leze raději výše na strom. Zdejší koaly jsou opravdu divocí a lidé se bojí. Procházíme dále lesem a s hlavami nahoru vyhlížíme koaly. Vidíme další a pak dokonce dva koaly na jednom stromě. Oproti předchozí zkušenosti jsou hodně nízko na stromech a nespí. Takže je vidíme i v pohybu. Najednou Petr zastaví a ukazuje dopředu. Na okraji cesty je lesní klokan. Má zajímavou téměř černou barvu. Než nastartujeme kameru prchá do lesa. Pozorujeme ho ještě v lese dalekohledem, jak nás obezřetně pozoruje. Tento druh klokana jsme nikdy předtím neviděli.

Kromě koal vidíme cestou mnoho ptáků a také papoušky. Park je opravdu rájem pro zvířátka. Navíc má příjemnou atmosféru a není přeplněn lidmi. Za 40 minut procházky vidíme celkem osm koalů. Dva dokonce přímo u sebe na jedné větvi. A to by koalové měli být hodně teritoriální. Možná je jarní sezóna páření. To rozhodně platí pro ptáčky, které vidíme. Dva samečci se nakrucují a nádherně zpívají kolem jedné samičky. Odjíždíme spokojeni a pokud bychom měli více času, určitě bychom se den zdrželi.

Jedeme k pobřeží na Great Ocean Road. Ta sleduje pobřeží oceánu se spoustou krásných skalisek a zátok. Spěcháme, abychom tam stihli být na odpolední a večerní slunce. Počasí je stále proměnlivé. Slunce se chvíli schovává za jemnými mráčky a chvíli vystrčí paprsky. Není však úplně průzračný vzduch, stále je zde opar. První zastávkou je vyhlídka na Bay of Islands. V zátoce je několik skalisek oddělených od břehu a zajímavé výběžky do moře. Barvu mají moc hezkou. U některých je vidět vrstvení sedimentů a nahoře zelený porost keřů a tráv. O malý kousek dál je další vyhlídka na Bay of Islands. Na parkovišti hned u auta překvapíme malého hlodavce, který si pochutnával na rozsypaných kukuřičných lupíncích.

Jsme nyní v parku Port Campbell a jedeme na další skaliska. Nejprve to je London Bridge. Výběžek do moře měl dva oblouky již podemleté od vln. Před 15ti lety jeden oblouk spadl a nyní je to již skalisko v moři s jedním obloukem. Vlny nejsou moc velké a je odliv, ale i tak vidíme jak moře minutu po minutě dobývá skály. Na další vyhlídce je přírodní oblouk z výběžku vybíhajícího do moře. Projedeme městečkem Port Campbell a za ním je hlavní oblast skalisek a útvarů.

Zastavíme se u Loch Ard Gorge a těsně propásneme dobu, kdy svítilo slunce mezerou mezi mraky. Projdeme několik vyhlídek. Vidíme skalisko, které má

hodně podemletou spodní částí. Jeho čas se asi brzy naplní. Vlny útočí neustále. Pozorujeme skalisko do vlny s obloukem v jedné části. I když už se slunce schovalo, mají skály pěkné barvy. Moc se nám zde líbí a pokud počasí vydrží, zítra se určitě ještě na mnohá místa podíváme. Vidíme, že slunce je pro dnešek za hustými mraky a tak se obrátíme a jedeme do kempu v Port Campbell.

Kemp je zaplněn jen z třetiny a najít místo nebude problém. Mají všude pěknou travu a také elektřinu. Vybereme místo bez sousedů ne blízko a ne daleko od kuchyně i toalet. Večer začne trochu foukat vítr, ale jinak není zatím moc zima. Teploměr ukazuje +15°C, ale nám se to nechce věřit, protože je nám zima. Dokonce vytahujeme bundy a kulichy.

Dnes jsme ujeli 533 km. Stav tachometru je 69218 km

Středa 5.10.2005

Dali jsme si na ráno budík, abychom stihli svítání u skalisek dvanáct apoštolů. Jenže když vylezeme ze stanu je komplet zataženo a hrozí déšť. Přesto již sbalíme a po sedmé vyrážíme na Great Ocean Road. Zastavíme se na nyní prázdném parkovišti u skalisek Loch Ard a Mutton Bird Island. Podíváme se na několik skalisek a zátoky vytvořené mořem v pevnině. Také na ostrov, kde je velká kolonie ptáků. Ti se však na ostrov vracejí jen na noc.

Pokračujeme k hlavní atrakci, skaliska 12 Apostoles. Je to dvanáct skal v moři podél pobřeží za sebou. Na vyhlídku vede široká cesta dimenzovaná na davy turistů. Těsně po osmé ráno tu skoro nikdo není. Z vyhlídky je vidět skal jen sedm. Všechny lze vidět pouze z letadla. Bohužel je stále zataženo. I přesto jsou útesy i skaliska krásné. Jedno skalisko se nedávno zřítilo a vidíme jeho zbytky jako hromadu kamení v moři. Vlny nejsou moc velké a je odliv, takže se velké gejzíry vody nekonají. I tak vidíme, jak oceán stále na útesy útočí.

Míříme teď do lesnatého poloostrova Otway. První zastávkou je výlet na vyhlídku Gable lookout. Jedeme po prašné cestě se spoustou děr. Pobřeží zde vypadá jinak než u skalisek ráno, snad ještě divoceji. Sestupujeme po 365 schodech na Wreck beach (pláž vraků). Na skaliscích této pláže ztroskotaly koncem 19.století dvě lodi. Když jdeme po pláži, vidíme spoustu dřevěných trámů z lodí. Na jednom místě je dokonce bouří přinesená kotva ztroskotané lodi. Pavel zde najde pěkné mušle ve tvaru ulity šneka.

Vracíme se na Great Ocean Road a zastavujeme v malém parku Melba Gully. Je zde nejvlhčí místo v širokém okolí, proto je zde k vidění nej hustší deštný prales. Je zde jen jedna značená cesta po které se vydáváme. Na tomto okruhu jsou dvě hlavní atrakce – vodopády a velice starý eukalypt zvaný Big Tree. Okruh nám i s focením zabere asi 45 minut. Další zastávka už je přímo v národním parku Otway na cestě Maits Rainforest Walk. Tento okruh je kratší a zpátky u auta jsme za 20 minut.

Projedeme Otway až do Apollo Bay. Chtěli jsme zajít na golf, ale měli dnes turnaj. Takže bylo hřiště pro veřejnost uzavřené. V informačním středisku si

vezmeme podrobnou mapu s popsanými 30 kratšími výlety. Takže při obědě v parku na lavičce vybíráme, kam jít. V této oblasti je mnoho vodopádů a tak si dva vybereme. Nejprve zastavíme na Carisbrook Falls. Jdeme asi deset minut po svahu údolí. Těsně než dojdeme k vyhlídce na vodopády Petr zahlédne vpravo na stromě známý chlupatý obrys. Při bližším zkoumání se výskyt koaly potvrdí. Je hodně vysoko ve svahu a vidíme ho zдалky. Vodopády vidíme bohužel také hodně zдалky. Padají po skalní stěně a jsou dost mohutné.

Po pobřeží jedeme dále a vidíme značku s upozorněním na koaly na silnici. Také na některých místech jsou hned u silnice eukalypty, které vypadají, že by tam medvídkové mohli být. Pavel v informacích přečetl, že u řeky Grey by mělo být hodně koalů. Rozhodneme se to zkusit. Zatočíme z hlavní silnice a hned u odpočívadla vidíme pár lidí, jak krmí papoušky. Ti jim sedají na ruce a zobou zrní. Paráda, až pojedeme zpět zkusíme také nějaké přilákat.

Zatočíme na prašnou silnici vedoucí hned do eukalyptového lesa. Neuvedeme ani půl kilometru a Pavel hlásí koalu nízko na stromě. Zastavíme a nestačíme se divit. Tento koala je na stromě hned u cesty a jen cca tři metry vysoko. Navíc nespí, jako většina plyšáků, co jsme viděli. Zrovna dostal zálsuk na listí a my můžeme pozorovat, jak leze po stromě přitahuje si větve a baští. Dokonce se odváží ke skoku z jedné větve na druhou. Na stejném stromě je ještě další koala. Vypadá, že to bude nějaký starší. Když se k němu baštící koala přiblíží, začne nejprve vrčet a pak naplno křičet, aby ho zahnal. Parádní představení!

Aby nebylo koalů dost, tak hned na dalším stromě vidíme sedět a klimbat koalu. Po chvilce koukání po stromech jsme objevili 8 koalů. A to jsme ani nešli do lesa. Byl to opravdu dobrý tip na zastávku. Sjedeme dolů k odpočívadlu a už tam nikdo není. Zastavíme a Pavel si bere na ruce pár semínek z blízkého krmítka. Papoušci se za chvilku osmělí a přilétnou ochutnat. Zkousíme jim dávat i lupínky a někteří je baští. Máme kolem sebe krásného papouška se zeleným kabátkem a červeně-oranžovou hrudí a asi jeho samičku, celou zelenou. Také trochu nesmělé modro-červené papoušky. O kousek dál posedávají bílí ptáci kakadu ze žlutou chocholkou. Ti zobat nepřiletí. Papoušky si můžeme prohlédnout úplně zblízka a krmí je i Petr.

Již je pozdní odpoledne a moc daleko nedojedeme. Asi zůstaneme v městečku Lorne nebo jeho okolí. Rádi bychom opět šli kempovat někam do přírody. Zastavíme u dalších vodopádů jménem Sheoak Falls. U vodopádů jsme za chvilku. Opět jdeme údolím, tentokrát až přímo pod ně. Jsou moc hezké a padají do hustě zarostlé tůně. Cestou zpět k autu opět vidíme koaly. Na parkovišti je velmi podrobná mapa Lorne a okolí. Podle ní si vybíráme kemp v lese kousek od města. Na blízké piknik louce bychom si mohli dnes udělat po delší době grilování masa. Ještě se v Lorne stavíme nakoupit maso na grilování a jedeme do kempu. Náš kemp v lese ale má parkoviště daleko od míst na stanování a navíc je zde autobus se školním výletem. Zkusíme další kemp, který je víc v lese a dál od města. Poslední kilometr se tam jedeme do kopce po lesní cestě. Je to jen rovná plocha u malého rybníčka bez jakéhokoli vybavení. Ale nikdo zde není. Rychle stavíme stan a jedeme do necelé dva kilometry vzdálené „picnic area“, což je parkoviště vybavené stolky, záchody a grilovacím zařízením. Dorazíme tam až za šera. Zaskočí nás, že pod grilem se skrývají

ohniště a nikoliv plynový či elektrický ohřev, který se většinou objevuje na piknikovištích. Naštěstí je okolo hustý les a za chvíli máme hromadu nalámaných suchých větví. Po menších problémech se oheň rozhoří a Pavel připraví vynikající steaky. Sedíme sami v eukalyptovém lese a pozorujeme hvězdy. Po celodenní oblačnosti se večer vyjasnilo. Snad to vydrží do rána. Jdeme s baterkami do okolí. Zkoušíme najít nějaké noční tvory, ale nic nevidíme. Když dohoří oheň, sbalíme věci do auta a vracíme se ke stanu.

Dnes jsme ujeli 172 km. Stav tachometru je 69390 km

Čtvrtek 6.10.2005

Vstáváme těsně před svítáním. Venku je polojasno a docela zima. Balíme stan a na snídani jedeme do stejného místa, kde jsme včera večeřeli. Ve dne to tam vypadá úplně jinak. Po snídani jedeme na vodopády Erskine Falls. Chceme to vzít zkratkou lesem, ale cesta je zavřená. K vodopádům se hodně stoupá a poslední kilometr je dolů z velmi prudkého kopce. Parkoviště je hned vedle vodopádů. Sejdeme 250 schodů na vyhlídku pod vodopády, které jsou 36 m vysoké. Moc se nám líbí, jak padají v několika stupních. Dole u potoka je hodně zeleně a pěkných kapradin. V lese je šero a proto fotíme a natáčíme ze stativu. Pak jdeme 15 minut po proudu potoka v dalším vodopádům Straw Falls. Cesta je úzká, kluzká a dvakrát musíme překonat potok. Druhé vodopády nejsou tak velké a fotogenické. Padají dolů v mnoha tenkých pramíncích vody.

Od vodopádů jedeme na golfové hřiště v Lorne. Půjčíme si hole, dáme pár zahřívacích odpalů na cvičné louce a jdeme na hřiště. Hřiště je jen devíti jamkové, ale moc pěkné, velmi dobře upravené a nabízí i výhledy na oceán. Prvních pár jamek se trochu trápíme, ale pak se rozehráme. Není to tady jednoduché, jelikož dráhy jamek jsou často do kopce a nebo nakloněné. Počasí je polojasné a příjemné.

Golf skončíme něco po třetí hodině a jedeme dál po Great Ocean Road až na její začátek ve městě Aireys Inlet. Zde se zastavíme u místního majáku na skalním ostrohu. Je stále polojasno a sluncem osvětlený maják vypadá úžasně. Shlížíme také na první skalisko na Great Ocean Road osvětlené odpoledním sluncem. Dole pod majákem na lavičkách si dáme svačinu. Pak jedeme až do města Geelong, kde nabereme benzín, pošleme pohledy a zavoláme domů. Pokračujeme na Melbourne, ale už je pozdě večer, proto sjedeme z dálnice do města Werribee, kde po menších problémech najdeme kemp nedaleko moře. Postavíme stan a jdeme se projít podél pobřeží. Pozorujeme vycházející hvězdy nad mořem. V místní malé kuchyňce pod stříškou si uvaříme večeři, prohlédneme fotky a mlsáme chipsy. Jdeme spát až kolem 23 hodiny.

Dnes jsme ujeli 151 km. Stav tachometru je 69541 km

Pátek 7.10.2005

Budíme se ještě před pátou hodinou a nemusí nás budit budík. Chceme dojet co nejdále a projet kolem Melbourne než začne ranní špička. Vyrážíme bez snídaně se svítáním. Nad mořem slunce pěkně osvětluje mraky. Po dálničním okruhu objíždíme město. Asi deset kilometrů projíždíme předměstím, kde jsou i na dálnici semaforey a to nás trochu zdržuje. Za městem už to se jede dobře a dálnice je téměř prázdná.

Stavíme se na odpočívadle na snídani a prohlédnout si mapu. Míříme do australských Alp. Rozhodneme se pro oblast Mt. Hotham, kde se dá vyjet po silnici vysoko do hor. Nejprve ještě nakoupíme ve městečku Myrtleford a vezmeme si mapku oblasti kam jedeme. Také se zastavíme ve městě Bright, kde je kancelář správy národního parku. Po chvíli hledání ji najdeme a vyzvídáme informace o počasí a výletech. Bohužel nám cesta trvala déle, než jsme čekali a nestihneme výlet na vrchol nejvyšší hory v regionu Mt. Feathertop.

Směřujeme do hor a nejdříve jedeme údolím pod pomalu se zvedajícími vrcholy. Je tu trochu jiná krajina i stavby než jinde v Austrálii. Pomalu začneme stoupat po Great Alpine Road směrem na lyžařské středisko Mt. Hotham. Cesta se hodně klikatí a prudce nabírá výšku. Ze začátku stoupáme normálním lesem, ale výše již začnou jiné druhy eukalyptů a les je řidší. Po svazích pohoří dále stoupáme a začínáme vidět okolní vysoké kopce. Vystoupáme až na hřeben, kde jedeme kousek po rovině.

Dalším stoupáním se dostáváme do horské krajiny. Máme pěkné výhledy na zdejší majestátní horu Mt. Feathertop, která ční jako alpský štíp nad okolní hory. Většina ostatních hor zde má zaoblené vrcholy a proto je tato hora tak zvláštní a přitažlivá. Na vrcholu jsou stále pruhy sněhu. V dálce vidíme také horskou planinu okolo Mt. Buffalo. Stále je zataženo i když neprší a mraky jsou nad horami.

Dojedeme až k lyžařskému středisku Mt. Hotham ve výšce přes 1800 m nad mořem. Okolo už jsou jen nižší horské eukalypty a skoro žádná tráva. Zastavíme na parkovišti a vydáme se na výlet na Mt. Loch, který je 1860 m vysoký. Procházíme po cestě pro terénní auta kolem vleků a lanovek horského střediska. Cesta je hodně kamenitá, ještě že máme dobré boty. Naštěstí nefouká, takže není taková zima. Výhledy na okolní hory a na majestátný Mt. Feathertop jsou pěkné. Dojdeme až na odbočku k vrcholu a pak nahoru. Hora má menší skalnatý vrchol. Dáme si za odměnu sušenky a jablko.

Po cestě vidíme skákat po planině zajímavě zbarvené kobylky. Mají černožluté maskování a jedna dokonce červené znaky. Kolem jsou sněžné eukalypty. Jen škoda, že velká část vegetace je poznamenána požárem z roku 2003, takže listí je jen na části stromů. Na křižovatce cest se rozhodneme jít na odbočku k horské chatě Dinner. Jdeme kousek po sjezdovce a nakoukneme i do budky u vleku, kam se lze schovat před ošklivým počasím.

Přes několik potůčků a horkých luk se dostaneme až k chatě. Je hezky umístěna mezi stromy a na čele má růžici ze špiček běžkových lyží. Uvnitř jsou

kamna, nějaké potraviny a jedna matrace. Určitě by se zde dalo pěkně a v suchu přespát. Vracíme se ale na parkoviště k autu a poslední úsek cesty už nám připadá dlouhý. Již trochu unavení se dostaneme k autu.

Směřujeme dále po hřebeni hor k dalšímu kratšímu výletu a kempu. Jdeme na výlet k vodopádům Carmichael Falls. První část je po cestě pro terénní auta, která je však zavřená závorou. Už je po čtvrté hodině odpoledne a stále zataženo. Po deseti minutách cesty po silničce uhneme do lesa. Začínáme klesat po svahu lesem plným sněžných eukalyptů. Na okraji zahlédneme zajíce, jak hopká do úkrytu.

Pokračujeme z kopce pěkným lesem z nižšími horským stromy. Zdá se nám to delší, než by to mělo být. Po půl hodině vidíme vpravo nějaké kaskády na potoku, ale to není to správné místo. Po dalším klesání a několika serpentínách se dostaneme až k vyhlídkové plošině. Je z ní vidět úzký vodopád na hraně svahu. Padá přes okraj svahu dolů do rokle a v jedné části se štěpí. Škoda, že nevede cesta až pod vodopád, asi by tam byl lepší pohled. Zpět jdeme stejnou cestou a stoupání nás pěkně zahřeje.

Po silnici se vracíme kousek zpět k označenému přírodnímu kempu. Ten má parkoviště, ale místa vhodná pro stan, jsou dále na okraji lesa. Vybereme si místo, kde je lavice z prken. Musíme tam asi 100 metrů donést věci od auta. Již se stmívá a tak rychle postavíme stan. Vaříme si večeři a dáváme doušek vína. Když dojdáme, začne pršet. Radši se schováme do stanu. Déšť je naštěstí jen slabý a občas přestává. Doufáme, že zítra bude hezky na další výlet.

Dnes jsme ujeli 415 km. Stav tachometru je 69956 km

Sobota 8.10.2005

Po půlnoci nás probudí bubnování deště na stan. Několikrát jsme z dálky zaslechli i hrom, ale bouřka nás naštěstí minula. Pršelo prakticky až do rána. Oba jsme si vzali špunty do uší, abychom lépe spali. Ráno byla všude okolo mlha, foukal mírný vítr a teploměr ukazoval +4°C. Petr venku uvařil čaj, ale snídani jsme si dali uvnitř stanu. Balíme věci a u auta se rozhodujeme co dál. Ráno se nám nechtělo ze suchého stanu a tak vyrážíme až okolo desáté. Nakonec se rozhodneme jet zpět přes Mt. Hotham a pak zatočit směrem do národního parku Kosciuszko. V sedle na Mt. Hotham je velmi hustá mlha. Po dlouhém sjezdu desítkami prudkých zatáček jsme konečně v údolí, které už leží pod hranicí mraků.

Těsně před městem Bright odbočujeme z hlavní silnice a přejíždíme další sedlo do vedlejšího údolí, kterým dojedeme až k jezeru Hume. Projíždíme okolo města Tallangatta, které muselo být kvůli stavbě přehrady přemístěno. Voda z přehrady zásobuje okolní farmy. Počasí se zlepšuje, neprší a dokonce se občas ukáže na obloze malý modrý flíček. V dalším městě Corryong stavíme na oběd. Dáváme si každý rybu s hranolky a královsky se za necelých deset dolarů najíme.

Za městem nás čeká další sedlo a se stoupající výškou se zhoršuje počasí. Opět přejíždíme Murray River, tentokrát je jen 15 metrů široká a tvoří hranici

mezi Victorií a New South Walesem. Kousek za hranicí v Khancobanu stavíme v informačním centru místního národního parku. Mají na dveřích vylepenou předpověď počasí a není moc dobrá. Dnes má celý den pršet, postupně se ochlazovat a od 1400 m má déšť přecházet ve sněžení. Zítra se počasí začít zlepšovat. V Khancobanu jsme pod úrovní mraků a neprší. Ptáme se velice ochotné rangerky na možnosti výletů a přespaní. Doporučuje nám nedaleké chatky nebo kemp u řeky. Také by tam měl být k vidění wombat. V autě dlouho váháme co podniknout ve zbytku dne a nakonec se rozhodneme přejet do severní části parku, zde zakempovat a počkat na zítřejší lepší počasí.

Silnice na sever je úzká asfaltka bez čar, která vede téměř pořád do kopce či z kopce. Hned na začátku cesty vidíme několik klokanů. Jedem nám vběhne přímo pod auto, ale Petr naštěstí jede pomalu a včas přibrzdí i když auto jedoucí za námi málem narazilo do nás. Jsou to menší horští klokanci s bílou náprsenkou. Silnice po chvíli vystoupá do mraků s mlhou a deštěm. Projíždíme lesem a skrz několik pěkných horských luk. Bohužel v mlze toho moc nevidíme. Stavíme se v městě Cabramurra, abychom v místních informacích zjistili více věcí o severní části parku. Jenže informace tam žádné nejsou. Chvíli bloudíme v mlze, chceme se někde zeptat na cestu, ale všechno je zavřené včetně hostelu, kde jsme zvažovali přespat. Nakonec nám holka v místním baru poradí cestu ven z města.

Kousek za městem se napojíme na širší hlavní silnici, která opět stoupá do sedla. Už tak špatné počasí se ještě zhoršuje a déšť přechází ve sněžení. Chceme proto přespat v jedné z místních horských chat. V první je obsazeno, druhá je vyhořelá, třetí je obehnaná plotem jako historická památka a čtvrtou nenajdeme. Pokračujeme tedy směrem z hor do údolí. Přejedeme několik dalších sedel včetně Great Dividing Range a začneme více klesat dolů. Počasí se hned zlepšuje a najednou se před námi objeví zcela modrá obloha. Neuvěřitelné. Zdá se, že hory zadržují oblačnost a za nimi je hezky. Stavíme v prvním městě Adaminaby. Bereme benzín, kupujeme uzeného pstruha a stavíme stan v jediném místním caravan parku. Chvíli po nás dorazí dvojice Čechů, kteří žijí už 30 let v Austrálii, mají teď dovolenou a vyrazili z Adelaide na výlet. Po večeri si prohlížíme jejich fotky a ukazujeme naše. Chvíli s nimi povídáme, pak si dáme teplou sprchu a jdeme do spacáků.

Dnes jsme ujeli 391 km. Stav tachometru je 70347 km

Neděle 9.10.2005

V noci je jasno a největší zima, jakou jsme zažili. I ve spacáku je nám v noci zima. Musíme si oblékat mikiny, abychom byli v teple. Ráno je skoro jasno. Vylézáme ven v kulichu a rukavicích a rychle vaříme čaj. Ještě po snídani povídáme chvíli se sousedy Čecho-Australany. Ve městě si fotíme sochu velkého pstruha. Chytání ryb je v této oblasti velmi populární.

Nejprve jedeme směrem zpět do hor. Rádi bychom ještě udělali jeden výlet v horách. Sotva vyjedeme výše a vjedeme do národního parku, je zataženo a

začíná pršet. Navíc proti nám jede auto se zbytky sněhu na kapotě. Nemá to cenu a tak se obrátíme a vytvoříme alternativní plán. Zastavíme se v Canbeře a dojedeme k moři, kde by mělo být hezky. Jak jedeme dále na východ, počasí se vylepšuje. Přes město Cooma směřujeme do hlavního města Austrálie.

Zastavíme se zde jen na chvíli. Projdeme se kolem zajímavě vystavěného parlamentu. Budova je částečně zapuštěna do země a střecha je pokryta trávnickem. Kolem jsou parky a pěkný výhled dolů do města. Kupodivu zde není problém najít parkovací místo. Asi je to tím, že je neděle. Také si prohlédneme vodotrysk, který tryská z hladiny jezera, jenž je uprostřed města. Vodotrysk je pojmenovaný na počest velkého mořeplavce kapitána Cooka. Na monumentu na břehu ve tvaru globusu jsou vyznačeny jeho objevitelské plavby. Pak ještě krátká zastávka u areálu s pomníky australským vojákům a vyhlídkou na město a už jedeme dále.

Míříme teď přímo na východ k moři. Chystáme se na výlet na vyhlídkovou horu Pigeon House Mountain. U pěkné řeky v oblasti pohoří Great Dividing Range se stavíme na oběd a pochutnáme si na vynikajícím uzeném pstruhovi, kterého jsme si včera večer koupili. Pak ještě přejezd pohoří a dlouhý sjezd dolů. Zkusíme dle mapy na počítači jet zkratkou po prašné lesní cestě, ale asi jsme si moc nepomohli. Cesta se hodně kroutila a šlo nám to pomalu. Dojedeme až k odbočce směrem k vyhlídkové hoře a překvapí nás na mapě neznačená asfaltová silnice, která bohužel po deseti kilometrech končí.

Nějak jsme neodhadli čas a na parkoviště pod horou přijíždíme až před 16 hodinou. Budeme si muset pospíšet, abychom výstup a cestu zpět zvládli za světla. Nahoru se jde dobře udržovanou cestou lesem. Nejprve se hodně prudce stoupá nahoru. Čeká nás totiž výstup z 200 m.n.m až do 720 m.n.m Pak přijde jedna vyhlídka na skále. Poprvé vidíme zblízka Pigeon House Mt. Horní část je skála krychlového tvaru. Další část cesty je po rovině mezi kvetoucími keři. Moc hezké i když vzhledem k spěchu se moc nekocháme.

Po menším stoupání po upravených schodech přijdeme pod skalnatý vrchol. Tam jsou pro turisty postavené ocelové schody a žebříky. Dříve se chodilo po skále a velkých stupech. Dáme si jen krátkou zastávku na vydýchání a šplháme rychle nahoru. Po sérii žebříků je tu krátká vrcholová partie. Kolem nás létá a ve stromech zpívá mnoho černobílých ptáků podobných havranům. Na vrcholu jsme za 65 minut místo v průvodci uvedených 2 hodin.

Výhled je nádherný. Ze západního (nejvyššího) skaliska vidíme okolní hory a nekonečné eukalyptové lesy. Také je vidět několik náhorních plošin. Fouká silný vítr a my jdeme na východní vrchol. Ten je trochu za větrem a můžeme si dát zaslouženou svačinu. Slunce je již hodně nízko a skály jsou pěkně vybarvené. Odtud vidíme na moře a pláže se zálivy. Navíc vidíme dlouhý stín hory ve tvaru kužele, sahající téměř k moři.

Cestou dolů se ještě zastavíme na další skále s pěknými eukalypty, lemujícími obzor. Musíme na ni sice trošku lézt, ale díky velkým stupům je to jednoduché a také krátké. Rychle spěcháme dolů a zastavíme jen v průrvě, kde jsou žebříky a která je nyní krásně osvětlená. Po cestě ještě na chvíli pozorujeme západ slunce za horami. Přijde nám, že v lese pod horou fouká více než nahoře. Dorazíme na parkoviště a rozhodneme se zůstat přímo zde, protože se už

stmívá. Jsme v lese, částečně chráněni před větrem. Také jsou zde lavičky, stůl a záchod. Vaříme si poslední večeři v přírodě a popijíme zbylé víno. Po pár studených večerech je nezvykle teplo +15°C. Jen kdyby tolik nehořelo.

Dnes jsme ujeli 412 km. Stav tachometru je 70759 km

Pondělí 10.10.2005

Vstáváme před šestou hodinou. Slunce je již na obloze. Venku není zima, utiší se vítr a je jasno bez jediného mráčku. Vychutnáváme si naši poslední snídani v přírodě a dojídáme zbytky zásob. Sbalíme stan a okolo půl osmé vyrážíme po prašné cestě směrem k pobřeží. Cestou spatříme dva menší klokany. V Miltonu se napojíme na hlavní tah Princes Highway a směřujeme na sever k zátocce Jervis Bay.

Odbočíme z hlavní silnice a přes několik menších vesnic se dostaneme k pobřeží. Tam nás překvapí budka s placením vstupu do národního parku Booderee. Ten zabírá velkou část zátoky. Za vstup 10 AUD dostaneme mapky turistických cest a popis botanické zahrady. V informačním centru jsme 5 minut před otevřením a jsme první zvědaví zákazníci. Necháme si doporučit výlety k několika plážím a na vyhlídku.

Je něco po 9:00 a už jsme u botanické zahrady. Je to pobočka národní botanické zahrady. V hlavním městě Canberra totiž občas mrzne a tak mají nějaké rostliny umístěny zde. U moře je teplota jen výjimečně pod +10°C. Procházíme se po cestičkách mezi stromy a občas květinami. Zhlédneme několik papoušků a také zajímavého tmavě modrého ptáka. Ten si k hnízdu, které postaví láká samičku zpěvem, ale hlavně různými modrými předměty, které najde. Takže jsme u jeho hnízda viděli uzávěr od balené vody, papírky od bonbonů i modrá pera jiných ptáků. Zahrada není moc zajímavá a za necelou hodinu jsme ji prošli.

Vydáváme se do lesa na začátek několika turistických cest. Projíždíme kolem malého letiště armády. Patří v vojenské univerzitě a celý den nad námi pomalu létá vrtulové letadlo na kterém se kadeti učí pilotovat. Z parkoviště vyrážíme do lesa po písčité cestě, která je v pohodlně průjezdná pro auta. V parku je zavřená brána a slouží hlavně pro turisty. Slyšíme hlasy mnoha ptáků, ale vidíme nějaké jen občas. Po chvíli něco šustí hned u cesty v křoví. Je to malá ježura. Vypadá trochu jinak než, ta co jsme viděli v Západní Austrálii. Má kratší ostny a tmavší barvu. Když jdeme blíže, tak neutíká, ale zatáhne nohy i čumáček pod ochranu ostnu a naježí se.

Pokračujeme dál lesem a užíváme si po delší době tepla a pohodičky. Vytáhli jsme opět šortky a krátká trička. Snad se dnes i vykoupeme v moři. Dojdeme ke konci cesty pro auto. Dál pokračujeme na pláž lesní pěšinou. Přímo k pláži se sestupuje prudce po schodech. Na Steamers Beach je pěkný pohled. Pláž je sevřena útesy z obou stran a mírné vlny dotváří správnou atmosféru. Chtěli jsme si zde dát svačinu, ale už tam nejsme sami, tak ji odsuneme na další zastávku.

Vrátíme se nahoru od pláže a zatočíme směrem k vyhlídce Brooks Lookout. Po písčité cestě řídkým lesem už je nám na slunci pěkně teplo. Najednou z křoví na okraji silnice vykukuje další ježura. Kupodivu se nás neleká a míří na cestu před námi. Zřejmě si nás nevšimla a přechází asi půl metru před námi. Pěkně zblízka si ji můžeme prohlédnout, včetně dozadu zahnuté nožky. Líbí se nám, jak se při chůzi kolébá.

Vyjdeme na menší vyvýšeninu nad pobřežím. Rozhled je hezký a viditelnost dobrá. V levé části jsou vysoké útesy a okraj pláže, na které jsme byli. Vpravo vidíme nižší útesy a další pláže a zálivy. V dálce dokonce rozeznáme Pigeon House Mt. Cíl našeho včerejšího výletu. Na moři je také několik velkých nákladních lodí. Dáme si svačinku a vrátíme se zpět do lesa. Kolem cesty kvetou různé keře a na pár místech i Petrova oblíbená banksia.

Na křižovatce odbočíme na nový směr. Lesem pokračujeme na druhou stranu mysu k pláži Whitening Beach. Cesta je delší než jsme čekali. V jednom místě procházíme kousek od menšího jezera. U něj potkáme holku s terénním autem. Prozradí, že tam je na výzkumu želv, co žijí v tom jezeře. Mají je všechny označené čipem a sledují, kde se pohybují a tak. V lese několikrát vidíme kookaburry a několik papoušků. Skoro pořád slyšíme nějaké ptáky zpívat. Za hodinu jsme nad pláží. Sestupujeme po malé pěšině hustou vegetací.

Pláž je parádní. Má hodně světlý písek a je uzavřena v malém zálivu. Vzhledem k tomu, jak je daleko od parkoviště, tam nikdo není. Na okraji zálivu jsou mořem rozryté ploché skály. Mělčina je dlouhá a voda krásně zelená. Pavel se jde vykoupat. Voda je však hodně studená a tak v ní vydrží jen chvilku. Na pláž přitéká několik potůčků a na jedné skále je i malinký vodopád. Chvilku posedíme a vychutnáváme slunce a pohodu v přírodě. Zpět jdeme stejnou cestou lesem.

Autem popojedeme na další pláže již přímo v zátoce Jervis Bay. Jako první navštívíme Murray Beach. Na parkovišti nás pozoruje modro-červený papoušek a vypadá celkem ochočeně. Nabídku na krmení odmítá, ale je blízko na hezké fotky. Asi po pěti minutách chůze lesem jsme na pláži. Trochu fouká vítr a do vody určitě nepůjdeme. Zdá se nám, že je zde i chladnější vzduch. Pláž je pěkně zakroucená zálivem. Vidíme i úzký vjezd do zálivu. Díky ochraně v zálivu zde jsou jen malé vlny. Vydáme se další pláž. Tam je pohled podobný a také není moc teplo na koupání. U pláže na lavičce si dáme oběd a vyrážíme na poslední úsek naší dlouhé cesty.

Vrátíme se na hlavní cestu Princes Highway a podél pobřeží jedeme dále směr Sydney. Za městem Nowra odbočíme směrem do vnitrozemí k dálnici spojující Sydney a Canberru. Nejprve musíme klikatou silnicí 10km stoupat, abychom přejeli hřeben hor. Kousíček nad sedlem je známá vyhlídka Canubarra. Odbočíme na узoučkou silničku a po dvou kilometrech jsme nahoře. Výhled je úžasný. Svah jde pod námi prudce dolů a tak si připadáme, jako v letadle či balónu. Městečka a farmy máme jako na dlani. Krásně můžeme sledovat i pobřeží vzdálené asi 15km a řeky směřující do moře.

Sjíždíme do malebného údolí. Proplétáme se vesničkami až do naší poslední zastávky Fitzroy Falls. Na parkovišti platíme poctivě vstup 3 AUD za auto a

jdeme na vyhlídky. První je přímo nad vodopádem. Ten padá ne moc mohutným proudem z útesu do 80 metrové hloubky. Kolem jsou další pískovcové útesy. Z další vyhlídky je pěkný pohled na vodopád i okolní skály a údolí. Jen to chtělo tu být o hodinu dříve. Nyní se již větší část stěny skrývá ve stínu. V blízkém potoce by měli být občas k vidění ptakopyskové, ale my to štěstí nemáme.

Už se blíží večer a my spěcháme směrem k Blue Mountains, kde bydlí naši příbuzní. Po dálnici svištíme dobře. Nechceme jet příliš blízko k Sydney a tak odbočíme směrem k Penrith. Bohužel projíždíme od začátku osídlením a tak to nejde moc rychle. Už je šero a ještě nám zbývá asi 50 kilometrů. Voláme, kdy dojedeme a v pohodě okolo půl osmé dorážíme do bezpečí domu. Čeká nás královská večeře a povídání zážitků dlouho do noci.

Dnes jsme ujeli 322 km. Stav tachometru je 71081m

Úterý 11.10.2005

Kupodivu po noci v pohodlí postelí nevyspáváme. Vstaneme ještě před sedmou hodinou. Venku je nádherné počasí a má být celý den úplně jasno. Rozhodli jsme se vyrazit ještě na jeden větší výlet do přírody. Pojedeme do Blue Mountains na celodenní výlet. Auto necháváme stále naložené a jedeme asi 55 km do městečka Blackheath, kde je začátek turistických stezek. Celou cestu stoupáme do kopce a vyjedeme z 200 do 1000 m.n.m.

Zastavíme kousek od hrany útesů. Ty jsou zde vysoké přes 200 metrů. Dole je hustý eukalyptový les a kousek od nás vodopády. Vyrážíme na 17 km okruh. Nejprve jdeme podél hrany útesů. Je to cesta téměř po rovině. Procházíme mezi keři a malými stromky, které v tuto dobu kvetou a krásně voní. Je to parádní procházka. Navíc máme pěkné výhledy na okolní skály a do údolí. Cesta se nám moc líbí a každou chvíli zastavujeme. Zahlédneme i několik ještěrek. Překročíme jeden potok a za ním je vyhlídka na Horseshoe Falls. Tento vodopád však má jen málo vody.

Za hodinku dojdeme na vyhlídku k Pulpit Rock. Na hraně útesu fouká čerstvý vítr. Tato skála vystupuje jako ostroh z útesu a nabízí tak rozhled na všechny strany. Navíc je na ní několik vyhlídkových plošin, některé jsou velmi exponované a vyžadují dost odvahy. Na vyhlídce oslovíme starší manžele, jestli by nás nesvezli kousek autem, protože dalších 3,5 km vede po silnici. Ochotně souhlasí a svezou nás. Jsou z USA a přijeli do Austrálie na dovolenou. Z parkoviště jdeme na další vyhlídku pod kterou si uděláme pauzu na svačinu. Pak sestupujeme dolů na dno údolí. Je to nekonečný a únavný sestup nejprve mezi skálami a pak lesem z nadmořské výšky přes 1000 na 350 metrů.

Dole nás čeká Blue Gum Forrest, což je zvláštní eukalyptový les, který na rozdíl od okolního lesa má velice řídkou vegetaci na zemi, takže vynikne mohutnost kmenů a jsou vidět koruny proti modré obloze. Navíc mají tyto eukalypty na kmenu namodralý nádech barvy s béžovými pruhy. Jdeme chvíli lesem až k soutoku potoka a řeky Grose. Je to dost velká říčka se spoustou ptáčků, kteří se přilétají napít. Proti proudu potoka dojdeme až k označenému tábořišti. Zde mohou přespat Ti, kteří jdou celý trek několik dní.

Hezký les končí a my jdeme dále ne moc zajímavých obyčejným lesem. Občas jsme těsně u potoka a dvakrát šplháme do stráně, abychom přešli hřeben. Také překročíme dva přítoky. Oba mají celkem hodně vody. U potoka na kameni si dáme svačinku a rozhlížíme se po okolních skalách. Skrz les je na ně vidět jen v několika místech. Dojdeme na křižovatku u Dividing Rock. Zde je soutok dvou potoků a cesta se dělí. My půjdeme vzhledem k pokročilému času tou kratší zpět nahoru na útesy. V potoku najednou zahlédneme velkého červeného raka. Po chvíli si nás všimne a zacouvá pod kámen. U potoka také hlídkuje velká agama. Nechá se trpělivě fotit z velké blízkosti.

Odbočíme doprava a podél menšího potoka stoupáme nahoru. Údolí je zde úplně jiné. Je tu vlhko a potok padá v malých kaskádách přes kameny prudce dolů. Zastavíme se na několika místech na focení potůčku a malých vodopádů. Stoupáme občas po kamenných schodech tmavým lesem nahoru. Je zde stín a chladno a tak se tolik nepotíme. Útesy nad námi jsou stále ještě hodně vysoko. Několikrát už si myslíme, že jsme pod skalou a začnou slibované schody, ale stále jdeme dál do svahu.

Docházíme přímo pod vodopád Bride Veil (nevěstin závoj). Nemá moc vody a padá přes 100 m z útesu dolů. Jak fouká vítr, tak s ním mává jako se závojem. Nyní začne nejstrmější úsek cesty vybudovaný přímo útesem nahoru. Ukáže se, že stavitelé využívali hodně přírodních říms a trhlín, takže žebříků není tolik. Procházíme kolem skal, kde tečou raménky vody. Občas na nás kape voda s kapradin nebo mechu. Kolem létají dvojice papoušků různých barev. Najednou Petr zahlédne zajímavého ptáka. Jde po cestě před námi. Zahlédneme ho jen na chvíli a myslíme, že to je známý Lyre Bird. Ten má ocas podobný pávovi a prý úžasně zpívá.

Nahoře u parkoviště jsme až po páté hodině odpoledne. Takže pouze na sedáme do auta a jedeme zpět k příbuzným. Večer promítáme první část fotek a vyprávíme o našich zážitcích.

Dnes jsme ujeli 108 km. Stav tachometru je 71189 km

Středa 12.10.2005

Chtěli jsme dnes jet do Sydney, jelikož mělo být slušné počasí. Ráno vidíme, že prší a je zcela zataženo. Od známého, který je v Sydney zjistíme, že i tam je zataženo a občas prší. Rozhodneme se tedy zůstat zde. Nejprve pomáháme strejdovi s počítačem a navigačním programem. Velkou část dne věnujeme vybalování věcí z auta. Třídíme je a rozmisťujeme v garáži. Poté celé auto důkladně vysajeme a uvnitř umyjeme. Je neuvěřitelné, kde všude se prach z cest dostal. Také šampónem vrátíme autu svěží zelenou barvu. Nakonec ještě zpět namontujeme část zadní sedačky. Večer dokončíme druhou část promítání fotek a vyprávění o naší cestě.

Dnes jsme ujeli 0 km. Finální stav tachometru je 71189 km a ujeli jsme celkem 19 741 kilometrů za 57 dní na cestě.

Vstáváme opět před sedmou hodinou. Jsme na to již tak zvyklí, že i když jdeme pozdě spát, budíme se brzy. Venku je trochu zataženo, ale neprší. Pojedeme do města dnes. Strejda nás odveze na nádraží, kde již stojí vlak. Rychle si automatu koupíme celodenní jízdenku pro oblast Sydney a nastoupíme. Měli bychom mít v ceně všechny vlaky, autobusy a většinu převozu lodí v městě. Máme štěstí a jedeme rychlíkem, který staví jen několikrát. Přesto to do téměř 70 km vzdáleného centra trvá asi hodinu.

Vystoupíme na hlavním nádraží. Jdeme směrem k Darling Harbour. To je malý záliv se spoustou restaurací a hezkým parkem. Procházíme kolem čínské čtvrti a míjíme trať tramvaje a ve vzduchu jezdícího vlaku Monorail. Obě trasy jsou kruhové a provozuje je soukromá firma jako turistické trasy. Tady náš denní lístek neplatí. Podíváme se to velké haly s tržnicí. Mají tam spoustu suvenýrů, triček a dalších věcí. Nás zaujmou v Čechách zřejmě předražené polarizační brýle. Zde je možné je dostat za nižší cenu. Kupujeme pár a usmlouváme lepší cenu. Také si koupíme mikinu.

K přístavu docházíme kolem výstaviště. Zítra zde začíná velká auto show. Už vidíme některé stánky venku a přípravu testovací dráhy pro terénní auta. Počasí je stále zatažené i když to vypadá, že by se mohlo slunce později ukázat. U přístavu si fotíme panorama věžáků s vysokou Sydney Tower a lodí zakotvené poblíž námořního muzea. To je nyní zadarmo a tak se jdeme podívat. Procházíme expozice. Zaujal nás popis nejrychlejší lodí. Tu postavil svépomocí jeden Australan ve své garáži. Vidíme několik pěkných modelů lodí a skutečný vrtulník zavěšený v hale. Prohlížíme velký globus z roku 1750 a k velkému překvapení zjistíme, že z Čech tam kromě Prahy, Olomouce a dalších tří velkých měst je také Děčín! Samozřejmě pod svým německým názvem.

Když vyjdeme ven z muzea, směje se na nás sluníčko. Je polojasno a občas nás paprsky pěkně hřejí. Tak se nám to líbí. Jdeme se podívat, kdy nám jede loď od muzea do centra. Máme ještě 15 minut a tak se jdeme projít na most. Nějak špatně odhadneme čas a loď nám před nosem odjíždí. Další jede za půl hodiny. Rozhodneme se jít na další zastávku přes most. Ten je hodně starý a uprostřed má část, která se kvůli vysokým lodím otevírá. Systém je dodnes funkční a dokonce dráha Monorail, která po mostě vede, má uprostřed dělení. Za mostem se projdeme po nábřeží a okukujeme zakotvené lodě. Zpět jsme právě včas. Přijíždí zeleno-žlutá loď s poetickým jménem Charlotte. Je hodně vysoká a my si sedáme na zadní otevřenou palubu. Jedeme směrem do centra k budově opery. Loď zastavuje na několika místech a my se rozhlížíme. Město vypadá z lodi báječně. Jsme překvapeni, že téměř v centru kotví dvě velké nákladní lodě. Projíždíme přímo pod Harbour Bridge a máme parádní výhled na operu a věžáky v centru. Ani si nemusíme kupovat zvlášť vyhlídkovou jízdu. Vystoupíme přímo v centru u nábřeží.

Koupíme si osm kousků sushi a jdeme si ho sníst k budově opery. Vychutnáváme pohodu teplého dne s výhledy na Harbour Bridge a

architektonický skvost a symbol Sydney Opera House. Z okolí opery jsou pěkné výhledy na město. Prohlížíme si i detaily stavby. Zvláště nás zaujme, že střecha je pokryta malými keramickými dlaždičkami se vzorem. Chceme využít hezkého počasí k výjezdu na vyhlídkovou věž Sydney Tower. Jdeme zpět na hlavní dopravní uzel ve městě u přístaviště přívozů. Od jednoho staršího pána si necháme poradit, jakým autobusem jet k věži, abychom to nemuseli dlouho hledat. Autobus nás zaveze asi 100 metrů od vchodu do věže, perfektní.

Nejprve vyjedeme tři patra obchodního centra. U pokladem zjistíme, že věž je dražší než jsme čekali. Stojí přes 20 AUD s naší slevou na denní jízdenku jsme se dostali na 18. Navíc je v ceně nějaké promítání nazvané Oz-Trek. To bychom si zvláště nekoupili. Čekáme asi deset minut ve frontě na jízdu nahoru. Výtah je docela malý a není zde moc znát zrychlení. Nahoře je pěkně prosklená kruhová místnost s úžasným výhledem. Je dobré počasí i viditelnost a tak je na co dívat. Vidíme z ptačí perspektivy domy a ulice pod námi. Stín věže se táhne parkem až ke katedrále. Máme přehled o tvaru přístavu a ústí do moře a musíme uznat, že Sydney je krásné město. Vidíme z výšky přes 300 metrů „malý“ Harbour Bridge i vykukující operu. V dálce je i letiště vystavěné na břehu moře v Botany Bay. Vydržíme nahoře přes hodinu s pohledem na různé části města a parky. Dolů je velká fronta lidí a navíc jezdí jen dva výtahy. Čekáme skoro půl hodiny.

Jdeme na předplacený Oz-Trek a je to pro nás velké zklamání. Nejprve je asi čtvrt hodiny promítání na 4 stanovištích. Každé vypadá jako jiný typ krajiny a do tohoto prostředí jsou promítány postavy vypravěčů. Nevím jak jiní lidé, ale nám se to nelíbilo. Možná pro někoho, kdo neví nic o Austrálii by to mohlo být zajímavé. Přišlo nám to navíc zmatené a informací tam tolik nebylo. Pak bylo ve vedlejší sále promítání filmu na obrovské plátno, navíc jsou plátna i po stranách. Jsme kreslech, která se pohybují a tak pomáhají vytvářet dojem pohybu. Během deseti minutového filmu se různě natáčíme a zvedáme. Bohužel obraz není kvalitní a výběr záběrů také nic extra. Před námi jsou větráky, které by měly foukat vzduch a vodu, ale nic jsme nezaznamenali. Celkově byl pro nás Oz-Trek velkým zklamáním a považovali jsme to za ztrátu času.

Vracíme se zpět k nábřeží přes botanickou zahradu. Bohužel se zatáhlo a mraky pokrývají celou oblohu. V zahradě kvete spousta rostlin. Také je zde nezvykle mnoho bílých kakadu. Chodí po trávě a zobají semínka. Na rozkvetlém keři jsme nachytali dvojici duhových papoušků, jak nasávají nektar. Nebojí se nás a tak můžeme obdivovat jejich barvy zblízka. Mají modrou hlavu, zelená křídla a červenou hrud'. Naposled se podíváme na operu a most a jdeme na vlak. Nejprve popojedeme jednou linkou na hlavní nádraží. Máme štěstí a za chvíli jede vlak naším směrem a dokonce zrychlený. Na nádraží je hodně lidí, kteří dojíždí do města prací vlakem a teď se vrací domů. Ve vlaku je dost plno a musíme stát. Vystoupíme poblíž bydliště sestřenice, ke které jdeme na večeři. Udělá výborné ryby a mořské potvůrky. Dlouho od noci povídáme, ukazujeme fotky z naší cesty a pak se vezeme již autem k tetě.

Dnes jsme vlakem, autobusem, lodí a autem ujeli asi 170 km

Pátek 14.10.2005

Dnes si trochu přispíme. Máme volný den, který jsme nijak neplánovali. Petr pomůže strejdovi složit betonové dlaždice a pak spolu naplánují výlet do blízkých Blue Mountains. Pomocí počítače nahrajeme do strejdova GPS přijímače pár bodů naší trasy a vyrážíme. Popojedeme asi 10 kilometrů do parku. Jdeme po široké pěšině lesem směrem k Eureka clearing. To je místo v lese, kde se díky jinému složení půdy nedaří stromům a tak je tam jen tráva a pár keřů jako na louce. Je to oblíbené místo na výlety a piknik. Když tam přijdeme, vidíme jak najednou les mizí a je tu louka. Mezi keři a přímo na naší cestě je skupina klokanů. Na lidi jsou zvyklí a můžeme k nim jít blízko.

Pokračujeme nejprve kus cesty do kopce po silnici. Téměř se vracíme na místo, kde jsme předtím do lesa odbočili. Dále je to po lesní cestě pro auta, která vede k jeskyni Redhands Cave. Nechce se nám jít po silnici, protože k jeskyni jede velkým obloukem a tak půjdeme zkratkou přes les. Zatočíme v místě, kde jsme si to označili na GPS. Měli bychom jít dolů podél potůčku. Po chvíli jeho vyschlé koryto najdeme, ale cesta zde není o nic snazší než v okolním lese. Prodíráme se přes spadané větve a lezeme dolů přes křoví a kameny. Jde nám to pomalu, ale víme kam jdeme a koryto potoka je snadné sledovat. Za půl hodiny jsme v údolí, kde vede turistická cesta. Je oblačno a celkem příjemně teplo. Slunce se za celý den ukáže jen občas, alespoň nám není vedro.

Uhýbáme doleva a po stěží viditelné cestě sledujeme další potok. Tento již má vodu v korytu. Cesta je nějak špatně udržovaná. Je přes ní hodně napadaných větví a občas se špatně sleduje. Jakoby zde dlouho nikdo nešel a pomalu zarůstala. Víme, že bychom se měli stáčet doprava, ale žádnou odbočku nevidíme. V jednom místě se nám zdá, že by to mohlo jít, ale je tam jen les. GPS nám zde moc nepomůže, nemáme tolik bodů na trase. Tento typ GPS přijímače neumí zobrazit mapu, zobrazuje pouze naplánovanou trasu. Ještě chvíli jdeme dál, ale když tu odbočka není, rozhodneme se zatočit nahoru do kopce a jít přímo k jeskyni.

Šplháme se do kopce hustou vegetací. Jde to špatně, jelikož je buš hustá a plná křoví a padlých větví. Nahoře nás čekají pískovcové skály. Jde se kolem nich lépe, jen najít místo, kde se dá dobře vylézt nahoru. Petr objeví úzkou a ne moc strmou štěrbinu. Zkusí ji vylézt a jde to dobře, jen jedním místem, kde se musí přelézt kámen. Postupně se všichni šplháme nahoru a vychutnáváme pak pohled do údolí. Lesem nahoře se jde docela dobře a míříme dle GPS k jeskyni Redhands Cave.

Za chvíli zjistíme, že to ještě nebude tak snadné. Čeká nás sestup do dalšího údolí a opět šplhání nahoru. Jde to o něco lépe. Navíc cestou nahoru uvidíme v lese nádhernou květinu. Na stonku skoro dva metry dlouhém je červená květina. Má kruhový tvar se spoustou pestíků a velikost malého míče. Za chvíli uvidíme ještě několik menších. Je to květina Warrattah, která je symbolem státu New South Wales. Roste na málo místech a máme radost, že jsme ji viděli.

Další hřeben přelezeme lépe. Je hodně erodovaný a není to moc vysoký. Opět jsme šli chvíli oklikou, abychom našli dobrou cestu. Nahoře už to jde dost dobře a jsme blízko k jeskyni. Najednou se z lesa a houštin vynoříme na prašnou cestu. Po 200 metrech je parkoviště u jeskyně. Také vidíme konec cesty, po které jsme měli přijít. Je uzavřena již dva roky a proto byla tak zarostlá a my minuli odbočku. Tím, že jsme šli zkratkou jsem ceduli o zavření neviděli. Doma potom na počítači dle záznamu trasy zjistíme, že jsme opravdu minuli místo, kde cesta opouštěla potok a zašli si pár kilometrů.

Jeskyně je vlastně malý převis, kde domorodci obtiskli při svých návštěvách ruce do stěn. Jsou jich vidět desítky. Bohužel je to velmi hustě zamřížováno a tak ani fotku nejde pořádně udělat. Čeká nás nyní posledních 2,5 km cesty z kopce po dobře upravené stezce. Jde nám to rychle a libujeme si, jak je to pěkná cesta. Po prodírání buší je to příjemná změna. Podél potoka dojdeme až k brodu přes Glenbrook Creek, kde máme poblíž auto. Jdeme hodně rychle, protože strejda pospíchá na aukci v eBay, kde chce koupit pneumatiku. Zpět jsme asi o hodinu déle než jsme čekali. Takže už dnes už nikam nevyrazíme a odpočíváme po náročném výletu v houštinách. Večer si užíváme posezení na terase, kde už je teplo.

Dnes jsme ujeli (vezli se) asi 20 km a ušli houštinami a lesem 13,7 km (dle GPS)

Sobota 15.10.2005

Ráno hned po snídani se věnujeme balení věcí do batohů a kufru. Jde nám to rychle a za hodinku jsme hotovi. Oběd bude brzy a tak už pak nikam nevyrazíme na výlet. Přijede sestřenice s dcerami a tak je o zábavu z dětmi postaráno. Bratranec volá, že musel do práce a oběd nestihne. Obědváme v teple na terase a užíváme si posledních pár australských hodin. Rozloučíme se s příbuznými a už sedáme do auta.

Po druhé hodině vyrážíme na letiště. Cesta jde dobře, nikde není zácpa a jsme u terminálu již krátce po třetí hodině. Zamáváme strejdovi a jdeme do haly. Musíme jít až k poslední přepážce přes celý terminál. Odevzdáváme zavazadla a dostaneme tentokrát správná místa. Máme i palubní vstupenky na let z Vídně do Prahy a tak nebudeme muset ve Vídni znovu k přepážce. Na pasové kontrole ani na rentgenování zavazadel není fronta. U vstupu do letadla je nějak málo lidí. Také po nástupu zjistíme, že asi třetina míst je neobsazena. To je dobře, můžeme oba sedět u okénka a vedle nás nikdo není. Děláme pořádek v našem účetnictví a dopisujeme deník.